Giới thiệu Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)

Marriage to a Billionaire #1

Người dịch: *daothuyduong*

Thể loại: *tiểu thuyết lãng mạn, hiện đại*

Số chương: *11 chương*

Rating: *H*

Hôn nhân không khác gì ngoài cái tên khi...

Để cứu gia đình, cô chủ hiệu sách bốc đồng, Alexa Maria McKenzie, niệm một câu thần chú tình yêu. Nhưng cô không bao giờ lên kế hoạch gặp anh trai của bạn thân cô – người đàn ông quyền lực, người đã từng làm tan vỡ trái tim cô.

Tỷ phú Nicholas Ryan không tin vào hôn nhân, nhưng để thừa kế công ty của cha mình, anh cần một người vợ và cần một cách nhanh chóng. Khi anh phát hiện ra người bạn thời thơ ấu của em gái mình đang trong tình trạng tài chính eo hẹp, anh đã đưa cho Alexa một đề nghị táo bạo.

Hôn nhân danh nghĩa với những quy tắc nhất định: Không vướng víu. Tất cả mọi thứ chỉ là công việc. Không được yêu nhau. Sự sắp xếp này chỉ kéo dài trong một năm nên các quy tắc không khó để làm theo, phải không?

Ngoại trừ số phận luôn có cách để làm xáo trộn mọi kế hoạch tốt nhất…

Alexandria Maria McKenzie (Alexa) 27 tuổi đang trong một tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cô cần một người chồng, một người có dư 150.000 đô la và cô cần nó gấp. Gạt sang bên những lý tưởng và hình ảnh về một người chồng hoàn hảo cùng chia sẻ cuộc sống với cô quả là không dễ dàng cho Alexa. Nhưng cô sẽ làm điều đó bởi vì cô đã sẵn sàng làm tất cả mọi thứ trong khả năng của mình để cứu gia đình cô. Và do đó, Alexa đã buông một câu thần chú tình yêu, cô cảm thấy có một chút ngớ ngẩn nhưng vẫn hy vọng rằng Mẹ Trái đất sẽ đáp ứng những cầu nguyện của cô, một người đàn ông người sẽ đáp ứng tất cả những phẩm chất mà cô muốn ở một người đàn ông cùng với đó là một cuộn tiền mặt dầy cộp để chia sẻ thì càng tốt.

Nicholas Ryan (Nick) 30 tuổi cũng trong một tình cảnh có phần tương tự. Nick có một tài sản trong tầm tay của mình, nhưng người bác Earl của anh đã thay đổi tất cả các quy tắc của trò chơi vào phút cuối cùng và để nó treo lơ lửng trên đầu anh. Ước mơ của anh là sở hữu Dreamscape, một công ty kiến trúc để anh thể hiện tất cả các cảm xúc và sáng tạo của mình. Chỉ thêm một bước tiến nữa là nó sẽ thuộc về anh – chỉ khi anh kết hôn trước thời gian quy định. Nick là một người đàn ông không tin vào cái thứ hạnh phúc mãi mãi, hay một gia đình lớn và sức mạnh tình yêu kết nối giữa hai người, tất cả điều đó đều chống lại quy luật logic. Và anh chắc chắn là đối lập với những lý tưởng của Alexa về một người chồng và anh cũng không phải là quá vui mừng khi biết rằng lựa chọn khả thi duy nhất một người vợ trong một năm không có gì khác hơn là tuổi thơ bị quấy rầy của anh với cô.

Đã 14 năm kể từ cái kinh nghiệm nhục nhã đã làm tan vỡ trái tim của Alexa, cô gặp lại Nick kiểm soát hơn và ghê gớm hơn, người có cách nhìn lạnh lùng và cứng nhắc với hôn nhân. Tuy nhiên, Alexa thì đủ tuyệt vọng đủ và do đó cô đã tham gia vào một cuộc mặc cả mà sẽ cung cấp cho họ một cuộc hôn nhân danh nghĩa chỉ đơn thuần là một giao dịch kinh doanh, tách biệt và lạnh nhạt ngay từ khi bắt đầu cho đến sau một năm rồi cả hai bên đường ai nấy đi. Tuy nhiên, cả Alexa và Nick đều không nghĩ về những cảm xúc hỗn độn dấy lên bên trong cả hai, hay những mong muốn xoắn vào nhau của họ từ từ bùng nổ, và để lại cho cả hai những mong muốn nhiều hơn nữa… một thứ khó nắm bắt được gọi là tình yêu mãi mãi.

Ở VN được Bách Việt phát hành với tựa: THƯƠNG VỤ HÔN NHÂN.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

1.1

Cô cần một người đàn ông.

Một người tốt nhất là có dư 150.000 đô la để chia sẻ.

Alexandria Maria McKenzie nhìn chằm chằm vào đống lửa trại nhỏ cô tự đốt ở giữa sàn phòng khách của cô và tự hỏi có phải cô hoàn toàn bị mất trí rồi hay không. Mảnh giấy trong tay cô chứa tất cả các phẩm chất mà cô mơ ước bạn tâm giao của mình sẽ có. Lòng trung thành. Trí thông minh. Sự hài hước. Một ý thức mạnh mẽ với gia đình và tình yêu đối với động vật. Và một thu nhập vững chắc.

Hầu hết các nguyên liệu của cô đang được đun sôi. Một sợi tóc từ một thành viên trong gia đình – em trai cô vẫn đang còn tức giận. Một sự kết hợp của hương thơm các loại thảo mộc – có thể sẽ cho anh ta một tính cách dịu dàng. Và một thanh nhỏ cho... uhm, cô hy vọng nó sẽ không mang đến điều mà cô lo sợ.

Hít một hơi thật sâu, cô ném cái danh sách vào xô bạc và nhìn nó bị đốt cháy. Cô cảm thấy giống như một con ngốc khi thực hiện một câu thần chú tình yêu, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác và còn quá ít thứ để mất. Là chủ sở hữu của một hiệu sách triết học trong cái thành phố New York luôn chạy theo xu hướng tân trào hợp thời, cô đã cho phép mình chấp nhận sự thật đó là một sự mỉa mai. Nó cũng giống như gửi lời cầu nguyện đến Mẹ Trái đất để xin một người đàn ông hoàn hảo.

Alexa đi tìm cái bình chữa cháy và dập ngọn lửa đang cháy phừng lên kia. Khói bốc lên và nhắc cô nhớ đến lớp vỏ đen của cái bánh pizza bị đốt cháy ở mặt dưới trong lò nướng bánh mỳ của cô. Cô nhăn mũi, xịt phun ở giữa cái thảm, rồi đi kiếm một ly rượu vang đỏ để ăn mừng.

Mẹ cô sẽ phải bán Tara đi.

Nhà của gia đình cô.

Alexa lấy một chai vang đỏ cabernet sauvignon (Giống nho chuyên làm vang đỏ hảo hạn) và nghĩ về tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình. Hiệu sách của cô đã được đem thế chấp hoàn toàn. Việc mở rộng quán cà phê đã được lên kế hoạch chi tiết cẩn thận và không có một xu nào dư thừa cả. Cô liếc nhìn toàn bộ cái căn hộ gác xép Victoria và dễ dàng tính toán rằng không còn gì để bán được. Không, ngay cả trên eBay.

Cô đã 27 tuổi và có thể cô nên được sống trong một căn hộ phong cách, với quần áo được thiết kế và hẹn hò mỗi ngày cuối tuần. Thay vào đó, cô nhận nuôi một con chó vô gia cư từ trại tạm trú địa phương và mua một cái khăn quàng cổ đơn giản để cập nhập cho tủ quần áo của cô. Cô tin vào cuộc sống trong ánh sáng mặt trời, mở cửa cho tất cả mọi khả năng, và tuân theo lí lẽ của trái tim mình. Thật không may, không cái nào trong số những đặc điểm đó sẽ cứu lấy nhà của mẹ cô.

Cô nhấp một ngụm rượu vang đỏ và thừa nhận rằng không còn làm gì được nữa. Không ai có đủ tiền, và lúc mà người thu thuế đến, đó sẽ không phải một kết thúc có hậu. Cô không phải là Scarlett O'Hara (nữ nhận vật trong Cuốn theo chiều gió của nhà văn Margaret Mitchell). Và Alexa không nghĩ rằng cái nỗ lực cuối cùng thực hiện câu thần chú tình yêu để kêu gọi một người đàn ông hoàn hảo đến cửa nhà cô sẽ hữu ích.

Chuông cửa reo.

Miệng cô há ra. Chúa tôi, là anh ta? Cô nhìn cái quần bẩn ẩm ướt mồ hôi và cái áo phông hôn của mình và ước rằng nếu cô có thời gian để thay. Cô đứng dậy để lục lọi toàn bộ cái tủ quần áo, nhưng tiếng chuông reo lên một lần nữa, vì vậy cô đi ra, hít một hơi thật sâu, và nắm lấy cái quả đấm cửa.

"Cậu ra mở cửa lâu thật đấy."

Hi vọng của cô tụt xuống. Alexa nhìn chằm chằm vào người bạn thân nhất của cô, Maggie Ryan, và cau mày. "Vì cậu được cho là một người đàn ông."

Maggie khịt mũi và đi vào. Cô vẫy một bàn tay trong không khí, nhấp nháy móng tay màu đỏ anh đào, và hạ xuống trên cái ghế sofa. "Ha, cứ mơ đi. Cậu đang sợ cái kẻ mà cậu hẹn hò không thành sau cùng nên tớ sẽ không giúp cậu một lần nữa đâu. Chuyện gì xảy ra ở đây vậy?"

"Cậu có ý gì khi nói tớ sợ anh ta? Tớ đã nghĩ rằng anh ta sắp tấn công tớ."

Maggie nâng một chân mày lên. "Anh ta nghiêng người tới để cho cậu một nụ hôn chúc ngủ ngon. Cậu vấp ngã và rơi xuống trên mông của mình, và anh ta cảm thấy như một thằng ngốc. Người ta thường hôn nhau sau một ngày hẹn họ, Al. Nó là một nghi thức thông thường."

Alexa đổ những thứ còn lại từ thùng rác vào bao và nhấc cái xô lên. "Anh ta ăn cả tấn tỏi trong bữa ăn tối và tớ không muốn anh ta lại gần tớ."

Maggie nắm lấy ly rượu và uống một hơi liền. Cô duỗi thẳng đôi chân dài được mặc ngoài chiếc quần da màu đen, và gác đôi giày ống cao gót của cô lên rìa cái bàn méo mó. "Hãy nhắc lại cho tớ cái lý do tại sao cậu đã không có quan hệ tình dục trong cả thập kỷ qua?"

"Phù thủy chăng".

"Chủ nghĩa độc thân."

Alexa bỏ cuộc và cười. "Được rồi, cậu thắng. Tại sao cậu lại ban cho tớ cái vinh dự với sự hiện diện của cậu vào tối thứ bảy này vậy? Cậu trông rất đẹp."

"Cảm ơn. Tớ đang định gặp một người để làm vài ly. Muốn đi cùng không?"

"Đến buổi hẹn hò của cậu ấy hả?"

Megan cau mày và uống cạn phần còn lại của ly rượu. "Cậu sẽ là một bạn trò chuyện tốt đấy. Anh ấy đang buồn."

"Tại sao tớ lại đi ra ngoài với anh ta?"

"Anh ấy trông rất ổn."

Alexa rơi xuống bên cạnh cô bạn trên cái ghế và thở dài. "Tớ ước tớ có thể được như cậu, Maggie. Tại sao tớ luôn có nhiều chuyện phiền muộn thế này nhỉ?"

"Tại sao tớ lại không có cái nào?" Môi Maggie bậm lại trong sự tự ti hài hước, sau đó cô chỉ vào cái xô. "Vậy, cái đám cháy đó nghĩa là gì?"

Alexa thở dài. "Tớ đang làm một câu thần chú tình yêu. Để, uh ... có được một người đàn ông."

Bạn cô ngửa đầu ra sau và cười. "Được rồi. Vậy còn cái xô đó để làm gì?"

Má của Alexa đỏ lựng. Cô không bao giờ nên làm nó. "Tớ đốt một ngọn lửa để tôn vinh Mẹ Trái đất," cô thì thầm.

"Ôi, Chúa tôi."

"Nghe này. Tớ tuyệt vọng. Tớ vẫn chưa gặp được Quý ông Đúng đắn và một vấn đề nhỏ khác tiếp đến tớ cần phải giải quyết, vì vậy tớ kết hợp cả hai nhu cầu đó của tớ vào trong một danh sách."

"Danh sách kiểu gì?"

"Một trong những khách hàng của tớ đã kể với tớ rằng cô ấy mua cuốn sách phép thuật tình yêu này, và khi cô ấy thực hiện một danh sách của tất cả các phẩm chất mà cô ấy tìm kiếm ở một người đàn ông, và anh ta đã xuất hiện."

Lúc này, Maggie nhìn quan tâm. "Một người đàn ông xuất hiện trong cuộc sống của cô ta với tất cả mọi thứ mà cô ta muốn?"

"Đúng. Danh sách này phải cực kì cụ thể. Nó không được quá chung chung, hoặc đấng bề trên sẽ lúng túng với mong muốn của cậu và không gửi gì cả. Cô ấy nói nếu cậu niệm theo thần chú, người đàn ông chính xác sẽ xuất hiện."

Đôi mắt xanh của Maggie sáng lên. "Cho tớ xem cuốn sách đi."

Không có gì làm bạn cảm thấy tốt hơn bằng việc một người phụ nữ độc thân khác cũng truy tìm cho một người đàn ông. Alexa ném cuốn sách nhỏ bìa vải xuống, cảm giác đỡ ngớ ngẩn hơn trước một tí.

"Hmmm. Đưa cho tớ xem cái danh sách của cậu."

Cô vẫy tay về phía cái xô. "Đốt nó rồi."

"Tớ biết cậu có một bản sao dưới gầm giường. Thôi quên đi, tớ sẽ tự mình đi lấy." Người bạn của cô đi hiên ngang về phía cái giường màu vàng hoàng yến và đút tay xuống dưới cái nệm. Trong vòng vài giây, cô đã giữ cái danh sách thắng lợi kia giữa những móng tay màu đỏ tươi của mình, và liếm môi cô như thể cô đã được nhảy vào trong một cuốn tiểu thuyết lãng mạn đầy sức sống. Alexa ngồi sụp xuống trên thảm. Hãy để sự sỉ nhục bắt đầu.

"Điều số một", Maggie đọc. "Là fan hâm mộ của Mets." (Tên một đội bóng chày Mĩ)

Alexa đã chuẩn bị tinh thần cho vụ nổ.

"Bóng chày?" Maggie rít lên. Cô vẫy tờ giấy và giơ ra không khí cho một hiệu ứng ấn tượng. "Chết tiệt, làm thế nào mà cậu lại để ưu tiên số một của mình là bóng chày hả? Họ còn không được vào chơi trong World Series (giải đấu cho những đội xuất sắc nhất nước Mĩ) năm nay! Mà thực tế ở New York thì có rất nhiều fan của Yankees hơn là của Mets, và cái điều này gần như đã loại bỏ toàn bộ dân số nam giới rồi đấy."

1.2

Alexa nghiến răng. Tại sao cô cứ luôn luôn bị chỉ trích với sự lựa chọn đội bóng của New York? "Đội Mets có trái tim và tính cách riêng, và tớ cần một người đàn ông có thể nhổ tận gốc sự thấp hèn. Tớ sẽ không ngủ với một fan hâm mộ Yankees."

"Cậu đang tuyệt vọng. Tớ bỏ cuộc," Maggie cho biết. "Số hai: yêu sách, nghệ thuật và thơ ca." Cô dừng lại để suy nghĩ về nó, sau đó nhún vai. "Tớ chấp nhận. Ba: tin tưởng vào chế độ một vợ một chồng. Rất quan trọng trong danh sách. Số bốn: muốn trẻ con." Cô nhìn lên. "Bao nhiêu đứa?"

Alexa mỉm cười với suy nghĩ. "Tớ muốn ba đứa. Nhưng đó là chuyện được hai người quyết định. Tớ có nên ghi cụ thể bao nhiêu người trong danh sách không?"

"Không, Mẹ Trái đất sẽ làm cho nó hợp lí." Maggie tiếp tục. "Số năm: biết làm thế nào để giao tiếp với một người phụ nữ. Một điều rất tốt. Tớ muốn phát bệnh khi đọc về Venus và Mars. Tớ đã đọc toàn bộ seri mà vẫn không có lấy một nguyên nhân nào cả. Số sáu: yêu động vật." Cô rên rỉ. "Nó cũng tệ như đội Mets!"

(Venus và Mars: Có một cuốn sách rất nổi tiếng tựa đề Men are from Mars, Women are from Venus của tác giả John Gray. Nó nói lên sự khác biệt giới tính của Nam và Nữ. Mỗi giới đều có những thói quen, sự thích nghi xã hội khác nhau. Cuốn sách đưa ra nhiều ý kiến để cải thiện mối quan hệ giữa nam giới và phụ nữ thông qua sự hiểu biết trong cách giao tiếp và nhu cầu tình cảm của người khác giới. Theo như tiêu đề đã đề cập, cuốn sách khẳng định quan điểm cho rằng đàn ông và phụ nữ là đến từ hai hành tinh khác nhau, và rằng việc học các mật mã hành vi của người khác giới là điều cần thiết. Hơn nữa, biểu tượng cái gương của phái nữ xuất phát từ biểu tượng thần sắc đẹp Venus, và biểu tượng khiên và giáo của phái nam xuất phát từ thần chiến

tranh Mars trong văn hóa Hi Lạp cổ đại.)

Alexa quay phắt lại đối mặt với cô. "Nếu anh ta ghét chó, làm thế nào tớ có thể tiếp tục chương trình tình nguyện của tớ tại nhà tạm chứ? Và sẽ ra sao nếu anh ta là một thợ săn? Tớ sẽ muốn thức dậy vào giữa đêm và tìm thấy một con hươu chết nhìn chằm chằm vào tớ từ trên bệ lò sưởi hả."

"Cậu quá xúc động đấy." Maggie quay trở lại với danh sách. "Số 7: có quy tắc phẩm hạnh đạo đức và tin tưởng vào sự trung thực. Cái này nên là số một trong danh sách, nhưng chết tiệt thật, tớ còn không phải là một fan hâm mộ của Mets. Số tám: một người tình tuyệt vời." Cô nhún nhảy cặp lông mày của mình. "Đó sẽ là số hai trong danh sách của tớ. Giờ thì tớ tin là mục tiêu thậm chí có thể xuất hiện. Có thể cậu không phải là vô vọng như tớ nghĩ. "

Alexa nuốt khó, sự khiếp đảm cuộn lên bên trong của cô. "Tiếp tục đi."

"Số 9: có một ý thức mạnh mẽ về gia đình. Có ý thức – anh này làm tớ liên tưởng đến gã nhà Walton chết tiệt. Được rồi số 10 là... "

(Bộ phim Gia đình Walton: bộ phim nói về tình cảm gia đình của nhà Walton sống nhiều thế hệ, dựa vào nhau để cùng vượt qua cơn đại khủng hoảng và chiến tranh thế giới thứ II)

Đồng hồ điểm tích tắc. Alexa nhìn Maggie đọc lại mục đó một lần nữa.

"Alexa, tớ nghĩ rằng tớ đang đọc sai số 10 thì phải."

Alexa thở dài. "Có lẽ là không."

Maggie đọc yêu cầu cuối cùng. "Có 150,000 đô la tiền mặt sẵn có." Cô nhìn lên. "Tớ cần biết thêm chi tiết."

Alexa nâng cằm cô lên. "Tớ cần một người đàn ông tớ có thể yêu thương, cộng thêm có sẵn 150,000 đô la để vứt đi. Và tớ cần anh ấy gấp."

Maggie lắc đầu cô như thể cô vừa trồi lên từ dưới mặt nước. "Để làm gì?"

"Để cứu Tara."

Maggie chớp mắt. "Tara?"

"Uhm, nhà của mẹ tớ. Cậu biết đấy, giống như trong phim, Cuốn theo chiều gió thì phải? Cậu nhớ mẹ tớ thường nói đùa thế nào về việc cần thêm nhều bông hơn nữa để trả các hóa đơn không? Tớ đã không nói với cậu nó tệ như thế nào, Maggs. Mẹ tớ muốn bán và tớ thì không thể để cho bà làm thế. Họ không có tiền, và không còn nơi nào khác để đi cả. Tớ sẽ làm bất cứ điều gì để giúp đỡ họ, thậm chí cả kết hôn. Giống như Scarlett vậy."

Maggie rên rỉ và nắm lấy ví của cô. Cô lấy ra cái điện thoại của mình và bấm một vài con số.

"Cậu đang làm gì vậy?" Alexa đã chiến đấu hoảng loạn với cái ý nghĩ người bạn thân nhất của cô sẽ không hiểu. Sau tất cả, cô ấy đã không bao giờ đòi hỏi một người đàn ông để giải quyết vấn đề của mình trước đây. Ôi, thật là bất hạnh.

"Quên buổi hẹn hò của tớ đi. Tớ nghĩ rằng cái ý kiến mới mẻ đó cần phải được thảo luận thêm. Bây giờ, tớ sẽ gọi cho nhà trị liệu của tớ. Cô ấy rất tốt, kín đáo, và cô ấy sẽ nhận cuộc hẹn lúc nửa đêm."

Alexa cười. "Cậu quả thật là một người bạn tuyệt vời, Maggie."

"Được rồi, nói cho tớ về chuyện đó xem nào."

...

Nicholas Ryan có một tài sản trong tầm tay của mình.

Nhưng để có được một điều mà anh muốn, anh cần phải có một người vợ.

Nick tin vào rất nhiều thứ. Làm việc chăm chỉ để hoàn thành mục tiêu. Kiểm soát cơn giận dữ và thả lỏng khi một khoảnh khắc trở thành đối đầu. Và việc tạo ra các tòa nhà. Các tòa nhà vững chắc, với thiết kế hoàn mĩ. Những góc độ mịn màng và các đường nét sắc xảo hòa trộn vào nhau. Gạch, bê tông và kính như xác nhận sự vững chãi mà mọi người khao khát trong cuộc sống đời thường. Khoảnh khắc ngạc nhiên bỡ ngỡ khi lần đầu tiên một người nhìn vào cái tạo vật cuối cùng ấy. Tất cả những điều có đều có ý nghĩa với anh.

Nick không tin vào tình yêu vĩnh cửu, hôn nhân và gia đình. Những điều này không có ý nghĩa với anh, và anh đã quyết định không để xen lẫn các vấn đề xã hội trên vào cuộc sống của riêng anh.

Thật không may, Bác Earl đã thay đổi các quy tắc.

Ruột gan Nick cuộn lại, và cái cảm giác khó chịu hài hước đó của anh gần như được gây ra bởi một tiếng cười phát ra từ đôi môi anh. Anh đứng lên từ cái ghế da của mình, cởi cái áo khoác hải quân của anh ra, tháo cà vạt lụa, và áo sơ mi màu trắng tuyết. Nhanh như chớp anh mở cái dây nịt quần, và nhanh chóng anh thay nó thành một cái quần vải và một cái phông phù hợp. Anh xỏ cả hai chân vào đôi giày thể thao Nike Air của mình và đi vào một phòng riêng bên trong văn phòng của anh, cái mà anh đã lấp đầy nó với những mô hình, bản phác, các bức hình truyền cảm hứng, một máy chạy bộ, một

số quả tạ, và một quầy bar đầy đủ mọi thứ. Anh nhấn nút trên cái điều khiển từ xa để chạy máy nghe nhạc MP3. Giai điệu của ca khúc La Traviata tràn ra khắp phòng và xóa sạch mọi suy nghĩ trong đầu anh.

Anh bật máy chạy bộ và cố gắng không nghĩ đến việc hút thuốc. Thậm chí sau năm năm, khi sự căng thẳng vọt lên ở mức độ cao, anh vẫn còn ao ước một điếu thuốc. Bực bội với điểm yếu của mình khi con thèm thuốc cồn cào, anh đi luyện tập. Chạy bộ sẽ xoa dịu anh, đặc biệt là trong môi trường anh hoàn toàn kiểm soát. Không có tiếng nói lớn làm gián đoạn sự tập trung của anh, không có ánh sáng mặt trời thiêu đốt, không có những đá, sỏi cản trở con đường của anh. Anh điều chỉnh bảng điều khiển và chạy với tốc độ ổn định để nó có thể dẫn anh đến một giải pháp.

Mặc dù anh hiểu ý định của bác anh, cảm giác của sự phản bội từ từ ăn mòn trong anh. Cuối cùng, một thành viên gia đình duy nhất mà anh yêu đã sử dụng anh như là vật cầm đồ.

Nick lắc đầu. Anh nên nhìn trước được điều này. Bác Earl đã dành vài tháng qua của ông để phun ra những tầm quan trọng của gia đình, và ông đã nghĩ rằng phản ứng của Nick là rất mờ nhạt. Nick tự hỏi tại sao bác của anh lại ngạc nhiên. Sau tất cả, gia đình anh nên được là một tấm gương quảng cáo cho việc tránh thai.

Khi Nick trôi dạt vào và ra các mối quan hệ, có một điều đã trở nên rất rõ ràng – tất cả phụ nữ đều muốn kết hôn, và hôn nhân có nghĩa là sự hỗn độn. Chiến đấu với cảm xúc. Trẻ em bị vứt ra ngoài vỉa hè, mong muốn có được nhiều sự chú ý. Cần không gian nhiều hơn, cho đến khi cuối cùng trở nên giống như tất cả các mối quan hệ khác. Ly hôn. Với những đứa trẻ là người bị tổn thương.

Không, cảm ơn.

1.3

Anh hạ người xuống tăng tốc và điều chỉnh tốc độ như những suy nghĩ đang xoay mòng mong trong đầu anh. Bác Earl vẫn cứng đầu lạc quan rằng rồi sẽ có một người phụ nữ đến và cứu rỗi cuộc sống của cháu trai ông. Một cơn đau tim đã xảy ra bất ngờ và nhanh chóng. Khi các luật sư cuối cùng cũng xem xét đây không giống như một đàn kền kền đánh hơi thấy mùi máu tiền, Nick đã nghĩ rằng sự hợp pháp hóa các điều khoản sẽ rất dễ dàng. Em gái của anh, Maggie, đã thể hiện quan điểm của nó khá rõ ràng là con bé không muốn đụng đến công ty. Bác Earl thì không có người thân nào khác. Vì vậy, lần đầu tiên, Nick tin vào sự may mắn. Cuối cùng thì anh cũng có một thứ gì đó hoàn toàn thuộc về mình.

Cho đến khi luật sư đọc di chúc.

Sau đó anh nhận ra rằng nó đang chơi đùa anh.

Anh sẽ thừa kế phần lớn số cổ phiếu của Dreamscape ngay sau khi anh kết hôn. Cuộc hôn nhân phải kéo dài trong một năm, với bất kỳ người phụ nữ anh chọn, và một thỏa thuận trước hôn nhân là có thể chấp nhận được. Nếu Nick quyết định không thực hiện theo mong muốn của người bác mình, anh vẫn sẽ được giữ 50%, số còn lại sẽ được phân chia giữa các thành viên hội đồng quản trị, và Nick sẽ không là gì ngoại trừ một tên bù nhìn. Thay vì tạo ra các tòa nhà, anh bị mắc kẹt trong các cuộc hội họp và tranh giành quyền lực của công ty, chính xác đó là những gì mà anh không muốn làm với cuộc sống của mình.

Và bác Earl đã biết.

Vì vậy, bây giờ Nick cần phải tìm ngay một người vợ.

Anh nhấn công tắc và hạ người về phía trước. Anh giảm tốc độ xuống và điều chỉnh nhịp thở của mình. Với phương pháp chính xác, tâm trí của anh loại bỏ toàn bộ cảm giác trống rỗng và lượt qua tất cả các khả năng. Anh bước xuống khỏi máy chạy bộ, lấy một chai nước Evian ướp lạnh từ cái minibar, và quay trở lại chiếc ghế của mình. Anh nuốt xuống thứ chất lỏng sạch sẽ, lạnh ngắt, và đặt cái chai nước đó trên bàn của mình. Chờ đợi một vài phút khi anh tập hợp lại những suy nghĩ của mình. Sau đó, cầm lên cây bút mạ vàng và lăn nó giữa các ngón tay của anh.

Anh viết xuống từng chữ, từng cái đinh sẽ đóng vào quan tài của chính anh.

Tìm một người vợ.

Anh sẽ không lãng phí thêm thời gian để than vãn về sự bất công này nữa. Nick quyết định tạo ra một danh sách rõ ràng về các đức tính mà vợ anh cần có, và xem xem anh có thể nghĩ ra bất kỳ ứng cử viên nào thích hợp không.

Ngay lập tức, hình ảnh Gabriella hiện ra, nhưng anh đã gạt bỏ ngay cái suy nghĩ đó. Một siêu mẫu tuyệt đẹp anh đang hiện hò sẽ rất hoàn hảo cho các chức năng xã hội và tình dục tuyệt vời, nhưng không phải để kết hôn. Gabriella là một người trò chuyện rất sắc sảo và anh yêu thích sự đồng hành của cô, nhưng anh sợ cô có thể yêu anh. Cô đã âm ỉ mong muốn có con của mình, và đó chính là yếu tố tiên quyết. Dù cho anh có đặt ra bao nhiêu nguyên tắc cơ bản cho một cuộc hôn nhân đi nữa, thì cảm xúc cũng sẽ làm hỏng nó. Cô sẽ trở nên ghen tuông và đòi hỏi, giống như bất kỳ người vợ bình thường nào. Không có thỏa thuận trước hôn nhân sẽ làm sự tham lam của cô ta nổi lên một khi cô ta cảm thấy bị phản bội.

Anh lấy một chai nước khác và rà ngón tay cái của mình trên cái miệng vòng tròn của chai nước. Anh đã từng đọc rằng nếu ai đó làm một danh sách cho tất cả những phẩm chất mà anh ta ao ước ở một người phụ nữ, thì cô ta sẽ xuất hiện. Nick cau mày khi anh nắm lấy cái ý nghĩ thoáng qua đầu đó. Anh gần như chắn chắn với cái học thuyết rằng vũ trụ đã có những sắp đặt sẵn. Nhận lấy những gì hài hào với bạn. Một số thứ vớ vẩn siêu hình mà anh đã không tin.

Nhưng hôm nay anh đang tuyệt vọng.

Anh đặt bút trên góc trái của trang giấy và viết cái danh sách của anh.

Một người phụ nữ không yêu tôi.

Một người phụ nữ, tôi không khao khát muốn ngủ cùng.

Một người phụ nữ không có một gia đình lớn.

Một người phụ nữ không có bất kỳ con vật nuôi nào.

Một người phụ nữ không muốn có con.

Một người phụ nữ có một sự nghiệp độc lập.

Một người phụ nữ, người mà sẽ xem mối quan hệ này như là một công việc đôi bên cùng có lợi.

Một người phụ nữ không quá nhạy cảm hay bốc đồng.

Một người phụ nữ, tôi có thể tin tưởng

Nick đọc lượt qua bản danh sách. Anh biết rằng một số phẩm chất mà anh mong muốn có vẻ lạc quan một cách ngoan cố, nhưng nếu lý thuyết vũ trụ hoạt động, anh có thể có được tất cả mọi thứ anh muốn. Anh cần một người phụ nữ, người mà sẽ nhìn vào liên mình công việc này như là một cơ hội kinh doanh. Có lẽ, một người nào đó khao khát có được một khoản chi lớn. Anh dự định sẽ cung cấp một khoản lợi ích kha khá, nhưng anh muốn cuộc hôn nhân này chỉ trên danh nghĩa. Không tình dục cũng như không ghen tuông. Không một người phụ nữ quá cảm xúc cũng như không tình yêu.

Không có sự hỗn độn không gì khác một cuộc hôn nhân hoàn hảo.

Anh sàng lọc từng người phụ nữ mà anh đã hẹn hò trong quá khứ của mình, mỗi một người bạn gái mà anh đã từng trao đổi vài lời, tất cả mọi mối quan hệ công việc mà anh từng ăn trưa cùng.

Anh không đưa ra được bất cứ ai.

Thất vọng bò lên các đầu dây thần kinh của anh. Anh là một người đàn ông ba mươi tuổi, khá hấp dẫn, thông minh, và có tài chính an toàn. Và anh không thể tìm ra một người phụ nữ tử tế để kết hôn.

Anh chỉ có một tuần để tìm vợ cho mình.

Điện thoại di động của anh đổ chuông. Nick nhấc nó lên. "Ryan."

"Nick, là em, Maggie đây." Cô dừng lại một lúc. "Anh đã tìm được một người vợ chưa?"

Một tiếng cười thầm bị giữ lại trên đôi môi anh. Em gái của anh là người phụ nữ duy nhất trong thế giới nhận được những nụ cười của anh một cách thường xuyên. Ngay cả đôi khi nó là nỗi đau của anh. "Đang xử lý nó đây."

"Em nghĩ rằng em đã tìm thấy cô ấy".

Nhịp tim anh tăng tốc. "Ai cơ?"

Một khoảng lặng khác. "Anh phải đáp ứng được các điều kiện của cô ấy nhưng em không nghĩ rằng chúng sẽ là vấn đề. Đừng có định kiến. Hãy cởi mở. Em biết đó không phải là sở trường của anh. Nhưng anh có thể tin tưởng cô ấy."

Anh kiểm tra cái mục cuối cùng trên danh sách của anh. Một tiếng ù ù lạ lùng vang lên trong tai anh như cảnh báo cho những lời tiếp theo của em gái mình. "Là ai, Maggs?"

Sự im lặng rơi trên điện thoại trong một khoảnh khắc. "Alexa."

Căn phòng xoay mòng mòng trong một cơn chóng mặt bởi cái tên quen thuộc đến từ quá khứ của anh. Suy nghĩ duy nhất lóe lên trong anh giống như một câu thần chú cầu thần trong ánh đèn neon nhấp nháy, nhiều hơn và nhiều hơn nữa.

Chiết tiệt, không thể nào.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

2.1

Nick liếc nhìn xung quanh, hài lòng với kết quả. Phòng hội nghị cá nhân của anh luôn cung cấp một bầu không khí công việc, cùng với những bó hoa tươi mà thư ký của anh đã đặt ở trung tâm của cái bàn cho thấy một mối liên hệ với phong cách cá nhân của anh, giữa các kệ rượu vang sang trọng, mặt gỗ anh đào sáng choang với những cái ghê da. Bản hợp đồng đã được viết sẵn, bên cạnh một khay trà bạc thanh lịch, cà phê, và các loại bánh ngọt. Hình thức, thân thiện – điều mà được phản ánh trong các giai điệu về cuộc hôn nhân của họ.

Anh bỏ qua cái hố sâu trong ruột của mình khi anh nghĩ đến việc gặp gỡ Alexandria McKenzie thêm một lần nữa. Anh đã tự hỏi cô như thế nào khi lớn lên. Những câu chuyện mà em gái anh chia sẻ với anh là chân dung của một người phụ nữ bốc đồng và thiếu thận trọng. Ban đầu anh ngần ngại với đề nghị của Maggie – Alexa không phù hợp với hình ảnh mà anh cần. Những kỷ niệm không bao giờ quên về một đứa trẻ có tinh thần tự do với kiểu tóc đuôi ngựa nhấp nhô luôn quấy rầy những suy nghĩ của anh, mặc dù anh biết cô đang sở hữu một hiệu sách đáng kính. Anh vẫn nghĩ rằng cô là bạn thân của Maggie, cho dù anh đã không gặp cô trong nhiều năm.

Nhưng thời gian đã hết.

Họ cùng chia sẻ một quá khứ trước đây, và anh cảm thấy Alexa có thể tin cậy được. Cô có thể không phù hợp với ý tưởng của anh về một người vợ hoàn hảo, nhưng cô cần tiền. Cần gấp. Maggie vẫn im lặng về lý do, nhưng có vẻ Alexa đang tuyệt vọng. Một đòi hỏi về tiền mặt thì anh đáp ứng được – nó sẽ rạch ròi giữa màu trắng và đen. Không có vùng màu xám nào cả. Không có cái ý tưởng về sự thân mật giữa họ. Một giao dịch kinh doanh chính thức giữa những người bạn cũ. Nick có thể sống với điều đó.

Anh nhấn điện thoại nội bộ để gọi thư ký của mình, nhưng đúng lúc ấy cái cánh cửa nặng nề nhẹ nhàng trượt mở và đóng lại với tiếng click.

Anh quay lại.

Đôi mắt xanh dương sâu sắc hướng thẳng tới mắt anh với một chút do dự như rõ ràng nói với anh rằng người phụ nữ này sẽ thua bất kỳ trò chơi xì tố (poker) nào – cô trung thực một cách tàn nhẫn và phải miễn cưỡng để lừa dối.

Anh nhận ra ánh mắt của cô nhìn cũng khá, nhưng tuổi đã thay đổi những màu sắc trên mắt cô, một sự kết hợp xáo trộn giữa màu xanh nước biển và màu xanh ngọc bích. Một hình ảnh nhất định đi cùng trí tuệ – sâu thẳm dưới mặt nước biển Caribbe với những bí ẩn của nó. Một dải cung màu xanh của bầu trời kéo đủ dài và đủ rộng để một người đàn ông không thể tìm thấy nơi bắt đầu hay kết thúc.

Đôi mắt cô nổi bật lên giữa mái tóc đen tuyền, cái mà gồm các lọn tóc xoăn thả xuống sau vai cô và đóng khung khuôn mặt của cô với một sự hoang dã tự nhiên mà cô dường như không thể chế ngự. Xương gò má cao để lộ đôi môi căng mọng. Anh đã từng hỏi cô có phải bị cắn bởi một con ong, rồi sau đó phá lên cười. Giờ trò đùa đó lại nhắm vào anh. Hình ảnh một cái miệng nóng bỏng mà những gã đàn ông thường tưởng tượng đều giống như của cô – và nó không có việc gì làm với những con ong hết. Ngoại trừ mật ong. Tốt hơn là đổ mật ong ướt át và ấm áp lên đôi môi đầy đặn kia rồi chầm chậm liếm hết.

Ôi, thật chết tiệt.

Anh hoàn thành cuộc kiểm tra và điều chỉnh lại mình. Anh nhớ lại sự tra tấn của cô khi anh khám phá ra cô đã mặc một chiếc áo ngực. Một sự phát triển sớm, cô cảm thấy xấu hổ vì bị anh phát hiện, và anh đã sử dụng thông tin đó một cách khôn ngoan. Bây giờ, nó không buồn cười nữa. Ngực cô trông đầy đặn cũng như môi cô vậy, và nó rất phù hợp với đường cong của hông cô. Cô cao, gần như là cao bằng anh, và cái gói hàng người phụ nữ cám dỗ này được gói trong một cái váy màu đỏ rực lửa nhấn mạnh những chỗ nổi bật của cô, lướt qua hông, và rơi xuống sàn nhà. Móng chân màu đỏ tươi của cô lộ ra qua đôi giày sáng bóng màu đỏ. Cô vẫn còn đứng ở ngưỡng cửa, như thể cho phép anh chiêm ngưỡng đầy đủ trước khi cô quyết định nói.

Cảm thấy có phần bối rối, Nick chiến đấu chống lại sự mất bình tĩnh và đem sự chuyên nghiệp ra để che giấu phản ứng của mình. Alexandria Maria McKenzie đã lớn lên rất tốt. Một chút quá tốt đối với hương vị của anh. Tuy nhiên, anh không cần phải cho cô biết điều đó.

Anh mời gọi cô cùng một nụ cười trung lập mà anh đã dùng để đưa ra đề nghị trong bất kỳ cái mối quan hệ kinh doanh nào. "Xin chào, Alexa. Đã lâu không gặp."

Cô mỉm cười trở lại nhưng nó không được thể hiện trong ánh mắt cô. Cô bước tới và siết chặt bàn tay của mình. "Xin chào, Nick. Anh thế nào?"

"Tốt. Hãy ngồi xuống. Tôi đem cà phê ra nhé? Hay trà?"

"Cà phê, vui lòng."

"Kem? Hay đường?"

"Kem. Cảm ơn anh." Cô trượt duyên dáng vào chiếc ghế đệm, xoay khỏi cái bàn làm việc, và bắt chéo hai chân của mình. Cái chất liệu đỏ bó sát đó kéo lên và cho anh một cái nhìn lướt qua làn da màu ô liu, mịn màng và rất thể thao của cô.

Anh tập trung vào cốc cà phê. "Bánh ngàn lớp (Napoleon)? Hay bánh táo tẩm bột rán không? Chúng đều đến từ các tiệm bánh trên đường phố đấy. "

"Không, cảm ơn anh."

"Chắc chứ?"

"Vâng. Tôi sẽ không bao giờ có thể dừng lại ở một cái. Tôi đã học cách không cám dỗ bản thân mình."

Từ cám dỗ rơi khỏi đôi môi cô bằng một giọng thấp, khàn như vuốt ve tai anh. Quần của anh thắt chặt ở dưới và anh nhận ra giọng nói của cô cũng đã vuốt ve những nơi khác của anh tốt như vậy. Hoàn toàn bối rối bởi phản ứng của mình với một người phụ nữ anh muốn không có tiếp xúc thân xác cùng, anh tập trung vào việc đưa cà phê và ngồi xuống đối diện cô.

Họ nghiên cứu nhau một lúc và sự im lặng kéo dài. Cô nghịch cái vòng đeo tay vàng tinh tế bao quanh cổ tay mình. "Tôi rất tiếc về chuyện Bác Earl của anh."

"Cảm ơn cô. Maggie đã cho cô biết về các chi tiết chưa?"

"Toàn bộ việc này nghe có vẻ điên rồ."

"Nó đúng vậy. Bác Earl tin vào gia đình, và trước khi ông qua đời, ông đã bị thuyết phục rằng tôi không bao giờ lấy vợ và ổn định cuộc sống. Vì vậy, ông đã quyết định một sự thúc đẩy mạnh mẽ sẽ là tốt cho tôi."

"Anh không tin vào hôn nhân?"

Anh nhún vai. "Hôn nhân là việc không cần thiết. Giấc mơ mãi mãi là một câu chuyện cổ tích. Hiệp sĩ ngựa trắng và chế độ một vợ một chồng không tồn tại."

Cô ngả người ra sau trong sự ngạc nhiên. "Anh không tin vào việc thực hiện một cam kết với người khác?"

"Cam kết là ngắn ngủi. Chắc chắn, người ta có ý như vậy khi họ thú nhận tình yêu và sự thủy chung, nhưng thời gian sẽ ăn mòn tất cả những thứ tốt đẹp và để lại toàn cái xấu. Cô có biết bất cứ ai có được hôn nhân hạnh phúc không?"

Cô tách môi ra, sau đó chìm vào sự im lặng. "Bên cạnh bố mẹ tôi? Tôi cho là không ai cả. Nhưng điều đó không có nghĩa là không có cặp vợ chồng hạnh phúc nào cả."

"Có thể." Giọng điệu của anh mâu thuẫn với một phần thỏa thuận của mình.

"Tôi đoán có rất nhiều vấn đề mà chúng ta không cùng quan điểm," cô nói, và dịch chuyển trong chỗ ngồi của mình rồi sau đó đổi chân bắt chéo. "Chúng ta sẽ cần một khoảng thời gian với nhau để xem xét mọi việc."

"Chúng ta không có thời gian. Đám cưới sẽ diễn ra vào cuối tuần tới. Sẽ không quan trọng nếu chúng ta không ở cùng nhau. Đây hoàn toàn là một thỏa thuận công việc."

Cô hẹp đôi mắt mình lại. "Tôi thấy anh cùng cái bản chất độc đoán hống hách hay bắt nạt, người đã trêu chọc tôi về kích thước ngực của tôi. Một số điều dường như đã không thay đổi."

Anh tập trung sự chú ý của mình vào bờ dốc trên chiếc váy của cô. "Tôi cho là cô đã đúng. Có một số điều vẫn như cũ. Nhưng một số khác lại tiếp tục nở ra."

Hơi thở của cô ngắt quãng, nhưng cô đã làm anh ngạc nhiên khi cô mỉm cười. "Và những thứ khác vẫn còn bé tẹo như trước." Ánh mắt cô chỉ thẳng vào chỗ lồi ra ở giữa quần anh.

Nick gần như líu lưỡi trong cốc cà phê của mình, nhưng vẫn xoay xở để đặt cái cốc xuống với phong thái bình tĩnh. Một tích tụ nhiệt đang đấm vào ruột anh khi anh nhớ về cái ngày trong hồ bơi khi họ còn là những đứa trẻ.

Anh đã trêu chọc Alexa không thương tiếc về những thay đổi trong cơ thể của cô khi Maggie lẻn đến sau lưng anh và kéo mạnh cái quần bơi xuống. Trưng bày toàn bộ với thế giới, anh đã tức giận bỏ đi và giả vờ toàn bộ những cảnh đó đã không làm phiền anh. Tuy nhiên, trí nhớ anh vẫn xếp hạng đó là khoảnh khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời của mình.

Anh chỉ vào các giấy tờ trước mặt cô. "Maggie đã nói với tôi cô cần một khoản tiền cụ thể. Tôi đã để chừa vấn đề đó ra để đàm phán."

Một biểu hiện kỳ lạ vụt qua khuôn mặt cô. Các đường nét của cô thắt chặt, sau đó nở ra. "Đây có phải là hợp đồng không?"

Anh gật đầu. "Tôi biết cô sẽ cần luật sư để xem qua nó."

"Không cần thiết. Một người bạn của tôi là luật sư. Tôi đã được học đủ, vì tôi đã giúp anh ta học tập cho kỳ thi luật sư. Tôi có thể xem nó chứ?"

Anh trượt các giấy tờ trên mặt gỗ đánh bóng. Cô tìm trong ví mình lấy một cặp kính đọc sách nhỏ, màu đen và đẩy chúng lên sống mũi. Một vài phút trôi qua khi cô nghiên cứu hợp đồng. Anh nắm lấy cơ hội đó để nghiên cứu cô.

Sức hút mạnh mẽ của cô kích thích anh. Alexa không phải là kiểu của anh. Cô đã quá cong, quá trực tiếp, quá... thực. Anh đã thích thú khi biết rằng anh

sẽ an toàn trước bất kỳ những cơn bộc phát cảm xúc nào nếu một thứ gì đó không đi đúng hướng với cô. Ngay cả khi Gabby trở nên buồn bã, cô ta luôn luôn xoay xở chính mình với một sự thận trọng. Còn Alexa rất sợ anh. Một cái gì đó trong dạ dày anh thì thầm rằng cô sẽ không còn dễ dàng bị bắt nạt.

Cô đã nói lên ý kiến của mình và thể hiện rõ cảm xúc mà không cần suy nghĩ. Những phản ứng này sẽ gây ra rất nhiều nguy hiểm và tàn phá và rất hỗn độn. Điều cuối cùng anh cần trong một cuộc hôn nhân.

Tuy nhiên, ...

2.2

Anh tin tưởng cô. Đôi mắt xanh ngọc bích kia cho biết một quyết tâm nhất định và sự công bằng. Lời hứa của cô có một ý nghĩa nào đó. Sau một năm, anh biết cô sẽ ra đi mà không ngoảnh đầu lại hay ham muốn nhiều tiền hơn.

Cô chắc chắn là như thế.

Một móng tay màu đỏ anh đào khẽ đập vào rìa trang giấy trong một nhịp điệu ổn định. Cô nhìn lên. Nick tự hỏi lý do tại sao làn da của cô lại nhợt nhạt hẳn khi cô dường như đã hồng hào và khỏe mạnh một vài phút trước.

"Anh có một danh sách các yêu cầu?" Cô nói như thể cô đã cáo buộc anh với một tội ác bị tử hình thay vì lên một danh sách các loại tài sản và nợ phải trả.

Anh hắng giọng. "Chỉ là một vài phẩm chất mà tôi muốn vợ tôi phải có." Cô định mở miệng để nói nhưng không có từ ngữ nào xuất hiện. Cô dường như đang đấu tranh để chúng thoát ra.

"Anh muốn một nữ phục vụ, một người mồ côi, và một con robot, tất cả trong một. Nó có công bằng không?"

Anh hít một hơi thật sâu. "Cô đang phóng đại đấy. Chỉ vì tôi muốn kết hôn với một ai đó duyên dáng và có ý thức công việc tốt không có nghĩa tôi là một con quái vật."

Cô cười một cách không ủy mị. "Anh muốn một người vợ Stepford mà không có tình dục. Anh đã học được bất cứ điều gì về phụ nữ kể từ khi anh 14 tuổi chưa?"

(Stepford: bắt nguồn từ bộ phim kinh dị Stepford Wives. Nó thường dùng để đề cập đến những bà vợ nội trợ ngoan ngoãn phục tùng.)

"Tôi đã học được rất nhiều. Đó là lý do tại sao Bác Earl đã buộc tôi tham gia vào một tổ chức luôn ưu tiên phụ nữ trước."

Cô há hốc miệng. "Đàn ông luôn nhận được rất nhiều từ hôn nhân!"

"Ví dụ như?"

"Tình dục đều đặn và sự ủng hộ."

"Sau sáu tháng thì những cơn đau đầu bắt đầu xuất hiện rồi cô sẽ chán nhau đến phát khóc."

"Một số người sống đến già với nhau."

"Đàn ông không bao giờ muốn già. Đó là lý do tại sao họ tiếp tục tìm kiếm những phụ nữ trẻ."

Miệng cô trễ xuống. Cô ngập miệng lại với một tiếng chậc. "Những đứa trẻ... một gia đình... một ai đó sẽ yêu thương anh trong cả ốm đau lẫn khỏe mạnh."

"Hay một người nào đó, người sẽ tiêu hết số tiền của cô, chì chiết cô mỗi tối và hằn học khi dọn dẹp cái mớ lộn xộn của cô."

"Anh thật là bệnh hoạn."

"Cô thật là viễn vông."

Cô lắc đầu, làm cho những lọn tóc đen mượt nâng lên bao quanh khuôn mặt cô, sau đó từ từ rơi xuống. Sắc hồng đã trở lại trên làn da của cô. "Chúa ơi, bố mẹ anh chắc đã giáo dục anh không đúng cách," cô lẩm bẩm.

"Cảm ơn bạn, Freud." (Freud: tiến sĩ tâm lý)

"Nếu tôi không phù hợp với tất cả các yếu tố này thì sao?"

"Chúng ta sẽ xử lý nó."

Mắt cô hẹp lại và cô cắn môi dưới của mình. Nick nhớ lại cái lần đầu tiên anh đã hôn cô, lúc đó anh mới mười sáu tuổi. Anh nhớ miệng của anh đã ấn

vào môi cô như thế nào và cảm nhận sự run sợ của cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da trần ở vai cô. Mùi vị tươi mới và sạch sẽ với mùi hương hoa đang trêu chọc lỗ mũi anh. Rồi cơ thể cô tỏa sáng với sự ngây thơ, đẹp và tinh khiết. Chờ đợi cho cái phần hạnh phúc-mãi mãi.

Sau đó, cô đã mỉm cười và nói với anh là cô yêu anh. Muốn kết hôn với anh. Anh nên vỗ nhẹ vào đầu cô, nói một điều gì đó tốt đẹp, và đi tiếp con đường của anh. Thay vào đó, lời nhận xét về hôn nhân rất cám dỗ và đáng yêu theo một cách nào đó của cô đã làm hoảng sợ cái con người hèn nhát của anh. Ngay cả ở tuổi mười sáu, Nick đã biết không có mối quan hệ nào mãi mãi tốt đẹp cả – tất cả chúng ruốt cuộc rồi sẽ trở nên xấu xí. Anh đã cười, gọi cô là một đứa trẻ, và để lại cô một mình trong rừng. Hình ảnh đau đớn và dễ bị tổn thương trên khuôn mặt của cô đã xé toạc trái tim anh, nhưng anh đã khiến bản thân mình phải nhẫn tâm với cảm xúc. Cô càng học nó sớm từng nào sẽ tốt từng đó.

Nick chắc chắn rằng cả hai bọn họ đều đã học được bài học xương máu ngày hôm đó.

Anh lắc đầu thoát ra khỏi kí ức và tập trung vào hiện tại. "Tại sao không nói cho tôi biết những gì cô đang tìm kiếm trong cuộc hôn nhân này?"

"Một trăm năm mươi ngàn đô la. Tiền mặt. Trả trước và không thêm gì khi kết thúc một năm."

Anh nghiêng người lại gần cô, dò xét. "Một khoản tiền lớn chết tiệt. Các khoản nợ cờ bạc hả?"

Một bức tường vô hình rơi phịch giữa họ. "Không."

"Hay sắm sửa linh đình?"

Sự nóng giận bùng lên trong mắt cô. "Chúng không phải là việc của anh. Một phần của thỏa thuận này là anh không được hỏi tôi về số tiền đó hay tôi có ý định sử dụng nó như thế nào."

"Hmmm, còn điều gì khác nữa không?"

"Chúng ta sống ở đâu?"

"Nhà tôi."

"Tôi không từ bỏ căn hộ của mình. Tôi sẽ trả tiền thuê nhà như bình thường."

Sự bất ngờ bắn qua anh. "Với tư cách là vợ tôi, cô sẽ cần một tủ quần áo thích hợp. Cô sẽ nhận được trợ cấp và có thể sử dụng nhân viên trang phục của tôi. "

"Tôi sẽ mặc những gì tôi muốn, khi tôi muốn, và trả tiền theo cách riêng chết tiệt của tôi."

Anh chiến đấu chống lại một nụ cười. Anh gần như rất thích các trận đấu trí, giống như anh đã có trong những ngày xưa cũ. "Cô sẽ là nữ chủ nhân trong các mối quan hệ kinh doanh của tôi. Tôi có rất nhiều thỏa thuận hợp đồng đang xúc tiến, vì vậy cô phải thể hiện thật tốt với những bà vợ kia."

"Tôi có thể xử lý để giữ khuỷu tay tôi ra khỏi mặt bàn và mỉm cười với những trò đùa ngu ngốc của họ. Nhưng tôi cần phải được tự do điều hành hoạt động kinh doanh của riêng mình và tận hưởng cuộc sống xã hội của tôi."

"Tất nhiên. Tôi mong đợi cô tiếp tục cuộc sống cá nhân của cô."

"Miễn là tôi không làm anh xấu hổ?"

"Chính xác."

Cô gõ ngón tay cái của mình trong cùng một nhịp điệu với những cái móng tay còn lại. "Tôi có một số vấn đề với cái danh sách này."

"Tôi là một người linh hoạt."

"Tôi rất gần gũi với gia đình mình và họ sẽ cần một lý do thực sự để tin rằng tôi đột ngột kết hôn."

"Chỉ cần nói cho họ biết là chúng ta đã tìm đến nhau sau tất cả những năm kia và quyết định kết hôn."

Alexa đảo mắt. "Họ không được phép biết về sự sắp xếp này, vì vậy họ cần phải tin rằng chúng ta đang yêu nhau điên cuồng. Anh sẽ phải đến dùng bữa tối để chúng ta có thể làm một thông báo cho họ. Và nó cần phải được thuyết phục."

Anh nhớ rằng cha cô đã bỏ rơi họ với thói nghiện rượu và ruồng bỏ gia đình. "Cô vẫn còn nói chuyện với cha mình hả?"

"Vâng."

"Cô đã từng rất ghét ông ta."

"Ông ấy đã sửa đổi. Tôi đã chọn cách tha thứ. Dù sao thì, anh trai và chị dâu cùng với cháu gái và hai đứa sinh đôi đang sống với bố mẹ tôi. Họ sẽ đặt ra hàng triệu câu hỏi và anh phải thực sự thuyết phục."

Anh cau mày. "Tôi không thích rắc rối."

"Thật không may. Đó là một phần của thỏa thuận."

Nick ra vẻ đưa cho cô một thắng lợi nhỏ. "Tốt thôi. Còn điều gì nữa?"

"Ừ thì. Tôi muốn có một đám cưới thực sự."

Mắt anh nheo lại. "Tôi đang nghĩ về thẩm phán hòa giải đây."

"Còn tôi đang nghĩ về một chiếc váy trắng với gia đình tôi tham dự và Maggie là phù dâu danh dự."

"Tôi không muốn đám cưới."

"Như anh đã nói. Gia đình tôi sẽ không bao giờ tin rằng tôi đã chạy theo trai. Chúng ta phải làm điều này vì họ."

"Tôi kết hôn với cô vì lý do công việc, Alexa. Không gia đình vì gia đình cô."

Cô hất cằm lên. Anh đã đặc biệt lưu ý đến cử chỉ đó của cô. Có vẻ như đó là một dấu hiệu cảnh báo trước khi cô chuẩn bị xung trận. "Tin tôi đi, tôi cũng không hạnh phúc với điều này hơn anh đâu, nhưng chúng ta phải chơi phần của mình để mọi người sẽ nghĩ rằng điều này là có thật."

2.3

Nét mặt anh cau có nhưng anh xoay xở với một cái gật đầu. "Được thôi." Giọng của anh hoàn toàn mỉa mai. "Còn gì nữa?"

Cô trông một chút lo lắng khi cô bắn vào anh một cái nhìn, sau đó đứng lên khỏi ghế và bắt đầu bước đi quanh phòng. Sự tập trung của anh chuyển sang phần phía sau hoàn hảo của cô, đong đưa qua lại, và khóa quần của anh căng ra một cách không thoải mái.

Suy nghĩ có lý thoáng qua trong đầu anh đã bỏ lại tầm nhìn của anh. Cắt lỗ ngay ở đây và ngay lúc này và đi ra khỏi cửa. Người phụ nữ này sẽ biến cuộc sống của mày đảo lộn, nghiêng ngả, và mày luôn luôn ghét một ngôi nhà vui vẻ.

Nick đã chiến đấu chống lại sự sợ hãi ngày càng tăng và chờ đợi câu trả lời từ cô.

...

Ôi, thật chết tiệt.

Tại sao anh ta lại phải trông tuyệt đẹp như vậy?

Cô lén nhìn vào anh khi cô đi tới đi lui. Một lời rủa thô tục sắp văng ra khỏi đôi môi của cô, nhưng cô đã kìm nó lại. Hồi xưa, cô thường chế nhạo và gọi anh ta là Cậu bé Dễ thương vì mái tóc vàng của anh. Những lọn tóc quăn xưa kia đã được thuần hóa thành một mái tóc ngắn, bảo thủ, nhưng vẫn còn một số sợi ngang bướng rơi trên trán của anh trong cuộc nổi loạn bướng bỉnh. Các màu sắc đã bị làm tối đi với thời gian, nhưng chúng nhắc cô đến loại ngũ cốc trộn Chex, nằm trong khoảng từ màu vàng của mật ong đến màu vàng của lúa mì. Các đặc điểm của anh tôn lên vẻ cứng rắn – quai hàm của anh bây giờ như được trạm trổ. Bộ răng trắng sáng hoàn hảo lộ ra trong nụ cười ngắn ngủi. Đôi mắt sâu màu hạt dẻ, như giữ những bí mật được che giấu vững chãi đằng sau một bức tường. Nhưng còn cơ thể của anh...

Anh đã luôn luôn là con người của hoạt động, nhưng khi anh băng ngang qua căn phòng thì cái quần thanh lịch màu yến mạch của anh cũng di chuyển và uốn cong theo những cuộn cơ bắp của đôi chân dài và cặp mông căng của anh. Cái áo len cổ chữ V đó đều thích hợp cho việc dạo phố và cho cả văn phòng vào ngày Thứ Bảy.

Một số bộ phận hoàn toàn không phù hợp cho lắm. Những đường gân dài của cánh tay anh. Đôi vai rộng và ngực anh căng ra như cái áo đã được đúc khuôn. Màu đồng đậm của làn da anh như thể anh đã nằm trong ánh mặt trời nhiều giờ liền. Các đường nét mềm mại trong sự di chuyển của anh. Anh đã trưởng thành, và anh đã không còn là cậu bé dễ thương nữa. Nick Ryan tất cả bây giờ là người đàn ông đầy nhiệt huyết – và vẫn còn nhìn cô như thể cô là bạn chơi của đứa em bé bỏng Maggie của anh. Khi mắt của họ khóa vào nhau, không có sự công nhận, cũng không có sự đánh giá cao. Chỉ là một sự thân thiện xa cách đủ để dành cho một người nào đó đến từ quá khứ của mình.

Nhưng, cô sẽ là đồ ngốc nếu cô để lưỡi mình liếm quang miệng cô chỉ vì anh ta trông hấp dẫn. Tính cách của anh vẫn rất tệ hại. Chữ B lớn cho từ Boring (nhạt nhẽo). D lớn cho từ Dull (đần độn). Chữ...

Cô đẩy ý nghĩ đó ra khỏi tâm trí cô.

Alexa ghét thực tế rằng sự hiện diện của anh đã làm cho thần kinh cô căng thẳng và lảo đảo. Một tuần trước, cô thực hiện một câu thần chú tình yêu, và Mẹ Trái đất đã nghe. Cô đã có tiền và có thể cứu lấy căn nhà của gia đình cô. Nhưng cái gì đã xảy ra với danh sách của cô?

Người đàn ông trước kia mà cô đã đặt vào mọi thứ cô tin tưởng. Đây là một hôn nhân không tình yêu. Không, đây là công việc, thuần túy và đơn giản, và vì vậy nó rất lạnh lùng. Trong khi kí ức của cô về nụ hôn đầu tiên của họ bị kéo ra khỏi nơi sâu kín trong tâm trí cô, thì cô cược rằng anh đã hoàn toàn quên mất khoảnh khắc đó. Sự sỉ nhục luồn lách qua cô. Không thêm nữa. Chẳng lẽ Mẹ Trái đất lại thực sự không đồng ý cho cô cái yêu cầu số một trên

danh sách của mình hay sao? Cô hít một hơi thật sâu và nói. "Còn một điều nữa."

"Vâng?" Anh hỏi.

"Anh có xem bóng chày không?"

"Tất nhiên."

Dạ dày cô nặng trĩu với sự căng thẳng. "Anh có yêu thích đội bóng nào không?"

Anh nhếch mép cười. Đúng bản chất của cười nhếch mép. "Một đội New York."

Alexa chiến đấu chống lại cơn buồn nôn và hỏi tiếp. "Đội nào?"

"Tất nhiên, đội Yankees. Đó là đội duy nhất chiến thắng. Đó là đội duy nhất đáng xem."

Cô hít một hơi thật sâu vào bụng, cái mà cô đã học được trong lớp yoga. Cô sẽ kết hôn với một fan Yankees ư? Cô sẽ từ bỏ tất cả phẩm giá và đạo đức của mình ư? Cô có thể chịu đựng được việc kết hôn với một người đàn ông logic hóa cả Chúa của anh ta và nghĩ chế độ một vợ một chồng là chuyện đàn bà ư?

"Alexa? Cô không sao chứ?"

Cô im lặng với anh và đi tới đi lui, tìm kiếm tuyệt vọng cho câu trả lời. Nếu cô bỏ đi ngay bây giờ, sẽ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc bán nhà. Cô có thể sống với chính mình, biết cô quá ích kỷ để làm một sự hy sinh cho gia đình hay không? Cô có sự lựa chọn không?

"Alexa? "

Cô quay lại trên một gót chân. Sự thiếu kiên nhẫn đang được khắc trên từng đường nét khuôn mặt anh. Người đàn ông này không có sự khoan dung cho bất kỳ những cảm xúc bộc phát nào. Anh trông rất nóng bỏng, anh có thể trở thành một phiền phức lớn, cũng như trong quá khứ vậy. Anh dường như có thể đã lên lịch cho từng phút trong ngày của anh. Anh có lẽ không biết từ bốc đồng có nghĩa là gì. Họ có thể sống một năm trong cùng một nhà được không? Họ sẽ tách nhau ra trước khi 365 ngày hết? Và sẽ như thế nào nếu Yankees được vào chơi World Series năm nay? Cô sẽ phải đối phó như thế nào với thói kiêu ngạo tệ hại của anh và nụ cười trịch thượng kia. Ôi, Chúa tôi...

Anh khoanh tay trước ngực. "Đừng nói với tôi cô là một fan của Mets."

Cô rùng mình với giọng điệu của anh. "Tôi từ chối nói chuyện về bóng chày với anh. Anh sẽ không mặc bất kỳ trang phục nào của Yankees khi anh ở với tôi. Tôi sẽ không quan tâm đến việc anh mặc cái gì khi tôi không ở đó. Hiểu không? "

Im lặng bao trùm căn phòng. Cô đánh liều một cái nhìn thẳng vào anh. Anh nhìn chằm chằm vào cô như thể tóc cô đã mọc lên những con rắn Medusa. "Cô đang đùa tôi?"

Cô lắc đầu với vẻ khoái trá. "Không."

"Tôi thậm chí không được phép mang cả mũ của Yankees?"

"Chính xác."

"Cô điên rồi," anh nói.

"Tôi cho là thế. Nói với tôi ngay bây giờ trước khi chúng ta làm phí thêm thời gian."

Rồi sau đó anh đã làm một việc mà cô chưa bao giờ từng thấy cãi gã hàng xóm, hay bắt nạt ngã xuống khỏi chiếc xe đạp của hắn ta và khóc òa với những giọt nước mắt phụ nữ ngớ ngẩn làm.

Nick Ryan đã cười. Không phải là một tia sáng thích thú le lói, hoặc một nụ cười mỉm xung quanh môi. Đây là một tiếng cười to thoải mái, sâu sắc và nam tính. Những âm thanh tràn ngập căn phòng và thúc đẩy cuộc sống. Alexa đã chiến đấu chống lại nụ cười của chính cô, đặc biệt khi sự hài hước của anh nhắm thẳng vào cô. Chết tiệt, anh ta trông rất tuyệt khi anh ta bỏ đi cái vẻ kiêu ngạo của mình.

Anh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, dường như suy nghĩ lại các lựa chọn, và hướng giải quyết. "Tôi sẽ không mặc bất kỳ trang phục nào của Yankees, nhưng nó cũng áp dụng đối với cô. Không có những thứ vứt đi của Mets. Tôi thậm chí không muốn nhìn thấy một cốc cà phê hoặc móc chìa khóa nằm xung quanh nhà của tôi. Hiểu không?"

Cô kiềm chế sự tức giận của mình. Bằng cách nào đó, thỏa thuận này quay lại đánh vào cô. "Tôi không đồng ý. Chúng tôi đã không giành được một Series nào kể từ năm 1986, do đó, tôi sẽ được mặc cái của tôi. Anh đã nhận được đủ vinh quang – anh không cần nữa."

Khóe môi anh co giật. "Có cố gắng đấy, nhưng tôi không phải một trong các Twinkies cô thường hẹn hò. Không có Yankees, không Mets. Chấp nhận nó hoặc xóa bỏ nó."

(Twinkies: một lại bánh ngọt)

"Tôi không hẹn hò với Twinkies!"

Anh nhún vai. "Tôi không quan tâm."

Cô nhảy từ chân này sang chân kia và gần như đã cố gắng để giữ cho bàn tay của mình không thu thành nắm đấm. Anh ta lạnh lùng một cách chết tiệt. Làm sao mà anh lại có thể trong ngon đến như vậy, nhưng nó nhắc cô nhớ lại quả táo độc mà Bạch Tuyết đã ăn?

"Vậy thì? Cô có muốn ngủ với nó hay bất cứ thứ gì phụ nữ thường làm khi họ không thể đưa ra quyết định hay không? "

Cô cắn môi, bất lực, và buộc phải nói. "Được rồi. Anh có một thỏa thuận."

"Còn gì nữa không?"

"Tôi cho là nó đã ổn."

"Không hoàn toàn." Anh dừng lại một chút như để tiếp cận một chủ đề tế nhị. Alexa đã thề cô sẽ giữ bình tĩnh dù anh có nói gì đi nữa. Hai người có thể chơi trò chơi này. Cô sẽ là một nữ hoàng băng giá, thậm chí nếu anh ta có hành hạ cô bằng lời nói đi nữa. Cô hít một hơi và trượt trở lại vào ghế, sau đó nâng tách cà phê lên nhâm nhi để chuẩn bị.

Anh xem xét các ngón tay của mình và hít sâu. "Tôi muốn nói chuyện với cô về việc quan hệ tình dục."

2.4

"Tình dục?" Từ ngữ thoát ra khỏi đôi môi của cô và bắn vào trong không khí giống như tiếng súng nổ. Cô chớp mắt, nhưng từ chối cho thấy bất kỳ thay đổi nào trong biểu hiện của cô.

Anh đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi của mình và họ đã thay đổi tư thế cho nhau, khi anh đi tới đi lui trên cái thảm đỏ tía sang trọng. "Thấy chưa, chúng ta cần phải cực kỳ kín đáo, thì là, các hoạt động bên ngoài cửa chúng ta."

"Kín đáo?"

"Đúng thế. Tôi hợp tác với một số khách hàng rất cao cấp, và tôi có một danh tiếng để bảo vệ. Chưa nói đến các điều khoản của thỏa thuận sẽ bị phá vỡ nếu cuộc hôn nhân của chúng ta bị đặt câu hỏi. Tôi nghĩ rằng sẽ tốt hơn nếu cô đồng ý độc thân trong vòng một năm. Cô làm được, phải không?"

"Hoặc là rất nhiều thứ không được làm."

Anh phát ra một tiếng cười giả mạo rất rõ ràng và cô tự hỏi cô đã bắt gặp một giọt mồ hôi trên trán anh hay nó chỉ là một trò đánh lừa của ánh sáng. Anh dừng lại và nhìn cô một cách thận trọng. Đột nhiên, ý nghĩa thực sự của những lời nói của anh bùng cháy trong não cô với một tia chớp hiểu biết. Nick muốn cô là một người vợ hoàn hảo, trong đó bao gồm giữ tiết hạnh cho cái giường hôn nhân đúng như trò lừa dối của họ.

Nhưng anh đã không đề cập đến đời sống độc thân của chính anh. Maggie đã đề cập tất cả các chi tiết về Gabriella, vì vậy cô biết Nick đang trong một mối quan hệ. Alexa vẫn không hiểu lý do tại sao anh lại không kết hôn với bạn gái của mình, nhưng sự lựa chọn của anh không nằm trong quyền phán xét của cô. Tất cả những gì cô quan tâm là sự hống hách kia, sự trọng nam khinh nữ và ước muốn giải quyết toàn bộ chuyện này của cô.

Hoàn toàn.

Cô lắc đầu với sự tức giận nhưng vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh. Nick Ryan muốn cắt bỏ giao dịch. Tốt thôi. Bởi vì khi cô bước ra khỏi cánh cửa kia, Nicky sẽ phải ký một thỏa thuận đến hết đời.

Cô mỉm cười. "Tôi hiểu."

Gương mặt anh sáng lên ngay lập tức. "Cô hiểu à?"

"Tất nhiên. Nếu hôn nhân này được cho là thực sự, thì nó sẽ trông chả ra làm sao nếu vợ của anh lại dính vào tin đồn ngoại tình ngay sau đám cưới?"

"Chính xác".

"Và anh không nên phải đối phó với những câu hỏi nhục nhã liên quan đến nam tính của mình. Nếu vợ của anh cứ ngủ ở ngoài, nó rõ ràng cho thấy có vấn đề. Cô ta đã không nhận được đủ khi ở nhà."

Anh chuyển trọng lượng của mình. Anh gật đầu nửa vời. "Tôi cho là vậy."

"Vậy thì, còn Gabriella thì sao?"

Anh ngã ra sau trong sự ngạc nhiên. "Làm thế nào cô lại biết về cô ấy?"

"Maggie."

"Đừng lo lắng về Gabriella. Tôi sẽ xử lý."

"Anh có đang ngủ với cô ấy không?"

Anh nao núng, sau đó cố gắng giả vờ không quan tâm. "Có vấn đề gì sao?"

Cô nâng tay mình trong một cử chỉ tự vệ. "Tôi muốn làm rõ vấn đề tình dục thôi. Ít nhất là tôi đã điền vào một chỗ trong hai chỗ trống. Tôi chắc chắn như quỷ là không yêu anh, và chúng ta thì không thu hút lẫn nhau. Anh đang nói rằng nếu tôi muốn có tình một đêm vui vẻ, thì tôi có thể quên nó đi. Vậy thì, các quy tắc dành cho anh là gì?"

Alexa mím môi của mình và tự hỏi làm thế nào anh ta lại có ý định để bản thân thoát khỏi ngôi mộ anh ta mới đào chứ.

...

Nick nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đứng trước mặt anh và cố gắng nuốt xuống. Giọng nói trầm đục của cô thậm chí đã gợi lên những hình ảnh tưởng tượng hỏa thân, đòi hỏi và ... đầy ẩm ỉ. Anh phát ra một lời rủa và uống thêm một ngụm cà phê, cố gắng để kéo giãn thời gian. Toàn bộ thái độ của cô hét lên việc quan hệ tình dục. Sự ngây thơ xa xưa đã bị thiêu rụi và để lại bây giờ là một người phụ nữ hoàn toàn với những nhu cầu hoàn toàn phụ nữ. Anh tự hỏi loại đàn ông nào sẽ thỏa mãn những nhu cầu đó. Anh tự hỏi đôi ngực căng tròn của cô nằm trong tay anh sẽ cảm thấy như thế nào, hay đôi môi kia sẽ có vị gì khi nằm dưới môi anh. Anh tự hỏi cô đang mặc những gì dưới cái váy đỏ ôm sát kia.

"Nick?"

"Hmmm?"

"Anh có nghe tôi không đấy?"

"Vâng. Tình dục. Tôi hứa là cô sẽ không bao giờ thấy chính mình trong một tình huống khó xử."

"Vậy là, anh đang nói với tôi anh vẫn có ý định ngủ với Gabriella?"

"Gabriella và tôi đang trong một mối quan hệ."

"Nhưng anh sẽ không cưới cô ta."

Căng thẳng bao trùm không khí xung quanh họ. Anh bước một vài bước ra xa, tuyệt vọng. "Nó không phải là loại quan hệ đó."

"Hmmm, thú vị đấy. Vậy nên, anh đang nói rằng tôi không thể có quan hệ bởi vì tôi không có ai đứng đắn để mà có quan hệ cùng à."

Nếu có một bể đá lạnh ngay trước mặt, anh sẽ nhúng họ vào từng người một. Lời buộc tội của cô đã làm tăng một nhiệt lượng lạ lùng trên làn da anh. Giọng của cô rất nhẹ nhàng. Nụ cười của cô dường như rất chân thật và dễ lây. Nick cảm thấy đang lơ lửng ở ranh giới nữ quyền, và anh nhận ra anh đã mất đất của mình. Anh gắng sức để chiếm lại quyền kiểm soát.

"Nếu cô có một người nào đó ổn định trong cuộc sống của cô, thì chúng ta đã không có tình huống này. Nhưng những người xa lạ thì quá nguy hiểm. Tôi có thể đảm bảo là Gabriella biết làm thế nào để giữ một bí mật."

Cô mỉm cười. Một nụ cười ngon lành, nữ tính hứa hẹn thú vị ngoài sức tưởng tượng và cam kết tất cả điều đó với anh. Trái tim anh dừng lại, chờ đợi, sau đó đập liên hồi. Bị mê hoặc, anh chờ đợi những lời tiếp theo của cô.

"Không đời nào, cưng à."

Anh đã chiến đấu để sự tập trung khi những lời từ chối trượt khỏi cái miệng ngon lành của cô. "Gì cơ?"

"Không quan hệ tình dục cho tôi. Không quan hệ tình dục cho anh. Tôi không quan tâm nếu đó là Gabriella hay vũ nữ thoát y hay tình yêu của cuộc đời chết tiệt của anh. Nếu tôi không có bất kỳ niềm vui nào, thì anh cũng không.

Anh sẽ chỉ cần tống cổ mình ra khỏi cái tài sản hôn nhân kia và tự đi xây các tòa nhà của mình." Cô dừng lại. "Hiểu chưa?"

Anh đã hiểu. Quyết định không chấp nhận nó. Và nhận ra đây là trò chơi, các hiệp thi đấu và toàn bộ trận đấu, và anh cần phải giành chiến thắng. Nụ cười của anh thể hiện cam kết, thấu hiểu đi cùng số tiền mà cô cần. "Alexa, tôi hiểu điều này dường như không công bằng. Nhưng người đàn ông rất khác. Gabriella cũng có danh tiếng để duy trì, cho nên, cô sẽ không bao giờ bị đặt trong một tình huống xấu. Cô có hiểu không? "

"Có."

"Vậy là, cô sẽ đồng ý với các điều khoản?"

"Không."

Sự phiền toái ngày càng tăng. Anh hẹp mắt lại và nghiên cứu cô. Sau đó, quyết định để đi lại gần hơn. "Chúng ta đã đồng ý về tất cả mọi thứ khác. Chúng ta đã thỏa thuận. Đó chỉ là một năm, rồi sau đó cô có thể ra đi và tận hưởng cuộc vui điên cuồng của cô."

Đôi mắt xanh lục nhạt nhìn chằm chằm lại anh với sự bướng bỉnh tuyệt đối và quyết tâm sắt đá. "Nếu anh được có những cuộc vui của riêng anh, thì tôi cũng có của riêng tôi. Nếu anh muốn sống độc thân, thì tôi cũng sẽ như vậy.

Tôi không quan tâm đến những vấn đề vớ vẩn của anh về đàn ông hay phụ nữ hay sự khác biệt giữa họ. Nếu tôi phải ngủ một mình trong 364 đêm, thì anh cũng vậy. Và nếu anh muốn tranh cãi, thì anh sẽ phải đi tìm người vợ khác cho anh đi."

Cô hất đầu lên giống như một con ngựa vừa được ra khỏi chuồng. "Và vì chúng ta biết mình không thu hút lẫn nhau, nên anh sẽ chỉ phải cần tìm một cách nào đó để giảm bớt áp lực mà thôi. Dùng một chút sáng tạo. Cuộc sống độc thân sẽ mở ra những trải nghiệm mới." Cô mỉm cười. "Vì đó là tất cả những gì anh sẽ nhận được."

Rõ ràng, cô đã không biết anh là một tay chơi xì tố thứ thiệt, và đã trải qua vài năm xả hơi trong các trận đấu nơi mà ban đêm trở thành ngày, anh đã bỏ vào túi hàng đống tiền một cách dễ dàng. Giống như thói quen hút thuốc cũ của mình, bài xì tố cám dỗ anh và anh chơi nó để làm niềm vui, chứ không phải vì tiền.

Anh không thể để cho cô ta đánh bại anh, và anh cảm thấy đã gần đến chiến thắng rồi. Anh nhắm vào nhược điểm của đối thủ. "Cô muốn hợp lý? Được thôi. Thỏa thuận chấm dứt. Hôn tạm biệt số tiền của cô đi. Tôi sẽ chỉ phải chịu đựng hội đồng quản trị trong một thời gian thôi."

Cô trượt ra khỏi ghế, đeo ví của cô qua vai, và đứng thẳng trước mặt anh. "Rất vui được gặp lại anh, Cậu bé Đáng yêu."

Một cú đánh trực diện.

Anh tự hỏi nếu cô biết sự chế nhạo đáng yêu đó của cô đã kích thích anh và làm cho anh muốn lắc cô cho đến khi cô rút lại nó. Thậm chí khi còn là một đứa trẻ, anh đã rất ghét nó, và năm tháng đã không làm mờ đi các cạnh sắc của sự xúc phạm đó. Giống như anh đã làm khi anh còn trẻ, anh nghiến răng và chịu đựng sự tực giận với một nụ cười dễ gần. "Vâng, thật là tốt. Hãy gặp nhau một lúc nào đó. Đừng mất liên lạc."

"Tôi sẽ không." Cô dừng lại. "Hẹn gặp lại anh."

Đó chính là thời điểm mà Nick biết rằng anh đã nhầm. Một sai lầm chết người. Alexandria Maria McKenzie có thể giành chiến thắng ở một trận xì tố – không phải bởi vì cô đã nói dối, mà vì cô đã sẵn sàng chấp nhận thua cuộc.

Nhưng cô cũng chỉ là một tay gà mờ.

Cô quay người. Đi thẳng tới cửa. Xoắn núm. Sau đó...

"Được rồi." Âm thanh thốt ra khỏi miệng anh trước khi anh có thời gian để suy nghĩ. Một cái gì đó đã nói với anh rằng cô sẽ ra đi và không quay lại để nói rằng cô đã thay đổi ý định của mình. Và chết tiệt, Alexa là ứng cử viên duy nhất của anh. Một năm của đời anh không là gì so với món quà tương lai sẽ cho anh làm những gì anh đã luôn luôn mơ ước.

Anh đưa cho cô thẻ tín dụng của mình. Cô thậm chí đã không hả hê.

Cô quay lại và nói với một giọng thương gia, lạnh lùng. "Tôi biết bản hợp đồng không nêu rõ thỏa thuận mới của chúng ta. Anh có hứa với tôi anh sẽ tuân thủ các điều khoản mới không?"

"Tôi có thể soạn thảo một bản sửa đổi."

"Không cần. Anh có hứa không? "

Dáng vẻ của cô tràn đầy năng lượng. Nick nhận ra cô tin tưởng anh với cùng một mức độ anh tin cô. Một cảm giác hài lòng rùng mình chạy xuyên qua anh. "Tôi hứa với cô."

"Vậy là chúng ta thỏa thuận. À, và hủy bỏ cuộc hôn nhân sau một năm? Gia đình tôi có thể sẽ không bị tổn thương với sự lừa dối này. Chúng ta sẽ trích dẫn sự khác biệt không thể hòa giải và giả vờ vẫn bạn bè của nhau."

"Tôi có thể sống với điều đó."

"Tốt. Đến đón tôi tối nay lúc 7h và chúng ta sẽ đi gặp gia đình của tôi để nói những tin tức mới. Tôi sẽ lo sắp xếp đám cưới."

Anh gật đầu, bộ não của anh vẫn còn chút mơ màng từ quyết định của anh và sự gần gũi của cô. Liệu đó có phải là hương thơm vani tinh tế từ làn da ngọt ngào của cô? Hay là quế? Anh nhìn mê muội một lúc trong khi cô để lại cái card vi sít trên bàn gỗ anh đào.

"Địa chỉ của tôi ở hiệu sách," cô nói. "Tôi sẽ gặp anh tối nay."

Anh hắng giọng để trả lời, nhưng quá muộn. Cô đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

3.1

Alexa cảm thấy lúng túng bởi sự im lặng bao trùm giữa họ trong chiếc BMW màu đen. Người chồng tương lai của cô dường như cũng không thoải mái cho lắm, và anh đã chọn cách tập trung năng lượng vào cái máy nghe nhạc MP3 của mình. Cô cố gắng không nhăn nhó khi cuối cùng anh đã chọn mở nhạc của Mozart. Anh thực sự rất thích âm nhạc không lời. Cô gần như rùng mình một lần nữa khi cô nghĩ đến việc chia sẻ cùng một nơi ở với anh.

Trong. Gần. Một năm.

"Anh có bất cứ cái nào của Black Eyed Peas không?"

Anh trông có vẻ bối rối bởi câu hỏi. "Để ăn hả?"

Cô nén lại một tiếng rên rỉ. "Tôi sẽ chọn một vài đĩa cổ điển hơn. Như Sinatra, Bennett, Martin."

Anh vẫn im lặng.

"Eagles? Beatles? Chỉ cần la lên nếu những cái tên đó nghe quen thuộc."

Vai anh cứng đờ. "Tôi biết họ là ai. Cô có thích Beethoven không?"

"Thôi quên đi."

Họ quay trở lại im lặng trên nền nhạc piano. Alexa biết họ đều đang căng thẳng khi mà khoảng cách đến nhà cha mẹ cô ngày càng rút ngắn. Chơi trò cặp vợ chồng yêu thương nhau sẽ không dễ dàng gì khi họ thậm chí không thể thực hiện nổi một cuộc trò chuyện hai phút. Cô quyết định thử lại lần nữa.

"Maggie nói rằng anh nuôi một con cá."

Lời nhận xét đó đã được trả lại với cái nhìn lạnh lùng. "Vâng."

"Tên của nó là gì?"

"Cá."

Cô chớp mắt. "Anh thậm chí còn không đặt cho nó một cái tên?"

"Tôi đã phạm một tội ác sao?"

"Anh có biết động vật cũng có tình cảm giống như con người không?"

"Tôi không thích động vật," anh nói.

"Tại sao? Anh sợ chúng hả?"

"Tất nhiên là không."

"Anh đã sợ con rắn mà chúng ta tìm thấy trong rừng. Anh có nhớ là anh đã không dám lại gần, và biện minh mọi lý do gì để mà chạy đi?"

Không khí trong xe dường như rơi xuống vài độ. "Tôi không sợ, tôi không quan tâm. Tôi đã nói với cô là tôi không thích động vật."

Cô khịt mũi, sau đó quay lại im lặng. Lại bỏ qua một phẩm chất nữa trong cái danh sách của cô. Mẹ Trái đất thật tệ. Alexa đã quyết định không nói với chồng tương lai của cô về các trại động vật bị bỏ rơi. Khi chúng được đăng kí vào trại quá nhiều, cô luôn đem các con vật bị bỏ rơi đó vào ở nhà của mình cho đến khi có những trại mới được mở ra. Một cái gì đó nói với cô rằng Nick sẽ chấp nhận chúng. Nếu anh đã bao giờ có đủ cảm xúc để không bỏ mặc chúng.

Khả năng đó hấp dẫn của cô.

"Cô đang mỉm cười cái gì vậy?" Anh hỏi.

"Không có gì. Anh nhớ tất cả mọi thứ mà chúng ta đã thảo luận không đấy?"

Anh phát ra một tiếng thở dài đau khổ. "Có. Chúng ta đã thông suốt về tất cả các thành viên trong gia đình của cô một cách chi tiết. Tôi đã biết tên tuổi và những điều cơ bản về họ. Vì Chúa, Alexa, tôi đã thường chơi tại nhà cô khi chúng ta còn nhỏ đấy."

Cô khịt mũi. "Anh chỉ muốn những cái bánh quy sô cô la của mẹ tôi thôi. Và anh còn thích tra tấn tôi và em gái của anh. Hơn nữa, nó đã rất nhiều năm. Anh đã không có gì để làm với họ trong cả thập kỷ qua." Cô đã cố gắng hết sức để nén lại cay đắng, nhưng thật dễ dàng cho Nick khi nghĩ lại quá khứ của mình mà không nhìn lại cô với rất nhiều bực mình. "Nhắc đến việc đó, anh chưa bao giờ đề cập đến bố mẹ của anh. Anh có gặp bố mình gần đây không?"

Cô tự hỏi, mình có thể có chết cóng được với những lạnh lẽo mà anh đang tỏa ra. "Không."

Cô chờ đợi nhiều thứ hơn nhưng không có gì đến cả. "Mẹ của anh thế nào rồi? Bà đã tái hôn chưa?"

"Chưa. Tôi không muốn nói về bố mẹ của tôi. Không có gì quan trọng cả."

"Tuyệt vời. Chúng ta phải nói gì với gia đình của tôi về họ đây? Họ sẽ hỏi."

Lời nói của anh được thốt ra nhanh gọn. "Hãy nói với họ rằng bố tôi đang nghỉ ngơi ở Mexico và mẹ tôi thì đang ở một nơi nào đó với bạn trai mới của bà ta. Hãy nói với họ bất cứ điều gì cô muốn. Dù sao thì họ cũng sẽ không có mặt ở đám cưới."

Cô định mở miệng nhưng tia nhìn cảnh báo của anh nói với cô rằng cuộc trò chuyện đã kết thúc. Tuyệt vời. Cô chỉ việc chấp nhận những lời nói càn của anh.

Alexa chỉ về phía bảng hiệu tên đường. "Đây là lối rẽ vào nhà bố mẹ tôi."

Nick chạy vào làn đường bao quanh căn nhà rồi tắt động cơ. Cả hai đều đang nghiên cứu ngôi nhà màu trắng kiểu Victoria. Nhìn từ bên ngoài, cấu trúc bức xạ ấm áp đầy thân thiện toát lên từ các trụ đá cổ điển cho đến cái hiên nhà duyên dáng bao quanh nó. Những cây liễu rũ bao quanh rìa bãi cỏ dốc gần như lập thành một hàng rào bảo vệ. Cửa sổ lớn với những cánh cửa màu đen đang đóng rải rác ở phía trước căn nhà. Bây giờ bóng tối đã che khuất đi các dấu hiệu bị bỏ bê do khó khăn về tài chính. Nó đã che đi mảng sơn bong tróc màu trắng trên các cột trụ, bậc thềm nứt nẻ ở đầu hiên, mái nhà bạc màu cũ rích. Cô phát ra một tiếng thở dài khi căn nhà thời thơ ấu của cô đang hiện hữu xung quanh cô như một sự an ủi.

"Cô sẵn sàng chưa?" anh hỏi.

Cô liếc nhìn anh. Khuôn mặt của anh lạnh lùng, đôi mắt xa xôi. Anh nhìn giản dị và hợp thời trong cái quần khaki Dockers, chiếc áo phông trắng Calvin Klein, và đôi giày da của mình. Mái tóc vàng nhạt của anh nằm gọn gàng trừ một vài sợi cứng dầu chưa được thuần hóa trước trán của anh. Ngực anh làm căng chiếc áo vừa khít. Một chút quá tuyệt vời cho hương vị của cô. Rõ ràng, anh đã tăng cân. Cô tự hỏi dạ dạy anh có đang cuộn lại như cái tấm giặt không, vì sự lo lắng đã tác động tồi tệ đến dạ dày của cô nên cô đẩy đi cái ý tưởng đó và tập trung vào vấn đề ngay trước mắt của họ.

"Anh trông như thể đang bước vào một đống phân chó vậy."

Biểu hiện trung tính của anh vụt mất. Khóe miệng anh đá lên một inch. "Hmmm, Maggie nói cô làm thơ."

"Chúng ta được cho là đang điên cuồng trong tình yêu. Nếu họ nghi ngờ khác, tôi sẽ không thể kết hôn với anh, và mẹ tôi sẽ làm cho cuộc sống của tôi giống như địa ngục. Vì vậy, hãy hành động cho tốt. À, và đừng ngại chạm vào tôi. Tôi hứa tôi không có con rận nào đâu."

"Tôi không ngại ch –"

Hơi thở của anh rít lên khi cô đưa tay ra và chải lọn tóc xoăn lang thang khỏi đôi mắt anh. Cảm giác mượt mà của mái tóc anh trượt qua những ngón tay cô làm cô thích thú. Biểu hiện shock trên khuôn mặt anh cám dỗ cô tiếp tục vuốt ve bằng cách trượt bàn tay của cô xuống má anh với một chuyển động chậm. Da của anh có cảm giác vừa mịn màng vừa thô ráp khi cô chạm vào.

"Thấy chưa? Không có gì to tát cả."

Đôi môi của anh thắt chặt với những gì cô cho là không to tát. Rõ ràng, Nick Ryan đã nhìn cô không phải như là một người phụ nữ trưởng thành, nhưng giống một người bình thường anh gặp. Giống như một kí sinh trùng.

Cô đẩy cửa mở ra và cắt phăng phản ứng của anh. "Đến giờ diễn rồi."

Anh lẩm bẩm cái gì đó dưới hơi thở của mình và đi theo cô.

Họ không phải lo lắng về việc phải bấm chuông. Gia đình cô tràn ra cửa từng người tưng người một, cho đến khi hiên trước được lấp đầy với những tiếng hét của chị em cô và ánh mắt thẩm định của hai con đực. Alexa đã gọi điện trước để báo là họ đã đính hôn. Cô mang đến một câu chuyện về việc cô đang gặp Nick một cách kín đáo, trong cơn lốc lãng mạn, và một sự đính hôn đầy bốc đồng. Cô đã lợi dụng quá khứ của họ để cho bố mẹ cô tin rằng họ đã luôn giữ liên lạc trong suốt những năm qua như là bạn bè.

Nick đã cố gắng để giật lùi khỏi đám đông, nhưng các chị em của cô đã từ chối không cho phép. Isabella và Genevieve lao chính họ vào vòng tay của anh với một cái ôm nồng thắm và trò chuyện cùng lúc.

"Xin chúc mừng!"

"Chào mừng anh đến với gia đình!"

"Izzy, chị đã nói với em là anh ấy sẽ rất điển trai mà. Chuyện này thật tuyệt? Bạn bè thời thơ ấu và bây giờ là chồng và vợ!"

"Anh đã chọn ngày cưới chưa?"

"Em có thể đi bên họ nhà gái không?"

Nick trông như thể anh sẽ nhảy qua hiên nhà và tìm đường trốn thoát.

Alexa cười ngả nghiêng. Cô dứt lời hai đứa em gái sinh đôi của mình bằng cách kéo chúng vào cái ôm của cô. "Đừng có dọa anh ấy nữa, các cô gái. Cuối cùng thì chị đã có một vị hôn phu. Nên đừng có mà làm hỏng nó chứ."

Họ cười khúc khích. Hai phiên bản nữ giống nhau mười sáu tuổi, với mái tóc màu sô-cô-la, đôi mắt xanh nước biển, và đôi chân thon dài đứng trước mặt cô. Một có niềng răng, người còn lại thì không. Alexa cược rằng giáo viên của họ đã rất biết ơn với sự phân biệt này. Hai đứa em của cô rất nghịch ngợm và chúng luôn thích chơi các trò chơi chuyển đổi vị trí cho nhau.

Một tiếng la hét đòi hỏi kéo sự chú ý của cô. Cô bồng lên thiên thần tóc vàng đang đứng dưới chân cô rồi đặt lên đứa cháu gái ba tuổi của mình những nụ hôn. "Taylor, Kẻ chuyên Phá rối đây mà," cô nói, "gặp chú Nick Ryan nè.

Chú Nick của cháu đấy, kẻ sinh sự ạ."

Taylor nhìn anh với sự chăm chú tỉ mỉ mà chỉ trẻ con mới có. Nick chờ đợi ý kiến của cô bé với sự kiên nhẫn. Sau đó, khuôn mặt cô bé bừng sáng trong một nụ cười tỏa nắng. "Chào chú Nick!"

Anh mỉm cười trở lại. "Chào cháu, Taylor."

"Nghi lễ vào nhà đã xong," Alexa nói. Cô giục Nick tiến tới. "Hãy để em giới thiệu cho anh. Hai đứa em sinh đôi của em, Isabella và Genevieve, giờ tất cả chúng đã lớn và không còn phải thay tã nữa." Cô bỏ qua tiếng rên rỉ của họ và nhe răng cười. "Chị dâu của em, Gina, và anh đã biết anh trai Lance của em và cả cha mẹ rồi đấy. Nào tất cả mọi người, đây là Nick Ryan, chồng chưa cưới của con." Cô đã thậm chí không vấp bất cứ từ nào.

Mẹ cô ôm lấy má của Nick và trao anh một nụ hôn ầm ĩ. "Nicky, con đã thật sự trưởng thành." Bà giang rộng cánh tay chào đón. "Và còn rất đẹp trai nữa."

Alexa tự hỏi có phải có một chút sắc đỏ trên má của Nick không, rồi sau đó cô bác bỏ cái suy nghĩ đó.

Anh hắng giọng. "Umm, cháu cảm ơn, bác McKenzie. Đã lâu không gặp bác."

Lance trao cho anh ta một cú đấm ở vai đầy thân thiện. "Này, Nick, cậu đã trốn đâu trong cả thế kỷ vậy. Giờ thì cậu sẽ là một phần của gia đình này. Chúc mừng nhé."

"Cảm ơn."

Cha cô bước đến và giơ tay ra. "Hãy gọi tôi là Jim", ông nói. "Tôi nhớ rằng cậu đã thường xuyên triêu chọc cô con gái nhỏ của tôi rất nhiều lần. Tôi nghĩ rằng lời nguyền rủa chính thức đầu tiên của con bé là nhắm vào cậu cơ đấy."

"Cháu nghĩ rằng nó vẫn còn tác động đấy ạ", Nick nói một cách hài hước.

Cha cô cười. Gina thoát khỏi vòng tay của Lance để trao cho anh một cái ôm. "Vậy là bây giờ chị sẽ có thêm một người làm cân bằng sự chênh lệch quanh đây rồi." cô nói. Đôi mắt xanh của cô lấp lánh. "Cậu có thể làm gia đình đông hơn trong các lần gặp mặt sắp tới."

Alexa cười. "Anh ấy vẫn một người đàn ông, Gina. Tin em đi, anh ấy sẽ luôn đứng về phía Lance thôi."

Lance kéo vợ mình lại và quấn cánh tay của anh quanh eo của cô. "Lợi thế đang được xoay chuyển, cưng à. Anh cuối cùng cũng đã có thêm một người đàn ông khác trong nhà để chiến đấu với tất cả các triệu chứng tiền kinh nguyệt."

Alexa đấm vào cánh tay anh. Gina đấm vào bên còn lại.

Maria chậc lưỡi. "Lancelot, đàn ông không nói như thế khi có những quý cô xung quanh đâu."

"Những quý cô nào vậy?"

Maria đánh vào lưng anh. "Tất cả mọi người vào bên trong nào. Chúng ta sẽ uống rượu sâm banh chúc mừng, ăn uống, rồi sau đó nhấm nháp một vài cốc cà phê espresso hảo hạn."

"Tôi có thể có được một ít rượu sâm banh không?"

"Cả con nữa?"

Maria lắc đầu với hai cô con gái đang năn nỉ cầu xin bà. "Các con sẽ được uống nước sô đa táo. Mẹ đã mua một chai cho dịp này."

"Cả cháu nữa! cháu nữa!"

Alexa mỉm cười với cặp mắt long lanh của cô bé mới biết đi đang trong vòng tay của cô. "Được rồi, kẻ phá bỉnh à. Con cũng sẽ có nước táo ép." Cô đặt cô cháu gái xuống đất và dõi theo cuộc chạy đua của cô bé vào nhà bếp trong sự phấn khích. Sự ấm áp của gia đình cô ôm ấp lấy cô giống như một chiếc áo choàng lông, và chiến đấu chống lại với các dây thần kinh đang nhảy trong dạ dày cô.

3.2

Cô có thể thoát ra khỏi việc này được không? Thực hiện một câu thần chú tình yêu để gặp một người đàn ông vô danh, không biết mặt mũi thế nào với một số tiền bỏ ra để bảo lãnh cho gia đình cô là một chuyện. Nhưng Nick Ryan xác thịt xuất hiện lại là một chuyện khác. Nếu cha mẹ cô nghi ngờ cô đã thực hiện một cuộc hôn nhân mặc cả để cứu lấy ngôi nhà, họ sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Hoặc cho chính họ. Với các hóa đơn y tế đều đặn hàng tháng đến từ bệnh tim của bố cô, niềm tự hào gia đình sẽ khiến họ từ chối bất kỳ sự giúp đỡ tài chính nào từ những người khác. Biết con gái của họ hy sinh sự chính trực của mình để giải cứu họ sẽ phá vỡ trái tim của họ.

Nick nhìn cô với một biểu hiện lạ trên khuôn mặt của anh, như thể đang cố gắng để xác định một điều gì đó. Ngón tay cô nắm chặt để tránh phải giơ ra chạm vào anh. "Anh có sao không?" Cô hỏi.

"Tôi ổn. Hãy vào trong thôi."

Cô nhìn anh đi vào bên trong và cố gắng không cảm thấy bị tổn thương bởi lời ngắn gọn của anh. Anh đã cảnh báo cô rằng anh không thích những gia đình đông đúc. Cô không nên trẻ con khi nghĩ rằng hành động đó của anh chỉ là nhắm vào cô.

Cô nâng cằm lên, gia cố lại quyết tâm của mình và đi theo anh. Những giờ sau trôi qua với món lasagna Ý thịnh soạn, bánh mì tỏi tươi với pho mát và các loại rau, cùng với một chai Chianti. Khi họ vào phòng khách để thư giãn với những cốc cà phê espresso và rượu mùi, thì một tiếng ngân nga âm vang tốt đẹp sôi sục trong máu cô, nó được thúc đẩy bởi những món ăn ngon và những cuộc trò chuyện tuyệt vời. Cô ngước nhìn lên Nick khi anh ngồi xuống cạnh cô trên cái ghế sofa màu be mòn vẹt với một khoảng cách cẩn thận.

Sự khổ sở khắc trong tưng đường nét khuôn mặt anh.

Anh lắng nghe một cách lịch sự, cười ở những chỗ thích hợp, và đã làm mọi việc hoàn hảo như một quý ông. Ngoại trừ anh đã không nhìn vào mắt cô, di chuyển ra xa khi cô cố gắng chạm vào anh, và không hành động một cách ngốc nghếch như những ông chồng sắp cưới nên làm.

Jim McKenzie nhấp một ngụm cà phê espresso của mình với một thái độ bình thường. "Nick này, kể cho ta về công việc của cháu đi."

"Bố–"

"Không sao, nó ổn thôi." Nick quay sang đối mặt với bố cô. "Dreamscape là một công ty xây dựng thực hiện việc thiết kế các tòa nhà ở thung lũng Hudson. Chúng cháu cũng đã thiết kế một nhà hàng Nhật Bản ở trên đỉnh một ngọn núi ở Suffern."

Khuôn mặt của bố cô sáng lên. "Thật là một nơi tuyệt vời để ăn đấy. Maria luôn luôn yêu thích những khu vườn ở đó." Ông dừng lại. "Vậy thì, cháu nghĩ gì về những bức tranh của Alexa?"

Cô che giấu sự cau có. Ôi, Chúa tôi, chuyện này thật tồi tệ. Rất rất tệ. Các bức tranh của cô là một cố gắng vô ích để thể hiện nghệ thuật, và hầu hết đều đồng ý rằng chúng thật tệ. Cô vẽ tranh như là một liệu pháp tâm lý cho chính mình hơn là để gây ấn tượng. Cô tự nguyền rủa mình vì không để anh đón mình tại căn hộ mà lại để anh đón tại cửa hàng sách. Là một nhân viên tư vấn về chứng nghiện rượu, Jim đã mài dũa những điểm yếu của mình giống như một con kền kền đã được huấn luyện và bây giờ máu ông thơm phức.

Nick giữ nụ cười trên môi anh. "Chúng thật tuyệt vời. Cháu đã luôn nói với cô ấy nên treo chúng trong một triển lãm."

Jim khoanh tay lại. "Cậu thích chúng? Cái nào là bức cậu thích nhất?"

"Bố–"

"Là bức quan cảnh ạ. Nó như đặt bác vào chính khung cảnh đó vậy."

Sự hoảng hốt đang đùa cợt cùng với cơn xay nhẹ rạo rực của cô khi cha cô khơi dậy sự căng thẳng giữa họ và rình rập anh như thể một động vật săn mồi. Cô trao cho Nick sự ủng hộ cho những cố gắng nhưng anh đã bị tiêu diệt trước khi anh bắt đầu. Phần còn lại của gia đình cô biết đó là thủ tục và theo dõi quá trình diễn ra.

"Con bé không vẽ phong cảnh." Những từ ngữ treo trong không khí giống như một vụ nổ pháo.

Nụ cười của Nick không bao giờ là ấp úng. "Cô ấy chỉ vừa mới thử cố gắng vẽ phong cảnh. Em yêu, em chưa kể với họ sao?"

Cô chiến đấu chống lại cơn hoảng loạn. "Chưa, xin lỗi bố, con đã không nói với bố. Bây giờ con đang vẽ phong cảnh núi non."

"Con ghét vẽ phong cảnh."

"Không còn nữa," cô xoay xở nói một cách vui vẻ. "Con đã có một nhìn nhận mới về cảnh quan kể từ khi con gặp một kiến trúc sư."

Lời nhận xét của cô nhận được một cái khịt mũi trước khi ông tiếp tục. "Vậy thì, Nick, cháu là fan của bóng chày hay bóng đá?"

"Cả hai ạ."

"Thật là một mùa giải tuyệt vời cho đội Giants, phải không? Ta đang hy vọng một Siêu cúp khác cho đội New York đây. À nè, cậu đã đọc bài thơ mới của Alexa chưa?"

"Bài nào ạ?"

"Cái bài về trận mưa bão ấy."

"Ồ, vâng. Cháu nghĩ nó thật tuyệt vời."

"Con bé không bao giờ viết một bài thơ nào về mưa bão. Nó viết về những trải nghiệm trong cuộc sống liên quan đến tình yêu hay mất mát. Con bé cũng không bao giờ viết một bài thơ về thiên nhiên, cũng giống như nó không bao giờ vẽ một bức tranh phong cảnh."

Alexa uống cạn phần còn lại của cốc rượu mùi, từ chối cà phê, và hy vọng rượu có thể giúp cô vượt qua buổi tối này. "Umm, bố, con cũng vừa mới viết một bài về cơn mưa."

"Thật không? Con có thể đọc nó cho chúng ta chứ? Mẹ con và ta đã lâu không nghe một bài nào mới của con cả."

Cô nuốt xuống. "Vâng, nó vẫn còn chưa hoàn thành. Con chắc chắn sẽ chia sẻ ngay sau khi nó hoàn hảo."

"Nhưng con đã cho Nick đọc nó."

Cơn buồn nôn cào xé dạ dày cô, và cô cầu nguyện cho một lối thoát. Lòng bàn tay cô ngày càng ẩm ướt. "Vâng. Vậy là, Nick, có lẽ chúng ta tốt hơn nên đi thôi. Cũng trễ rồi và em còn cả một đống việc cần thảo luận với cái kế hoạch đám cưới."

Jim đặt khuỷu tay lên đầu gối của ông. Mọi người xung quanh đứng lại và ông tiếp tục phần giết chóc. Mọi người còn lại trong gia đình theo dõi sự diệt vong sắp diễn ra. Cái nhìn cảm thông trên khuôn mặt của anh trai cô đã nói với cô rằng anh đã không nghĩ còn có một đám cưới nữa. Anh choàng tay quanh eo của vợ mình như hồi tưởng lại nỗi kinh hoàng của chính mình khi anh thông báo rằng vợ anh đã mang thai và họ sẽ kết hôn. Taylor làm bận rộn chính mình với trò Lego và mặc kệ cuộc khủng hoảng đang diễn ra.

"Ta có ý hỏi con về cái đám cưới," Jim nói. "Con đang dự định tổ chức trong tuần tới. Tại sao không cho tất cả mọi người một chút thời gian để tìm hiểu thêm Nick và chào đón thằng bé vào với gia đình? Tại sao lại có sự vội vàng này?"

Nick cố gắng để cứu cả hai bọn họ. "Cháu hiểu, bác Jim, nhưng Alexa và cháu đã nói chuyện về việc này và cả hai chúng cháu không muốn có một phiền phức lớn. Chúng cháu đã quyết định rằng chúng cháu muốn được đến với nhau và bắt đầu cuộc sống của chúng cháu ngay lập tức."

"Nó thật lãng mạn, bố à," Izzy đánh bạo.

Alexa định mở miệng nói một lời cảm ơn nhưng cô bất ngờ có được những sự hợp tác khác.

"Tôi đồng ý." Maria cầm cái khăn lau chén trong tay khi bà đứng ở ngưỡng cửa nhà bếp. "Hãy để chúng tôi thưởng thức không khí đám cưới nào. Chúng ta rất muốn ném con vào một bữa tiệc đính hôn để Nick có thể gặp gỡ những người còn lại của gia đình. Chỉ là không đủ thời gian cho tất cả mọi người xuống đây vào ngày thứ Bảy. Tất cả các anh em họ của con sẽ bỏ lỡ mất."

Jim đứng lên. "Chuyện đã được giải quyết. Con sẽ hoãn ngày lại."

Maria gật đầu. "Ý tưởng tuyệt vời."

Alexa nắm lấy bàn tay của Nick. "Anh yêu, em có thể gặp anh trong phong ngủ một vài phút được không?"

"Tất nhiên rồi, em yêu."

Cô kéo anh xuống hành lang và đẩy anh vào căn phòng ngủ. Cánh cửa đung đưa đóng lại một phần. "Anh đã hủy hoại tất cả mọi thứ," cô thì thầm giận dữ. "Tôi đã nói với anh phải giả vờ, nhưng anh làm nó thật tệ và bây giờ bố mẹ tôi đã biết chúng ta chẳng có tình yêu nào cả!"

"Tôi làm nó tệ? Cô đang hành động như thể đây là vở kịch ngu ngốc cô đang chơi với những người hàng xóm vậy. Đây là cuộc sống thực, và tôi đang làm tốt nhất có thể."

"Vở kịch của tôi không ngu ngốc. Chúng ta đã tốn rất nhiều tiền vào cửa. Tôi nghĩ rằng Annie đã diễn rất xuất sắc."

Anh khịt mũi. "Cô thậm chí còn không thể hát và cô còn tự cho mình đóng vai Annie cơ đấy."

"Anh vẫn còn tức giận vì tôi đã không cho phép anh vào vai Daddy Warbucks."

Anh thọc mười đầu ngón tay vào mái tóc của mình và phát ra một tiếng rên sâu trong cổ họng. "Làm thế quái nào cô lại để tôi vào những nhân vật lố lăng trên hả?"

"Anh tốt hơn nên nghĩ ra một cái gì đó nhanh lên đi. Chúa ơi, anh có biết đối đãi với một cô bạn gái là thế nào không đấy? Anh hành động như thể tôi là một người lạ mặt tử tế vậy. Chẳng trách gì bố tôi không nghi ngờ!"

"Cô đã là người trưởng thành, Alexa, và ông ấy vẫn còn chất vấn bạn trai của cô cơ đấy. Chúng ta không cần sự cho phép của họ. Chúng ta sẽ kết hôn vào thứ Bảy và nếu bố mẹ cô không thích nó, thì quá tệ thôi."

"Tôi muốn bố tôi dẫn tôi đến lễ đường!"

"Nó thậm chí còn không là một đám cưới thực sự!"

"Bây giờ tôi tôi sẽ làm tốt nhất có thể!" Sự đau khổ rò rỉ ra ngoài trong một khoảnh khắc với sự thật về tình trạng tuyệt vọng hết mức của cô. Đây sẽ không bao giờ là một cuộc hôn nhân thực sự, và một cái gì đó sẽ mãi mãi bị hủy hoại một khi Nick trượt chiếc nhẫn vào ngón tay cô. Cô luôn mơ ước về tình yêu vĩnh hằng, một mối quan hệ lãng mạn và thật nhiều trẻ con. Thay vào đó, cô đã nhận những đồng tiền lạnh lùng và một người chồng, người mà đã lịch sự chấp nhận cô. Cô sẽ bị nguyền rủa nếu sự hi sinh của cô thất bại bởi vì anh không có khả năng giả vờ tình cảm với bố mẹ cô.

Cô đứng kiễng chân lên và tóm lấy bắp tay của anh. Móng tay của cô bấm sâu vào lớp vải và cắm vào thịt anh. "Anh tốt hơn nên sửa chữa nó đi", cô rít lên.

"Cô muốn tôi phải làm gì?"

Cô chớp mắt. Môi cô run rẩy khi cô cắn ra từng từ. "Làm một cái gì đó, chết tiệt! Chứng minh với bố tôi đây sẽ là một cuộc hôn nhân thực sự hoặc –"

"Alexa" tên cô vang lên trôi dạt vào cánh cửa mở từ phía hành lang, giọng nói nhẹ nhàng của mẹ cô, âm thành kiểm tra xem họ có ổn không.

"Mẹ của cô đang vào đây," anh nói.

"Tôi biết – bà ấy có thể đã nghe thấy chúng ta tranh cãi. Hãy làm một cái gì đó đi!"

"Cái gì?"

"Bất cứ điều gì!"

"Tốt thôi!" Anh chộp lấy cô quanh eo, kéo cơ thể của cô lao thẳng dựa vào anh, rồi anh cúi đầu mình xuống. Đôi môi anh nghiền nát môi cô khi đôi tay anh bao quanh cô thật chặt để họ có thể trát vữa dính vào nhau, hông với hông, đùi với đùi, ngực với ngực.

3.3

Hơi thở hắt ra khỏi phổi cô và cô đung đưa như thể chân cô đã bị cắt rời khỏi cơ thể. Cô mong đợi một nụ hôn rõ ràng và có kiểm soát để làm yên lòng mẹ của cô rằng họ đang yêu nhau. Thay vào đó, cô đang có lượng testosterone tăng vọt cùng với một năng lượng tình dục nguyên bản. Cô đã nhận được một đôi môi ấm áp hòa cùng với nhiệt lượng tăng dần của cơ thể cô. Anh cắn nhẹ. Lưỡi anh xâm nhập vào bên trong, đâm vào và trượt ra với sự thành thạo tuyệt đối, uốn cong lưng cô dựa vào cánh tay anh để lấy đi từng giọt cuối cùng của ý trí cô.

Cô bám chặt và trao lại tất cả. Đói khát những sự đụng chạm của anh, cô uống vào mùi vị xạ hương của anh và nếm, thích thú với chiều dài cứng rắn của cơ thể anh khi nhiệt lượng hoang dã tăng vọt giữa họ và đẩy họ đến bờ vực.

Cô rên rỉ sâu trong cổ họng. Anh trượt những ngón tay của mình vào mái tóc dày của cô để giữ đầu cô trong khi anh tiếp tục cuộc xâm lược đầy gợi cảm của mình. Ngực của cô trở nên nặng nề và căng tức, và một nhiệt lượng dễ chịu rộn ràng ở giữa hai đùi của cô.

"Alexa, Mẹ – Ồ!"

Nick tách miệng anh khỏi cô. Choáng váng, Alexa tìm kiếm trên khuôn mặt anh cho một vài dấu hiệu của cảm xúc, nhưng anh hoàn toàn chỉ tập trung vào mẹ cô. "Cháu xin lỗi, bác Maria." Nụ cười của anh nhăn nhở một cách hài hước và hoàn toàn nam tính.

Maria mỉm cười và nhìn cô con gái, vẫn còn nép mình trong vòng tay của anh. "Xin lỗi đã làm gián đoạn. Hãy đến tham gia với mọi người khi nào các con xong nhé."

Alexa nghe bước chân rút lui dần. Một cách chậm rãi, ánh mắt của Nick quét dần dần nhìn xuống.

Cô rùng mình. Cô đã mong đợi sẽ nhìn thấy một màn sương của đam mê. Nhưng thay vào đó, đôi mắt màu hạt dẻ của anh rất rõ ràng. Khuôn mặt anh

có vẻ bình tĩnh. Nếu không phải vì cái chiều dài cứng rắn đó ép vào đùi cô, Alexa có thể đã nghĩ rằng nụ hôn của họ đã không tác động đến anh. Tâm trí cô bị kéo ngược trở lại một thời điểm và không gian khác, nằm sâu trong rừng, khi những suy nghĩ trong cô được hét ra một cách thoải mái và niềm tin của cô hoàn toàn bị tan vỡ. Sự đụng chạm lần đầu tiên của môi anh trên cô, mùi nước hoa nam tính xộc vào lỗ mũi cô, sự nhức nhối khi các ngón tay anh đặt trên hông cô lúc anh ôm cô.

Sự sợ hãi đang nhỏ từng giọt xuống cột sống của cô. Nếu anh cười vào mặt cô một lần nữa, thì cô sẽ hủy bỏ toàn bộ chuyện này. Còn nếu anh cười...

Cánh tay anh thả cô ra và anh bước lùi lại. Sự im lặng dâng lên bao trùm họ giống như một con sóng lớn đang lao tới với tốc độ và sẵn sàng bùng nổ.

"Tôi nghĩ rằng chúng ta đã giải quyết được vấn đề của mình," anh nói.

Cô không trả lời.

"Đó không phải là những gì cô muốn sao?"

Cô nâng cằm lên và che giấu mọi cảm xúc lộn xộn đang xoắn lại như con rắn nằm trong bụng cô. "Tôi cho là vậy."

Anh dừng lại, sau đó chạm vào cô. "Chúng ta tốt hơn nên thể hiện là một đội."

Năm ngón tay đóng lại quanh cô với một sức mạnh duyên dáng đã đem đến những giọt nước mắt đọng trên đôi mắt cô. Cô đã chiến đấu chống chúng và quyết định rằng cô là chuyên gia trong xử lí các hội chứng tuyền kinh nguyệt. Không có lý do nào khác giải thích tại sao một nụ hôn từ Nick Ryan lại mang đến quá nhiều niềm vui, nhưng lại chứa sự tổn thương sâu sắc đến như vậy.

"Cô có sao không?"

Cô nghiến răng mình và mỉm cười tươi rói đủ để cô có thể có thực hiện một quảng cáo cho hãng kem đánh răng. "Tôi ổn. Dù sao thì nó cũng là một ý tưởng tuyệt vời."

"Cảm ơn."

"Chỉ cần không quá cứng nhắc giống như một xác chết lần nữa khi ra đó. Cứ giả vờ tôi là Gabriella."

"Tôi không bao giờ có thể nhầm lẫn được giữa cô và Gabriella."

Lời nhận xét đó cắt vào cô buốt giá nhưng cô từ chối cho thấy bất cứ sự yếu đối nào. "Tôi chắc rằng anh đúng. Nhưng anh cũng chẳng không nằm trong tưởng tượng của tôi đâu, Cậu bé Dễ thương ạ."

"Tôi không có ý –"

"Thôi quên đi." Cô dẫn anh vào phòng khách. "Xin lỗi vì sự gián đoạn, mọi người. con nghĩ rằng chúng con tốt hơn nên về thôi, cũng trễ rồi."

Tất cả mọi người đứng lên để nói lời tạm biệt. Maria hôn lên má cô và nháy mắt với sự chấp thuận. "Mẹ có thể không thích sự gấp gáp", bà thì thầm, "nhưng con là một phụ nữ trưởng thành. Hãy kệ bố con và nghe theo trái tim của con."

Cổ họng cô thắt chặt. "Cảm ơn mẹ. Chúng con có rất nhiều việc phải làm trong tuần này."

"Đừng lo, con yêu."

Họ gần như đã ra khỏi cửa khi Jim thực hiện nỗ lực cuối cùng. "Alexandria, ít nhất con có thể trì hoãn đám cưới một vài tuần vì gia đình. Nick, ta chắc chắn cậu không thể không đồng ý chứ?"

Nick đặt một tay lên vai của bố cô. Cánh tay còn lại của anh siết chặt vị hôn thê của mình. "Cháu hiểu tại sao bác muốn chúng cháu phải đợi, bác Jim ạ. Nhưng bác thấy đấy, cháu đang điên cuồng trong tình yêu với con gái của bác, và chúng cháu sẽ làm đám cưới vào ngày thứ Bảy. Chúng cháu thực sự rất muốn được bác chúc phúc."

Mọi người đều trở nên im lặng. Ngay cả Taylor cũng ngừng bập bẹ để xem cảnh tượng trước mặt con bé. Alexa chờ đợi cho một sự bùng nổ.

Jim gật đầu. "Được rồi. Ta có thể nói chuyện riêng với cậu một lát được không?"

"Bố"

"Chỉ một lát thôi mà." Nick theo Jim vào trong nhà bếp.

Alexa nén lại sự lo lắng khi cô trò chuyện với Izzy và Gen về trang phục phù dâu. Cô thoáng thấy biểu hiện nghiêm trọng của Nick khi anh lắng nghe bố cô. Sau một vài phút, họ bắt tay nhau và Jim nhìn một chút kiềm chế khi ông hôn tạm biệt cô.

Họ nói lời tạm biệt và bước vào xe. "Bố tôi muốn cái gì vậy?"

Nick chạy xe ra khỏi làn đường vào và tập trung trên con đường trước mặt anh. "Ông ấy lo ngại về việc phải trả tiền cho đám cưới."

Tội lỗi tấn công cô trong sự bóp nghẹt. Cô hoàn toàn quên mất chi phí đám cưới. Tất nhiên, bố cô có thể cho rằng ông sẽ trả tiền, mặc dù đây đã là thời đại khác rồi. Mồ hôi đổ lấm chấm trên trán cô. "Thế anh đã nói gì với ông ấy?"

Nick liếc nhìn cô. "Tôi từ chối không để ông ấy phải trả, và nói với ông ấy rằng tôi sẽ trả và sau một năm tôi sẽ chấp nhận lại tiền của ông ấy. Và bởi vì đây là quyết định đám cưới vội vàng của chúng ta, nên tôi khẳng định tôi phải thanh toán các hóa đơn. Vì vậy, chúng tôi đã thực hiện một thỏa thuận. Ông ấy sẽ trả tiền cho bộ lễ phục của ông ấy và anh trai của cô. Tôi trả tiền cho những trang phục nữ – bao gồm của cô – và tất cả các quý cô còn lại của đám cưới."

Cô để cho hơi thở của mình được thoát ra nhanh chóng và nghiên cứu anh trong ánh đèn pha đang tới phía trước. Khuôn mặt anh vẫn không biểu lộ cảm xúc, nhưng hành động của anh đã chạm vào trái tim cô. "Cảm ơn," cô nói nhẹ nhàng.

Anh giật lùi lại như thể những từ ngữ của cô đã đấm vào anh. "Không cần đâu. Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương bố mẹ của cô. Không ai bình thường có đủ tiền để trả cho một đám cưới trong vòng một tuần. Và tôi hiểu niềm kiêu hãnh của gia đình. Tôi không bao giờ muốn tước đoạt điều đó khỏi họ."

Cô kiềm nén lại cảm xúc khi họ rơi vào im lặng một lúc. Alexa nhìn chằm chằm ra ngoài cửa kính vào bóng tối. Lời đề nghị của anh đã thừa nhận một mối quan hệ thực sự giữa họ, và làm cô mong muốn nhiều hơn. Cô phải nên giới thiệu với gia đình mình tình yêu thật sự của cô – không phải là một người giả mạo. Toàn bộ những điều dối trá của buổi tối nay đã đè nặng lên tinh thần của cô khi cô nhận ra rằng cô đã thỏa thuận với quỹ dữ để đổi lại những đồng tiền lạnh lùng. Những đồng tiền để cứu lấy gia đình cô. Nhưng dù sao đi nữa vẫn là tiền.

Giọng nói nghiêm trang của anh đã phá vỡ sự im lặng và những suy nghĩ ảm đạm của cô. "Cô có vẻ khó chịu về những mưu mẹo nhỏ của chúng ta tối nay."

"Tôi ghét nói dối gia đình tôi."

"Vậy tại sao cô lại làm điều đó?"

Một sự im lặng khó chịu phủ xuống họ.

Nick thúc ép. "Cô muốn số tiền đó tệ đến mức nào? Cô có vẻ khá rùng mình với với cái ý tưởng kết hôn với tôi. Cô đang nói dối gia đình mình và tổ chức một đám cưới giả dối. Tất cả chỉ vì mở rộng hoạt động kinh doanh ư? Cô có thể nhận được một khoản vay từ một ngân hàng giống như hầu hết các doanh nghiệp khác. Có một điều gì đó thiếu sót."

Những từ ngữ cứ sôi sục lên và gần như cô đã nói với anh sự thật. Bố cô đã bị ốm ngay sau khi ông quay về. Thiếu bảo hiểm y tế để thanh toán các hóa đơn nhiều đến mức choáng váng. Anh trai cô đã chiến đấu với việc học ở trường y trong khi vẫn tiếp tục hỗ trợ gia đình mới của anh. Các cuộc gọi không bao giờ ngớt từ người thu nợ cho đến khi mẹ cô không có lựa chọn nào khác ngoài bán căn nhà đã được thế chấp rất nhiều.

Và sức nặng của trách nhiệm cũng như sự bất lực mà Alexa đang mang.

"Tôi cần số tiền đó," cô nói đơn giản.

"Cần? Hay là muốn?"

Cô nhắm mắt lại với sự chế nhạo. Anh muốn tin rằng cô là ích kỷ và nông cạn. Trong giây phút đó, cô nhận ra cô cần tất cả mọi sự tự vệ để chống lại người đàn ông này. Nụ hôn của anh đã đập tan tất cả ảo tưởng về sự trung lập giữa họ. Đôi môi anh bao phủ môi cô đã làm rung chuyển đến tận đáy tâm hồn cô, giống như lần đầu tiên của họ khi ở trong rừng. Nicholas Ryan đã xé toạc bức tường của cô và để lại cho cô những sự tổn thương. Sau một tuần ở gần anh, thì cô đã muốn được nhảy vào anh rồi.

Alexa không có sự lựa chọn nào khác.

Cô cần thiết phải nuôi dưỡng lòng căm thù của anh đối với cô. Nếu anh nghĩ rằng cô có một bản tính không đàng hoàng, thì anh sẽ rời khỏi cô và cô sẽ ra đi với với niềm tự hào còn nguyên vẹn của mình và toàn bộ gia đình cô. Cô từ chối khuyến khích sự thương hại của anh hay nhận từ thiện đến từ anh. Nếu cô nói sự thật về gia đình mình, thì phần phòng thủ còn lại của cô sẽ tiêu tan. Anh có thể thậm chí là cho cô hoàn toàn số tiền đó miễn phí và đầy đủ, và sau đó cô sẽ mãi mãi mang nợ anh.

Hình ảnh anh đúc khuôn cô trong một vai trò tử vì đạo để cứu lấy Tara làm cô nghẹn ngào với sự sỉ nhục. Không, tốt hơn nếu anh tin rằng cô là một nữ doanh nhân máu lạnh như anh đang thèm thuồng kia. Ít nhất, anh sẽ phẫn nộ với cô và giữ khoảng cách của mình. Chỉ cần ở gần người đàn ông này thôi người cô đã như pháo nổ, và cô sẽ chết tiệt nếu cô chỉ làm nền cho Gabriella quý giá của anh.

Hợp đồng của cô với quỷ dữ sẽ theo những điều kiện của riêng cô.

Alexa ném mình vào bên trong lớp vỏ bọc và để mình ngã vào lớp vỏ giả dối thứ hai cho đêm nay. "Anh thực sự muốn biết sự thật?"

"Vâng. Tôi muốn biết."

"Anh lớn lên với tiền, Cậu bé Dễ thương ạ. Tiền làm mềm tất cả mọi bất hạnh và căng thẳng. Tôi mệt mỏi phải đấu tranh giống như mẹ tôi rồi. Tôi không

muốn chờ đợi thêm năm năm nữa trước khi mở rộng cửa hàng sách của tôi.

Tôi không muốn đối phó với lãi suất và các ngân hàng cùng với tỷ lệ nợ trên thu nhập. Tôi sẽ sử dụng số tiền này để xây dựng một quán cà phê trước BookCrazy và làm cho nó thành công."

"Điều gì sẽ xảy ra nếu nó không? Cô sẽ quay trở lại nơi bắt đầu."

"Các tài sản đã xây dựng vẫn có giá trị của nó vì vậy tôi luôn luôn có thể bán. Và tôi sẽ điền nó vào một danh mục đầu tư tài chính vững chắc. Tôi có thể mua ngay một căn nhà nhỏ và được an toàn sau khi cuộc hôn nhân của chúng ta kết thúc."

"Tại sao không yêu cầu 200.000 đô la? Hoặc thậm chí là nhiều hơn? Tại sao không ép tôi đến cùng?"

Cô nhún vai. "Tôi ước tính rằng 150 là đủ để đem lại cho tôi mọi thứ tôi muốn. Nếu tôi biết được rằng anh sẽ đưa cho tôi thêm nhiều tiền hơn, thì tôi đã yêu cầu. Dù sao thì, ngoại trừ việc đối phó với gia đình tôi, nó là một món hời khá dễ dàng. Tôi chỉ cần bày mưu tính kế với anh."

"Tôi đoán cô hợp lý hơn hơn tôi đã nghĩ." Câu nói đó đã nên là một lời khen. Cô bị đốt cháy với sự nhục nhã, nhưng cô biết nó mang lại cái khoảng cách vô cùng cần thiết. Tất nhiên, cái giá là bản thân cô. Nhưng cô nhắc nhở mình về mục tiêu và tiếp tục giữ im lặng.

3.4

Anh đậu xe lại trước căn hộ của cô. Cô mở cửa xe và nắm lấy ví của mình. "Tôi muốn mời anh lên, nhưng tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ được nhìn thấy nhau đủ trong một năm tới."

Anh gật đầu. "Chúc ngủ ngon. Tôi sẽ liên lạc lại. Tôi có thể đưa cô người giúp đỡ tổ chức bất cứ khi nào cô sẵn sàng. Làm bất cứ điều gì cô muốn với đám cưới rồi cho tôi biết ở đâu và khi nào xuất hiện là được."

"Được rồi. Hẹn gặp lại. "

"Hẹn gặp lại."

Cô để mình vào căn hộ, đóng cửa lại sau lưng, và trượt xuống khung cửa cho đến khi cô chạm sàn nhà.

Rồi khóc.

...

Nick nhìn cô vào gác xép của mình một cách an toàn và đợi cho ánh đèn bật lên. Tiếng rì rầm nhỏ của chiếc BMW là âm thanh duy nhất phá vỡ sự im lặng.

Sự bực mình với cái lí sự cùn của cô đã làm phiền anh. Tại sao anh lại quan tâm nếu cô muốn có tiền? Đó là một động lực hoàn hảo để họ có thể vượt qua một năm mà không có thiệt hại nào. Anh cần phải giữ khoảng cách của mình. Cha mẹ cô đã gây ra một sự khao khát nguy hiểm sôi sùng sục từ sâu bên trong anh. Anh đã nhanh chóng đè nén cảm xúc, nhưng cái ý tưởng rằng anh vẫn còn giữ một vài tia hy vọng nào đó với một gia đình bình thường khiến anh tức giận.

Hay cũng có lẽ đó là do cách cô trông đêm nay. Cô đã kẹp mái tóc của mình lên gọn gàng, nhưng những lọn tóc xoăn đen cứng đầu đâm xuyên qua cái kẹp thả roi qua má và xuống cổ cô. Làn da cô trông rất ấm áp để chạm vào, hơi ửng đỏ với niềm vui được ở xung quanh gia đình cô. Cô mỉm cười một cách dễ dàng, đôi môi của cô căng mọng và thư giản.

Anh muốn ấn đầu mình xuống và nếm những gì nằm bên dưới đôi môi hồng hào bị ong cắn kia. Muốn trượt lưỡi anh vào sâu bên trong và cám dỗ cô cùng tham gia. Cái chất liệu bó sát của cái quần jean của cô đã cho thấy đường cong của mông và cái hông uốn lượn của cô. Cái nút áo hồng cài lên gần tận cổ dường như đủ thủ cựu, cho đến khi cô nghiêng người về phía trước và Nick nhìn thoáng được viền ren đỏ nhạt phủ trên khuôn ngực đầy đặn của cô. Những hình ảnh đó đốt cháy tâm trí anh và tàn phá sự tập trung của anh. Anh đã trải qua gần hết buổi tối cố gắng để cuối xuống nhìn trộm. Giống như một thiếu niên hứng tình vậy.

Ánh sáng của bóng đèn bật lên và anh nổ máy để rời khỏi lề đường. Cơn tức giận đang ăn mòn anh. Cô làm phiền anh đến tận đáy ruột gan. Và gia đình cô cũng vậy. Anh nhớ sự đáng yêu thương của mẹ cô như thế nào. Nhớ cái cảm giác tội lỗi khi anh muốn mẹ ruột của mình biến đi và để thay vào đó là Maria McKenzie. Nhớ lại nỗi đau xưa cũ thoát ra khỏi tầm kiểm soát trong một thế giới không mấy nghĩa lý với những đứa trẻ phải sống một mình. Nhớ những điều anh đã tuyên bố sẽ không bao giờ tìm. Hôn nhân. Trẻ con. Sự kết nối chỉ gây ra nỗi đau tuyệt vọng mà không ai xứng đáng nhận cả.

Anh đã dựng lên một bức tường để Alexa sẽ không phát hiện ra bất kỳ khoảnh khắc yếu đuối nào. Nếu cô nghi ngờ rằng anh muốn cô trong bất kỳ hoàn cảnh nào, các quy tắc sẽ thay đổi. Anh không có ý định để một người phụ nữ nguy hiểm có quyền lực đối với anh.

Cho đến nụ hôn.

Nick lẩm bẩm một lời nguyền rủa. Anh nhớ hơi thở hổn hển của cô như thế nào và đôi mắt cô đóng lại ra sao. Cái áo chết tiệt đó cuối cùng cũng mở đủ khoảng trống cho anh phát hiện làn da thịt chín mọng bọc trong vải ren màu hồng. Anh đã sẵn sàng để đẩy cô ra, nhưng rồi cô lại ôm lấy anh lúc mẹ cô gọi. Không phải lỗi của anh khi anh nhượng bộ bản năng để cứu lấy âm mưu của họ.

Cho đến khi cái miệng nóng ấm, ẩm ướt của cô mở ra dưới anh. Cho đến khi hương vị ngọt ngào của cô tràn ngập mọi xúc giác của anh, và mùi hương cám dỗ và đậm đà của vani đã làm cho anh muốn tru lên với mặt trăng. Anh cuối cũng cũng biết cái cách cô tiến tới quan hệ tình dục chính xác như cái cách cô thể hiện sự tức giận – không giữ lại những sự bùng bổ – không để mình tù túng. Đòi hỏi. Hết mình. Đam mê.

Anh thực sự rất rạo rực. Và nó không theo chiều hướng tốt.

Nhưng cô đã không biết. Anh đã chắc chắn trưng ra một khuôn mặt trống rỗng, dù cho trạng thái cương cứng của anh đang hét lên rằng anh nói dối. Cũng chẳng sao. Nick từ chối phá vỡ các quy tắc. Alexa là một người phụ nữ, người mà sống trong lý tưởng và sẽ không bao giờ có được hạnh phúc với cái cam kết anh đã làm với chính mình khi anh là một đứa trẻ. Một năm là đủ.

Anh hi vọng mình đã làm rõ một vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

4.1

Nick nghiêng đầu lại nhìn cô dâu đang ngủ của anh. Đầu cô dựa vào cánh cửa kính của chiếc limousine. Vải phủ đầu của cô đã bị rớt ra, và một màu trắng ren thả rơi xuống dưới chân của anh. Những lọn tóc xoăn đen nhánh bắn ra theo mọi hướng và giấu đôi vai trần của cô khỏi tầm nhìn. Ly rượu sâm banh đặt trong chỗ để ly đã không được động đến, bọt đã lắng hết xuống. Cái nhẫn kim cương hai cara lấp lánh được buộc quanh ngón tay cô và phát ra những tia sáng lấp lánh như những ánh sáng cuối cùng của một mặt trời đang chết. Đôi môi đầy đặn, hồng hào đang tách ra để cho phép những hơi thở được hít vào và ra. Một tiếng ngáy tinh tế đều đặn vang lên trong không khí mỗi hơi thở ra.

Alexandria Maria McKenzie bây giờ đã là vợ anh.

Nick lấy ly rượu sâm banh của mình và âm thầm thích thú sự thành công. Anh bây giờ hoàn toàn sở hữu công ty Dreamscape. Anh đã cố gắng giành lấy cái cơ hội một lần trong đời này và anh không cần sự cho phép của bất cứ ai nữa. Ngày hôm nay đã trôi qua mà không có một sự cố nào.

Anh uống một ngụm đầy Dom Perignon và tự hỏi tại sao anh lại cảm thấy khó chịu như vậy. Tâm trí của anh lóe lên cái thời điểm khi linh mục thực hiện nghi thức với người đàn ông và người vợ. Đôi mắt ngọc bích của cô đầy sợ hãi và hoảng loạn khi anh cuối xuống để cho cô một nụ hôn cần thiết. Tái nhợt và run run, đôi môi cô run rẩy bên dưới anh. Anh biết nó không chứa niềm đam mê nào. Ít nhất không phải thời điểm này.

Anh nhắc nhở bản thân cô chỉ muốn tiền. Cô hoàn toàn có khả năng giả vờ mình là một người vô tội rất nguy hiểm. Anh chế giễu những suy nghĩ riêng của mình bằng cách nâng ly rượu lên một lần nữa và uống cạn một hơi ly sâm banh.

Người lái xe limo hạ thấp cửa sổ đen xuống. "Thưa ông, chúng ta đã đến nơi rồi."

"Cảm ơn anh. Anh có thể dừng xe ở phía trước."

Khi chiếc xe limo leo lên con đường dài và hẹp, Nick nhẹ nhàng lay cô dâu của anh dậy. Cô động đậy, khịt mũi, và đổ người trở lại vào giấc ngủ. Nick nở một nụ cười và bắt đầu thì thầm. Rồi dừng lại. Anh trượt trở lại vào vai trò cũ của mình như là kẻ khó khịu ngay lập tức – anh cúi xuống và hét tên cô.

Cô bắn thẳng dậy. Đôi mắt mở to vì sốc, cô đẩy cái bờm tóc nặng nề ra khỏi khỏi tai mình và nhìn xuống toàn bộ đống vải ren trắng như thể cô là Alice trong xứ sở thần tiên rơi xuống hố thỏ. "Ôi, Chúa ơi, chúng ta đã làm được."

Anh trả lại giày và vải phủ đầu cho cô. "Chưa hẳn, nhưng đây là tuần trăng mật của chúng ta. Tôi sẽ rất hạnh phúc để nhắc nhở cô nếu cô không có tâm trạng. "

Cô nhìn anh trừng trừng. "Anh đã không làm bất cứ điều gì cho đám cưới này ngoại trừ việc xuất hiện. Hãy thử lập một kế hoạch chi tiết trong thời hạn bảy ngày xem, tôi sẽ ngồi xuống và xem anh sụp đổ."

"Tôi đã nói với cô tìm một Thẩm phán hòa giải mà."

Alexa khịt mũi. "Đúng là đàn ông điển hình. Anh không nhấc một ngón tay để giúp đỡ nhưng lại khóc vô tội vạ khi gặp khó khăn."

"Cô đã ngáy."

Miệng cô há hốc ra. "Tôi không ngáy!"

"Cô có."

"Không có. Ai đó đã nên nói với tôi."

"Tôi chắc rằng người yêu của cô không muốn bị đuổi ra khỏi giường. Cô rất cáu kỉnh."

"Tôi không."

"Cô có."

Cánh cửa xe mở ra và người tài xế chìa tay để giúp cô xuống. Cô ngậm miệng mình lại và ra khỏi chiếc limo với thái độ kiêu căng của Nữ hoàng Elizabeth. Anh che giấu một nụ cười và đi theo cô. Alexa dừng lại ở lề đường. Anh nhìn cô thu lấy những đường nét hình vòng cung của căn biệt thự, cái mà tương tự như một biệt thự của người Tuscan. Các bước tượng gốm đỏ (Sandstone terra cotta) đã tạo ra một hình ảnh của sự tao nhã, và những bức tường cao với cửa sổ lớn thêm vào những hào quang của lịch sử. Một bãi cỏ xanh tươi tốt chạy dài và dẫn đến ngôi nhà, sau đó mở rộng ra trong một đồng cỏ trải dài thoải mái. Hoa phong lữ đầy màu sắc tràn ra từ từng ô cửa sổ như khéo bắt chước một Italy già cỗi. Phía trên cùng của ngôi nhà mở ra một ban công sắt với những cái bàn, cái ghế, và một bồn tắm nóng chìm đắm giữa những lá cây. Cô mở miệng như thể để như nhận xét, nhưng rồi đóng lại một cách nhanh chóng.

"Cô nghĩ sao?" Anh hỏi.

Cô nghiêng đầu. "Nó thật tuyệt đẹp," cô nói. "Ngôi nhà đẹp nhất mà tôi từng thấy."

Niềm vui bắn qua anh rõ ràng rất hài lòng. "Cảm ơn cô. Tôi đã thiết kế nó. "

"Nó trông có vẻ cũ."

"Đó là mục đích của tôi. Tôi hứa là có tất cả các hệ thống ống nước cần thiết trong nhà."

Cô lắc đầu mình và theo anh vào bên trong. Sàn đá cẩm thạch phản chiếu bóng trần nhà vòm cao tạo ra một ảo giác về không gian và sang trọng. Căn phòng lớn, thoáng mát làm nổi bật cầu thang xoắn ốc ở trung tâm. Nick bo cho người lái xe rồi đóng cửa lại. "Đến đây, tôi sẽ cho cô thấy xung quanh. Trừ khi cô muốn thay quần áo trước tiên."

Cô nắm lấy nắm cái chất liệu mỏng như sương và nâng đuôi áo dài lê thê của mình lên. Đôi chân trần mang tất mỏng của cô thò ra từ bên dưới. "Dẫn đường đi."

Anh dẫn cô đi một vòng tham quan. Nhà bếp được trang bị đầy đủ với một khu trung tâm hào nhoáng bằng thép không gỉ và mạ crôm, nhưng Nick đã chắc chắn rằng căn phòng vẫn giữ lại sự ấm áp mà một bà nội trợ Ý sẽ rất tự hào. Một bản khắc gỗ nặng nề nổi lên chứa đầy giỏ với trái cây tươi và những nhánh tỏi, rau thơm nằm đỡ phía dưới xung quanh chai dầu ô liu, mì khô, và cà chua chín đỏ. Cái bàn gỗ sồi dày với những chiếc ghế thoải mái, vững chãi. Một dàn các loại rượu vang thò ra từ một cái giá gác kim loại rộng lớn. Cửa kính dẫn từ nhà bếp đến phòng cái phong kính tràn ngập ánh sáng mặt trời, hoàn chỉnh với đồ nội thất bằng liễu gai, các tủ sách, và các bình hoa cúc tràn ra khắp căn phòng. Thay vì những bức tranh đầy màu sắc, thì những bức hình màu đen và trắng được treo trên không gian tường, và thể hiện hàng loạt các kiểu kiến trúc khác nhau từ khắp nơi trên thế giới. Nick thích thú với biểu hiện trên gương mặt cô khi cô quan sát từng không gian của anh. Anh tiếp tục dẫn cô lên cầu thang đến phòng ngủ.

4.2

"Phòng của tôi ở ngay dưới hành lang. Tôi có một văn phòng riêng nhưng có một máy tính dự phòng trong thư viện mà cô có thể sử dụng. Tôi có thể sắp xếp bất cứ điều gì khác mà cô cần." Anh đẩy mở một cánh cửa ra. "Tôi để cho cô căn phòng với phòng tắm riêng. Tôi không chắc chắn về sở thích của cô vì vậy cô cứ tự do trang trí lại căn phòng."

Anh nhìn cô thu nhận cái giường cỡ lớn màu nhạt trung tính và những thiết bị nội thất đồng bộ.

"Nhiêu đây là ổn rồi. Cảm ơn anh," cô nói.

Anh nhìn chằm chằm vào cô một lúc khi những cảm xúc rộn ràng bùng lên giữa họ. "Cô biết chúng ta bị mắc kẹt ở đây ít nhất là hai ngày, phải không? Chúng ta sẽ sử dụng công việc như một cái cớ để không đi hưởng tuần trăng mật, nhưng tôi cũng không thể xuất hiện ở văn phòng cho đến thứ Hai. Mọi người sẽ truyền tin đồn."

Cô gật đầu. "Tôi có thể sử dụng máy tính để làm việc. Maggie nói cô ấy muốn giúp đỡ."

Anh quay đi. "Cứ thoải mái và gặp tôi trong nhà bếp. Tôi sẽ nấu một cái gì đó cho bữa tối."

"Anh nấu ăn?"

"Tôi không thích những người lạ trong nhà bếp của tôi – tôi đã có đủ khi lớn lên. Vậy nên, tôi đã tự học."

"Anh nấu ngon không?"

Anh khịt mũi. "Tôi là người giỏi nhất."

Sau đó anh đóng cửa lại.

...

Thật là một người đàn ông kiêu ngạo.

Alexa quay lại và nghiên cứu căn phòng mới của cô. Cô biết Nick sống thoải mái với sự giàu có, nhưng chuyến đi tham quan qanh nhà khiến cô cảm thấy như căn nhà của nhân vật Audrey Hepburn trong My Fair Lady – giống một cách tuyệt vọng bên cạnh sự phức tạp cảm xúc của cô.

Chết tiệt với nó. Cô cần phải giữ cho cuộc sống của mình bình thường nhất có thể, dù có đã kết hôn hay chưa. Nick không phải là người chồng thật sự của cô, và cô không có ý định kéo mình dính vào rắc rối với bất kỳ quy tắc nào mà cô đã lập ra và thấy mình lạc lối vào cuối năm. Cô có lẽ thậm chí sẽ không nhìn thấy anh một cách thường xuyên. Cô cho là anh cũng phải làm việc khuya, và bên cạnh những buổi tiệc thỉnh thoảng họ cần phải tham dự, họ hoàn toàn có một cuộc sống tách biệt.

Tinh thần cô la lên đòi thư giãn, vì vậy cô cởi chiếc váy của mình ra và dành một giờ tiếp theo trong nước tắm đầy bong bóng của cái bồn tắm spa sang trọng gắn trong phòng cô. Cô liếc nhìn chỉ một lần vào cái áo ngủ đen mỏng dính mà những cô em của cô đã ném vào cái túi đồ ban đêm, rồi sau đó vùi nó vào đáy của một cái ngăn kéo. Cô mặc vào cái quần xà cạp và cái áo vải bông, cột mái tóc của mình lên, rồi tự mình đi xuống bếp. Alexa đi theo những âm thanh tanh tách và trượt vào một trong những cái ghế chạm khắc nặng nề trong nhà bếp. Cô thu đôi chân trần của mình lên đặt ở rìa chỗ ngồi của mình, choàng tay quanh đầu gối của cô, và theo dõi người chồng mới của mình.

Anh đã không thay bộ lễ phục. Anh đã cởi cái áo khoác ngoài ra, và xắn cái tay áo sơ mi trắng qua khỏi khuỷu tay của mình. Cái nút ngọc mã não đã được bung ra đến giữa ngực, và để lộ một tấm thảm lông vàng rải rác trên các cơ bắp được chạm khắc. Vai anh rất rộng, đòi hỏi cái chất liệu vải phải giãn ra để che phủ. Cái quần đen của anh ôm lấy anh như một người tình và nhấn mạnh đôi chân dài chắc nịch cùng cái hông của anh. Alexa đã có một khoảng thời gian địa ngục để từ chối các đường cong chắc nịch của mông anh. Anh chàng này có một cái mông lớn. Quá tệ là cô chưa bao giờ thấy chúng trần truồng. Cô không nghĩ sẽ nhìn thấy bộ đồ tắm của anh bị kéo xuống trừ lần còn là một thiếu niên. Bên cạnh đó, cô đã quá bận rộn nhìn chằm chằm vào phần phía trước của anh.

"Muốn giúp đỡ không?"

Cô cắm móng tay của mình vào lòng bàn tay để đưa cho mình một động lực thực tế. "Chắc chắn. Chúng ta đang có gì vậy?"

"Fettuccini Alfredo với tôm, bánh mì tỏi, và salad."

Một tiếng rên đau khổ thoát khỏi đôi môi của cô. "Ôi Chúa ơi, anh thật là ác."

"Cô không thích cái thực đơn?"

"Tôi rất thích nó. Nhưng tôi sẽ chỉ ăn salad."

Anh bắn vào cô một cái nhìn khinh bỉ qua vai mình. "Tôi quá mệt mỏi với phụ nữ thường gọi các món salad, rồi sau đó nhìn như thể họ xứng đáng có huy chương. Một bữa ăn ngon là một món quà đấy."

Cô bóp chặt các ngón tay của mình chặt hơn. "Vâng, cảm ơn rất nhiều với cái quan điểm thiển cận về dân số nữ. Với những thông tin của anh, tôi có thể hiểu rõ thực phẩm tối hơn là anh. Anh có thấy các món khai vị mà tôi đã đặt cho đám cưới của chúng ta không? Anh không nhìn thấy tôi đã ăn bao nhiêu à? Chết tiệt, nó giống như một người đàn ông đặt một bữa ăn béo ngậy ngay trước mặt một người phụ nữ và cảm thấy bị xúc phạm khi cô ta sẽ không ăn. Rồi sau đó, anh ta hầu như bị sốc trong phòng ngủ khi anh ta nhìn vào hông của cô ta và tự hỏi làm thế nào cô ấy lại tăng thêm tận 10 pound!"

"Không có gì sai trái với những đường cong trên người một phụ nữ."

Cô đứng thẳng dậy khỏi ghế và nắm lấy các thành phần cho món salad. "Tôi đã từng nghe nói nó trước đây. Hãy đặt điều này vào một bài kiểm tra được không? Gabriella cân nặng bao nhiêu?"

Anh không trả lời.

Cô ném một trái ớt đỏ trên bàn ngay bên cạnh cây xà lách Romaine và khịt mũi. "Ồ, chúng ta cứng lưỡi bây giờ hả? Có phải cô ấy nặng 100 pound hay nó được coi quá béo ngày nay?"

Khi anh nói, giọng anh không có chút tự mãn nào. "Cô ấy là người mẫu. Cô ấy phải duy trì trọng lượng nhẹ hơn."

"Và cô ấy có gọi salad khi cô ấy đi ra ngoài ăn tối không?"

Im lặng hơn.

Một quả dưa chuột lăn trên mặt bếp và dừng lại ở rìa. "**, tôi đoán điều đó có nghĩa là có. Nhưng tôi chắc chắn rằng anh đánh giá cao phương pháp rèn luyện của cô ấy khi cởi bỏ quần áo của cô ấy nhỉ."

Anh chuyển chân trụ của mình và giữ sự chú ý của anh trên cái chảo nóng với những con tôm. "Gabriella là một ví dụ rất tệ." Giọng anh chắc chắn không thoải mái.

"Tôi có một câu hỏi khác. Maggie nói anh có xu hướng chỉ hẹn hò với các người mẫu. Có vẻ anh thích phụ nữ gầy và chấp nhận họ ăn các món salad". Cô rửa các loại rau, nắm lấy một con dao, và bắt đầu băm. "Nhưng nếu ai đó mà anh không nghĩ đến việc ngủ cùng, thì tôi đoán anh không quan tâm lắm đến việc cô ấy béo như thế nào, miễn là cô ấy đồng hành với anh trong bữa ăn."

"Tôi thường ghét cay ghét đắng đi ra ngoài ăn tối với hầu hết các bạn gái của tôi. Tôi hiểu họ có công việc phải thực hiện, nhưng tôi thích một người phụ nữ thích những món ăn ngon và không sợ phải ăn. Cô không béo. Cô không bao giờ là béo cả, vì vậy tôi không biết cái nỗi ám ảnh này từ đâu mà ra."

"Anh đã từng gọi cho tôi béo một lần."

"Tôi đã không."

"Có, anh đã. Khi tôi mười bốn, anh đã nói với tôi rằng tôi phình ra không đúng chỗ."

"Chết tiệt thật, đúng là phụ nữ, ý tôi là ngực của cô kìa. Tôi là một thiếu niên làm bộ làm tịch muốn chọc cô thôi. Cô luôn xinh đẹp."

Im lặng phủ xuống.

Cô nâng mắt nhìn lên khỏi cái nhiệm vụ đang làm và há hốc miệng. Trong tất cả những năm cô biết Nick Ryan, anh đã trêu chọc, tra tấn, và xúc phạm cô.

Nhưng anh chưa bao giờ gọi cô là đẹp cả.

Nick làm bận rộn mình với việc đánh kem và giữ giọng bình thường. "Cô biết ý tôi đấy. Đẹp trong ý nghĩa của anh chị em. Tôi đã nhìn cô và Maggie đi qua tuổi dậy thì, và phát triển thành phụ nữ. Không ai trong số các cô xấu cả. Hay là béo. Tôi nghĩ rằng cô đang là khắt khe với chính mình thôi."

Alexa hiểu những gì anh nói. Anh không nghĩ cô là một phụ nữ xinh đẹp, anh nghĩ cô giống như một cô em gái phiền nhiễu, người mà lớn lên rất hấp dẫn. Đó là một sự khác biệt rất rất lớn, và cô cố lờ đi một cơn đau dày vò sắc nét. "Vậy thì, tôi sẽ ăn món salad này và tôi không muốn nghe thêm ý kiến nào về phụ nữ nữa."

"Tốt thôi. Cô sẽ đi mở một chai rượu vang chứ? Có một chai để trong tủ lạnh đấy."

Cô mở nút chai chardonnay đắt tiền và nhìn anh nhấm nháp nó. Mùi thơm của gỗ và trái cây xộc vào mũi cô. Cô chiến đấu trong một phút, rồi sau đó đầu hàng. Chỉ một ly thôi. Sau tất cả thì, cô xứng đáng với nó.

Cô rót cho mình một ly và nhấp vào một ngụm. Chất lỏng trượt xuống cổ họng cô, hương vị vừa ngứa ran vừa khô khốc. Cô thốt lên một tiếng rên rỉ của niềm vui. Lưỡi cô liếm quanh rìa đôi môi của mình và nhắm mắt cảm nhận hương vị rộn ràng xuyên suốt qua cơ thể cô.

...

Nick bắt đầu nói điều gì đó, sau đó dừng lại bất động. Hình ảnh cô nhấm nháp và thưởng thức rượu vang đã đặt tất cả mọi cơ bắp trong cơ thể anh trong một tình trạng ứ tức. Máu đập qua tĩnh mạch anh và bắn vào háng anh một cảnh báo nghiêm chỉnh. Lưỡi cô liếm môi cô với cái vuốt ve thanh tú, anh ước rằng cô đã nếm một cái gì đó khác hơn là rượu vang. Anh tự hỏi những âm thanh trầm khàn cô thốt ra sẽ như thế nào khi một người đàn ông chôn sâu vào bên trong nơi chật hẹp ẩm ướt nóng hổi của cô. Anh tự hỏi cô có được chặt chẽ và nóng hổi khi miệng cô đóng lại xung quanh anh giống như một bàn tay mềm mại vắt từng giọt cuối cùng trong anh và vẫn còn đòi hỏi thêm.

Quần áo trên người cô căng ra với từng đường cong trên cơ thể cô, từ cái mông ngọt ngào của cô đến đôi chân dài khiêu gợi của cô. Áo của cô hất lên và để lộ một mảng da trần. Và rõ ràng cô đã tháo bỏ áo ngực của mình, không nghĩ về anh như một người đàn ông muốn cô, nhưng giống như một người anh trai phiền nhiễu mà không có những ham muốn nam giới.

Chết tiệt cô vì đã bắt đầu làm mọi chuyện phức tạp. Anh bỏ rơi bát mì ống trên bàn và nhanh chóng sắp xếp các thứ.

"Đừng có uống rượu như thế. Cô không đang ở trong một bộ phim khiêu dâm đâu."

Cô thở hổn hển. "Này, đừng có đổ lỗi cho tôi chỉ vì làm cho anh cáu kỉnh. Tôi không thể giúp đỡ nếu công việc quan trọng với anh hơn một cuộc hôn nhân thực sự."

"Ồ thế hả, nhưng ngay khi tôi chấp nhận cái giá giật mình của cô. Tôi đã trả cho cô cái giá cũng nhiều như cô trả cho tôi."

Cô giật lấy bát mì ống và cho đầy vào đĩa của mình. "Anh là ai mà dám phán xét tôi? Anh đã có được tất cả mọi thứ trong toàn bộ cuộc sống của anh. Anh có một chiếc Mitsubishi Eclipse vào sinh nhật lần thứ 16 của mình. Tôi thì chỉ có một chiếc Chevette."

Anh củng cố lại trí nhớ. "Cô có một gia đình. Tôi thì chỉ có thứ rác rưởi."

Cô dừng lại, sau đó lấy một miếng bánh mì tỏi nóng nhúng pho mát mozzarella. "Anh có Maggie."

"Tôi biết."

"Chuyện gì đã xảy ra với bọn anh vậy? Anh thường rất gần gũi với cô ấy."

Anh nhún vai. "Con bé chuyển vào trường trung học. Rồi đột nhiên, nó không còn nói chuyện với tôi. Nó không cho tôi vào trong phòng nó để nói chuyện nữa, sau đó tách biệt khỏi tôi hoàn toàn. Vì vậy, tôi để cho con bé đi và tập trung vào tạo dựng cuộc sống của riêng tôi. Cô đã mất liên lạc với con bé trong một khoảng thời gian sau đó, phải không?"

"Đúng thế. Tôi luôn luôn nghĩ rằng có một cái gì đó đã xảy ra, nhưng cô ấy không bao giờ nói về nó cả. Nhưng dù sao thì, gia đình của tôi cũng lộn xộn trong một khoảng thời gian, vậy nên không phải chỉ có mình anh."

"Nhưng bây giờ nó giống như gia đình Walton đang ở trong đó."

4.3

Cô mỉm cười và nhét đầy vào miệng món mì ống. "Bố tôi có rất nhiều thứ cần phải bù đắp, nhưng tôi nghĩ rằng chúng tôi đã xoay xở để hàn gắn vòng tròn."

"Vòng tròn?"

"Vòng tròn nghiệp chướng, khi một người nào đó thực sự xấu và làm anh bị tổn thương. Bản năng đầu tiên của chúng ta là gây tổn thương trở lại, hoặc từ chối không tha thứ."

"Nghe có vẻ hợp lý."

"À, nhưng bây giờ các vòng tròn của nỗi đau và lạm dụng vẫn tiếp diễn. Khi ông ấy quay lại, tôi đã quyết định tôi chỉ có một người cha, và tôi muốn chấp nhận bất cứ điều gì ông có thể cho. Cuối cùng, ông đã từ bỏ rượu và cố gắng để sửa chữa quá khứ."

Nick phát ra một âm thanh thô lỗ. "Ông ấy đã ra đi khi cô còn rất nhỏ và bỏ lại gia đình của mình phía sau những chai rượu. Bỏ rơi luôn cả hai đứa em sinh đôi của cô. Rồi ông quay lại và cầu xin sự tha thứ? Tại sao cô thậm chí lại muốn ông ta trong cuộc sống của mình?"

Cô đâm vào một con tôm khác và để nó lơ lửng ngay trước đôi môi của mình. "Tôi đã làm một sự lựa chọn", cô nói. "Tôi sẽ không bao giờ quên, nhưng nếu mẹ của chúng tôi học được cách tha thứ cho ông ấy, thì sao tôi lại không thể? Gia đình phải ở bên nhau dù chuyện gì xảy ra đi nữa."

Khả năng tha thứ dễ dàng của cô là làm anh shook đến tận đáy lòng. Anh rót thêm rượu vang. "Tốt hơn là ngẩng cao đầu đối mặt họ với niềm tự hào còn nguyên vẹn. Hãy để họ chịu đau khổ vì những nỗi đau mà họ đã gây ra."

Cô dường như đang suy nghĩ từng lời nói của anh. "Tôi gần như đã làm như vậy. Nhưng tôi nhận ra ngoài việc là cha của tôi, ông cũng chỉ là một con người với nhiều rắc rối. Tôi muốn có niềm tự hào của mình, nhưng tôi sẽ không có một người cha. Khi tôi thực hiện quyết định của mình, tôi đã phá vỡ vòng tròn. Ông ấy đã tỉnh táo và xây dựng lại mối quan hệ của chúng tôi. Anh đã bao giờ nghĩ đến việc liên lạc với bố anh chưa?"

Cảm xúc của anh đâm sầm xuống với tốc độ siêu nhanh. Nick chiến đấu chống lại quá khứ cay đắng và xoay xở một cái nhún vai. "Jed Ryan không còn tồn tại trong mắt tôi. Đó là quyết định của tôi." Anh chuẩn bị cho một biểu hiện đáng tiếc nhưng khuôn mặt của cô chỉ phản ánh một sự đồng cảm sâu sắc xoa dịu anh. Đã bao nhiêu lần anh khao khát một hình phạt đánh đập thực sự từ bố của mình thay vì bỏ bê anh? Bằng cách nào đó, sự không quan tâm còn gây bỏng rát và sưng mủ sâu sắc hơn.

"Còn mẹ của anh thì sao?"

Anh tập trung vào cái đĩa của mình. "Bà ấy đang ở cùng với một nam diễn viên khác. Bà ấy thích những lúc họ ở trong các xô diễn. Nó làm cho bà ấy cảm thấy mình quan trọng."

"Anh có gặp bà thường xuyên không?"

"Ý tưởng có một đứa con trai trưởng thành để nhắc nhở số tuổi của bà ta à. Bà ta có vẻ thích giả vờ như tôi không hề tồn tại hơn."

"Tôi xin lỗi."

Những lời nói tuy đơn giản nhưng xuất phát từ trái tim. Nick nhìn lên từ cái đĩa của anh. Trong một giây, sự ý thức, sinh lực cùng với sự thấu hiểu bùng nổ trong không khí giữa họ, sau đó trượt đi như thể nó chưa bao giờ xảy ra.

Nụ cười nửa miệng của anh chế nhạo lời thú nhận của mình. "Cậu bé giàu có tội nghiệp. Nhưng cô đã nói đúng về một điều – đó là chiếc Mitsubishi chết tiệt.

Cô cười và đổi đề tài. "Nói cho tôi biết về các điều khoản mà anh đang phải xoay xở đi. Phải là một cái gì đó rất lớn để anh chấp nhận sống độc thân trong một năm."

Anh chấp nhận những lời nhận xét thông minh đó được thốt ra khỏi miệng cô, nhưng bắn cho cô một cái nhìn cảnh báo. "Tôi muốn Dreamscape trong một nỗ lực để xây dựng dự án ven bờ sông."

Một bên lông mày cô cong lên. "Tôi nghe nói họ muốn xây dựng một spa, cùng với một vài nhà hàng. Mọi người đều đang bàn tán về nó. Mọi người thường sợ phải đến những chỗ gần sông."

Anh nghiêng người về phía trước với sự háo hức. "Khu vực đó đang thay đổi. Họ đã tăng cường bảo vệ, và một ít các quán bar và các cửa hàng đang kinh doanh rất tốt. Điều này sẽ làm cho khu vực đó được mở rộng cho cả cư dân và khách du lịch. Cô có thể hình dung ra được một lối đi ánh sáng dọc theo mặt nước, với hành lang ngoài trời? Một spa lớn nhìn ra những ngọn núi trong khi cô đang được massage? Đó chính là tương lai."

"Tôi cũng nghe nói rằng họ chỉ muốn những công ty lớn nhất Manhattan đến để chào giá cho công việc."

Cơ thể anh siết chặt trong một nhu cầu gần như vật lý. Ước mơ của anh đang nằm là ngay trước mặt anh và anh không có một sự ủng hộ nào cả. Nhưng từ ngữ của anh được thốt ra như một câu cầu chúa. "Tôi đang giành lấy hợp đồng đó."

Cô chớp mắt, sau đó từ từ gật đầu như thể niềm tin của anh được bảo đảm bởi cô. "Dreamscape có thể xử lý một công việc như vậy không?"

Anh nhấp một ngụm rượu. "Hội đồng quản trị nghĩ rằng nó quá tham vọng, nhưng tôi sẽ chứng minh là họ sai. Nếu tôi thành công, Dreamscape sẽ được nâng tầm lên hàng đầu."

"Nó có phải là về tiền bạc?"

Anh lắc đầu. "Tôi không quan tâm về tiền bạc. Tôi muốn làm cho thương hiệu của tôi, và tôi biết làm thế nào để tôi tiếp cận nó. Không có gì quá thành thị. Không có gì sánh được với những ngọn núi, nhưng một cấu trúc uốn cong và hòa trộn cùng với thiên nhiên, chứ không phải là chiến đấu chống lại chúng."

"Có vẻ như anh đã suy nghĩ về điều này trong một thời gian dài."

Anh thả mẩu bánh mì cuối cùng vào trong số phần nước sốt còn lại, sau đó xúc nó vào miệng của mình. "Tôi biết thành phố sẽ ra quyết định này sớm thôi, và tôi muốn mình được chuẩn bị. Tôi đã suy nghĩ về thiết kế với những con sông trong nhiều năm. Bây giờ tôi đã sẵn sàng."

"Làm thế nào để anh có được nó?"

Nick tập trung vào cái đĩa của mình. Một cách hài hước, cô dường như có thể nói khi nào anh nói dối. Nó đã có từ thời thơ ấu. "Tôi đã có một trong các đối tác trong hội đồng. Richard Drysell sẽ được xây spa, và chúng tôi chia sẻ cùng một tầm nhìn. Anh ấy có một bữa tiệc vào tối thứ bảy tới. Hai người đàn ông cuối cùng tôi cần phải thuyết phục sẽ có mặt ở đó, vì vậy tôi hy vọng mình sẽ tạo được ấn tượng." Anh đã không cho Alexa biết rằng cô xứng đáng với chỗ thức ăn đó. Anh nhìn theo người vợ mới của mình với cái cách gần như chiến thắng, nhưng nó là cách tốt để giải thích cái đêm tiệc tùng này.

Nick ngẩng đầu lên và phát hiện đĩa của cô đã sạch trơn.

Bát sa lát còn nguyên vẫn nằm trên bàn giữa họ, không hề bị đụng đến. Mì ống, bánh mì và rượu vang đã hết. Cô trông giống như đang trên bờ vực bùng nổ. "Cha, salad trông hết sức tuyệt ngon. Cô có định ăn nó không?"

Cô buộc một nụ cười tươi sáng và cào một ít vào đĩa. "Tất nhiên. Tôi ngưỡng mộ các món salad."

Anh cười toe toét. "Thêm món tráng miệng?"

Cô cho phép một tiếng rên rỉ. "Hài hước đấy." Họ làm sạch một cách nhanh chóng, xếp chồng tất cả mọi thứ trong máy rửa chén, và sau đó nằm duỗi thẳng trên chiếc ghế sofa màu nâu sáng trong phòng khách. Nick nghĩ rằng cô đang ước mong một cách nhanh hơn để tiêu hóa.

"Anh sẽ làm việc vào tối nay chứ?" Cô hỏi.

"Không, trễ rồi. Còn cô thì sao?"

"Không, quá mệt mỏi." Căn phòng chứa đầy những sự im lặng đứt quãng. "Vậy thì, anh muốn làm gì?"

Áo của cô trườn lên một vài inch đáng kể. Làn da rám nắng mịn màng của bụng cô tàn phá sự tập trung của anh. Anh đã có một số hình ảnh rất rõ ràng về những gì họ có thể làm. Nó liên quan đến việc từ từ kéo cái áo của cô lên.

Sau đó liếm núm vú của cô cho đến khi chúng săn lại dưới đầu lưỡi của anh. Phần còn lại tập trung vào tước bỏ cái quần vải kia và thử xem anh có thể làm cho cô cháy bùng lên trong vòng tay anh nhanh như thế nào. Bởi vì không cái nào trong số chúng là các lựa chọn có thể, nên anh đã đưa ra một cái nhún vai. "Không biết. TV? Phim?"

Cô lắc đầu. "Poker đi".

"Xin lỗi?"

Đôi mắt cô sáng lên. "Poker. Tôi có một bộ bài trong va li của tôi."

"Cô mang theo bộ bài của mình?"

"Anh không bao giờ biết khi nào anh sẽ cần đến chúng".

"Chúng ta chơi vì cái gì?"

Cô đứng bật dậy khỏi cái ghế sofa và đi về phía cầu thang. "Tiền, tất nhiên rồi. Trừ khi anh quá gà."

"Được thôi. Nhưng chúng ta sẽ sử dụng bộ bài của tôi."

Cô dừng lại giữa chừng và nhìn anh. "Được rồi. Tôi chấp nhận."

Anh nhấn cái điều khiển từ xa và giai điệu của bài Madame Butterfly vang lên từ cái loa Bose. Anh uống nốt cái ly của họ rồi ổn định cạnh cái bàn nhỏ. Cô ngồi xuống bên cạnh anh, bắt chéo chân. Ngón tay cô xóc các thẻ bài với sự dễ dàng của một chuyên gia, xáo đều với tốc độ rất nhanh. Nick lóe lên một tưởng tượng cô mặc một chiếc váy ngắn, chia bài trong hội trường trong lúc cô ngồi trên đùi của một chàng cao bồi. Anh lắc đầu khỏi cái hình ảnh đó và tập trung vào bàn tay của mình.

"Người chia bài chọn trước. Chơi stud poker 5 lá. Đặt cược không hạn chế."

Anh cau mày. "Cược với cái gì?" anh hỏi.

"Tôi đã nói với anh là chúng ta đang chơi ăn tiền."

"Tôi có nên có quản gia tháo bỏ két sắt? Hay là có thể chúng ta sẽ chỉ chơi vì các đồ trang sức của gia đình?"

"Rất buồn cười. Anh còn bất kì lời nói đùa nào khác không?"

Môi anh uốn cong. "Xin lỗi. Chỉ có hàng trăm từ thôi."

"Ồ."

Cô dường như rất thất vọng khi anh đã thua trận chiến và bắt đầu cười khúc khích. "Thế chúng ta chơi vì một cái gì đó thú vị hơn thì sao?"

"Tôi không chơi poker thoát y đâu đấy."

"Tôi có ý là một quyền lợi kìa."

Lời nói của anh thu hút sự chú ý của cô. Răng cô cắn vào môi dưới của mình. Anh theo dõi hành động của cô với niềm vui đơn thuần.

"Quyền lợi về gì?" Cô hỏi.

"Người đầu tiên giành chiến thắng vơi ba cù lũ (3 lá giống nhau và 1 đôi) sẽ có được một đặc ân bất kì từ người còn lại. Nó có thể được sử dụng bất cứ lúc nào, giống như một phiếu mua hàng vậy."

Gương mặt cô sáng bừng lên với lợi ích. "Anh có thể sử dụng cái đặc ân đó với bất cứ điều gì? Không quy tắc?"

"Không quy tắc."

Sự thách thức đó đã thu hút cô giống như một con bạc thâm căn cố đế đánh hơi được mùi tiền. Anh đã cảm nhận được chiến thắng của mình ngay cả trước khi cô gật đầu đồng ý. Nick thực tế đã liếm môi khi cô đồng ý, và biết trong vài tháng tới, anh cuối cùng sẽ có được sự kiểm soát cần thiết trong cuộc hôn nhân này.

Cô đã gật đầu. Anh gần như đã cười sặc trước cái kết quả hết sức rõ ràng đó, nhưng anh cũng từ chối nhân từ. Cô ném một thẻ bài ra và lật lên thẻ khác thay thế.

Anh đặt xuống thẻ của mình. "cù lũ."

"Đôi J. Lượt chọn của anh."

Nick cho một sự khen ngợi – cô từ chối chấp nhận. Giữ cho cảm xúc của cô chắc chắn được che giấu. Anh cược là bố cô đã dạy cho cô, và nếu không phải vì kinh nghiệm từng trải của Nick, cô sẽ là một đối thủ đáng gờm để đánh bại. Cô ném xuống một cặp át và đầu hàng một cách duyên dáng với ba lá bốn của anh.

"Một cù lũ," anh nói.

"Tôi có thể đếm. Lượt chia của tôi." Ngón tay của cô bay qua các thẻ bài. "Vậy là, anh đã học chơi poker ở đâu?"

Anh nhìn vào bàn tay của mình một cách thờ ơ. "Bạn thận của tôi vẫn chơi trò này hàng tuần. Đó là một cái cớ tốt để ra ngoài bù khú và chè chén."

"Tôi luôn nghĩ rằng anh giống loại chơi cờ hơn."

Anh vứt một thẻ bài rồi thay thế nó. "Tôi cũng chơi giỏi cái đó."

4.4

Cô đưa anh một cái gật đầu tầm thường. "Mở bài đi." Cô lập bài ngay lập tức và sự chiến thắng ánh lên trong mắt cô.

Anh gần như cảm thấy tiếc nuối cho cô. Chỉ gần như.

"Bài tốt." Anh trao lại cho cô một nụ cười tự mãn. "Nhưng vẫn chưa đủ tốt." Anh ném ra 4 con át. Sau đó duỗi dài chân mình ra trước mặt rồi dựa lưng. "Dù sao thì cũng có cố gắng đấy."

Cô há hốc miệng ngạc nhiên với các thẻ bài của anh. "Xác suất có được 4 con át trong 5 lá bài ... Ôi Chúa ơi, anh chơi gian!"

Anh lắc đầu và phát ra âm thanh chậc chậc. "Thôi nào, Al, tôi đã nghĩ rằng cô là một đối thủ tốt hơn thế. Cô vẫn là người thua cuộc cay cú hả? Bây giờ là về quyền lợi của tôi... "

Nick tự hỏi có phải là hơi nước đang bị rò rỉ từ các lỗ chân lông của anh không. "Không ai có thể nhận được 4 con át trừ khi anh giấu những thẻ bìa dưới lòng bàn tay. Đừng có nói dối tôi, vì tôi đã nghĩ đến làm việc đó cho bản thân mình!"

"Đừng buộc tội tôi một cái gì đó mà cô không thể chứng minh."

"Anh chơi gian." Giọng điệu của cô đã thốt lên đầy ngạc nhiên và kinh hoàng. "Anh đã lừa dối tôi ngay trong đêm tân hôn của chúng ta."

Anh khịt mũi. "Nếu cô muốn xù nợ của mình, thì cứ nói vậy đi. Giống như một người phụ nữ thua cuộc xấu tính."

Cô quằn quại với cảm xúc sôi sùng sục. "Anh là một kẻ lừa đảo, Nick Ryan."

"Chứng minh nó đi."

"Tôi sẽ."

Cô để mình trượt qua cái mặt bàn cà phê và nhảy vào trong đôi tay của anh. Hơi thở vụt ra khỏi anh khi cô đổ nhào xuống lại mặt thảm và mắc tay mình lên cánh tay áo sơ mi của anh để tìm những thẻ bài nghi ngờ. Nick lầm bầm khi cơ thể một người phụ nữ đầy đặn dựa vào mọi cơ bắp bị kích động của anh, chỉ với ý định tìm kiếm bằng chứng gian lận. Anh đã cố gắng để đẩy cô ra nhưng cô lại chuyển sự chú ý của mình vào cái túi áo sơ mi của anh và anh chỉ cười. Những âm thanh bắt đầu từ sâu trong lồng ngực anh và anh nhận ra rằng người phụ nữ này đã làm anh cười trong suốt tuần qua còn nhiều hơn tất cả những lần từ khi anh còn nhỏ. Khi ngón tay của cô thọc vào túi quần của anh, anh nhận ra nếu cô thọc vào sâu hơn bất kì inch nào thì cô sẽ không ra tay không. Tiếng cười xoa dịu những cơ bắp quặn lại sâu trong dạ dày anh và với một chuyển động nhanh như cắt, anh lộn cô lại trên lưng của cô, nằm đè phía trên người cô, và ghim chặt cả hai tay cô bên cạnh đầu mình.

Kẹp tóc của cô đã rơi ra trong vụ xô xát. Những lọn tóc đen nhánh rơi xuống và che phủ đi một nửa khuôn mặt cô. Đôi mắt xanh dương sống động nhìn lên từ bên dưới kẻ hở các lọn tóc, với đầy một sự khinh miệt kiêu kỳ chỉ có cô mới có thể làm sau khi xô anh xuống đất cho một trận đấu vật. Gò ngực cô nổi lên dưới cái áo bông, và không có gì bảo vệ. Chân cô bện vào chân anh, đùi cô hé mở.

Nick đang gặp rắc rối.

"Tôi biết anh có những thẻ bài đó. Chỉ cần thừa nhận nó và chúng ta sẽ bỏ qua toàn bộ những điều đã xảy ra này."

"Cô biết không, cô điên rồi," anh lầm bầm. "Cô có bao giờ nghĩ về hậu quả hành động này của cô không?"

Cô bĩu môi dưới của mình và khịt mũi. Các lọn tóc ngoan ngoãn trượt ra khỏi mắt cô. "Tôi không gian lận."

Miệng cô trễ ra. Anh nghẹn lại một lời rủa, và các ngón tay anh ghì chặt xung quanh cổ tay cô. Chết tiệt cô đã làm cho anh ham muốn. Chết tiệt cô đã không nhìn ra nó.

"Chúng ta không còn là trẻ con nữa, Alexa. Lần sau khi cô xô ngã một người đàn ông xuống đất, thì hãy chuẩn bị một cơn cuồng nhiệt."

"Anh là ai, Clint Eastwood à? Chắc lời tiếp theo của anh là: "Tiếp tục đi, hãy làm nên một ngày của tôi."

Nhiệt ở vùng háng của anh đã lan lên đến đầu óc anh giống như một màn sương mù tràn ngập, cho đến khi anh chỉ có thể nghĩ về sự ẩm ướt nóng hổi của cái miệng và cơ thể mềm mại bên dưới anh. Anh muốn được khỏa thân cùng cô trong những tấm khăn trải giường nhàu bét, nhưng thay vào đó cô lại đối xử với anh như một người anh trai lớn phiền nhiễu. Nhưng ngay cả nó cũng không phải là phần tồi tệ nhất. Cô chính là vợ anh. Ý nghĩ đó đang tra tấn anh. Cái mà đã được chôn vùi, bản năng xa xưa đã bùng lên và khiến anh muốn đòi quyền của mình. Vì theo luật, cô đã thuộc về anh.

Và đêm nay là đêm tân hôn của họ.

Cô đã thách thức anh biến cơn tức giận thành sự ham muốn, để cảm nhận đôi môi hấp dẫn và run rẩy kia dưới môi anh, cùng tất cả vị ngọt, sự dân hiến và niềm đam mê. Những cái ý chính của bản danh sách, kế hoạch và những yêu cầu của anh cho một cuộc hôn nhân kinh doanh đã bay vèo ra ngoài cửa sổ.

Anh quyết định sẽ đòi quyền lợi với vợ mình.

...

Alexa cảm thấy người đàn ông đang đè trên người cô đang giữ từng cơ bắp trên cơ thể của anh ta được ghì chặt lại. Cô đã quá chú tâm vào cuộc cải vã của họ mà quên mất anh đang ghim cô trên mặt thảm. Cô định mở miệng để nói một lời nhận xét thông minh về sự gông cùm này, rồi dừng lại. Bắt gặp đôi mắt của anh. Và hơi thở của cô hắt ra.

4.5

Ôi, Chúa ơi.

Năng lượng tình dục nguyên thủy hoà quyện giữa họ giống như một cơn lốc xoáy đạt được tốc độ và sức mạnh cực đại. Đôi mắt anh bùng cháy với một ánh lửa rực rỡ, vừa cấp thiết, vừa tức giận khi anh nhìn chăm chăm vào cô.

Cô nhận ra anh đã nằm giữa hai đùi đang mở của cô, hông của anh nghiêng ấn vào hông cô, ngực anh được đỡ lên khi tay anh kẹp chặt những ngón tay cô. Điều này không còn là sự trêu chọc của một người anh trai nữa. Điều này cũng không phải là giữa những người bạn cũ hay là những đối tác kinh doanh. Đây đơn giản là giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, và Alexa cảm thấy mình đang bị kéo vào cơn bão với những tiếng gào thét của chính cơ thể mình.

"Nick?"

Giọng cô khản đặc. Đầy do dự. Núm vú của cô đã dựng lên chống lại cái áo bông với sự đòi hỏi. Cái nhìn của anh thu vào hình ảnh khuôn mặt cô, ngực cô và dạ dày trần của cô. Sự căng thẳng kéo căng giữa họ. Anh từ từ cúi đầu xuống. Sự đổ dồn của hơi thở anh vuốt ve đôi môi cô khi anh nói trên miệng cô.

"Điều này không có nghĩa gì hết."

Cơ thể của anh mâu thuẫn với lời nói khi anh đòi hỏi miệng cô trong một nụ hôn dữ dội. Với một lực đẩy nhanh, lưỡi anh đẩy qua nếp gấp của đôi môi cô để đi lang thang vào trong. Tâm trí cô mờ mịt, bị chặn lại giữa cơn đau âm ỉ bởi lời nói của anh và niềm hoan lạc đang đập vào cô trong từng đợt sóng. Cô nắm chặt bàn tay anh và uốn người lên, say sưa trong hương vị đen tối của sự khao khát và chardonnay đắt tiền, nâng hông cô lên để đáp ứng cái chiều dài cứng rắn của cơ thể anh, và cọ xát núm vú của cô vào ngực anh. Cô đã bị mất kiểm soát trong ít phút, cái khoảng trống bất tận trong những năm qua đã tạm thời được lấp đầy với cảm xúc, hương vị và mùi vị của anh.

Lưỡi anh hòa hợp mỗi nhịp đẩy vào với từng tiếng rên rỉ khàn đặc thoát ra khỏi cổ họng cô. Anh tách những ngón tay của mình ra khỏi tay cô và trượt lòng bàn tay của anh lên trên bụng cô và khum lấy ngực của cô. Núm vú của cô săn cứng lại, và anh đẩy áo cô lên cao hơn. Anh nhìn chằm chằm vào ngực trần của cô, và sức nóng trong đôi mắt anh gần như đã thiêu sống cô. Ngón tay cái của anh véo vào núm vú cô và cô đã thét lên. Đầu anh hạ xuống trên chúng một cách chậm rãi. Alexa nhận ra đây là thời điểm cho sự chân thật. Nếu anh hôn cô một lần nữa, thì cô sẽ đầu hàng. Cơ thể của cô khao khát anh và cô không nghĩ ra bất kì một lý do chết tiệt nào để dừng chuyện này.

Chuông cửa reo.

Những âm thanh nảy bật ra từ các bức tường. Nick giật mình ra và lăn ra khỏi cô giống như một chính trị gia bị bắt ngay tại một vụ bê bối tình dục, lẩm bẩm một số từ kinh tởm mà cô còn không biết nó tồn tại.

"Cô không sao chứ?" anh hỏi.

Cô chớp mắt nhìn vào thái độ kín đáo dè dặt của người đàn ông mà hai giây trước đã định xé quần áo của cô. Anh bình tĩnh cài khuy áo sơ mi của mình lại và chờ đợi phản ứng của cô. Ngoại trừ chỗ phồng lên trong cái quần đen của anh, anh trông hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi khung cảnh vừa rồi. Cũng như anh đã từng khi anh hôn cô tại nhà bố mẹ cô.

Bữa ăn dồi dào đang chao đảo trong dạ dày cô và Alexa đã chiến đấu chống lại cơn buồn nôn. Cô hít một hơi thật sâu kiểu yoga rồi ngồi dậy, kéo cái áo của cô xuống. "Tôi ổn. Ra mở cửa đi."

Anh nhìn chằm chằm vào cô trong một ít giây, như thể kiểm tra xem anh có tin được vào cái vẻ bề ngoài của cô không, rồi sau đó gật đầu và bước ra khỏi phòng.

Cô dí chặt những ngón tay của mình vào đôi môi cô và cố gắng để giữ chúng lại với nhau. Cô đã làm một sai lầm vĩ đại. Rõ ràng là, đời sống độc thân gần đây của cô đã gây ra những hóc môn kích thích khiến cô điên lên, cho đến khi bất kỳ người đàn ông nào chạm vào cô thiêu đốt cô như một quả pháo nổ. Lời tuyên bố sau cùng của anh lóe lên trong tâm trí cô với một sự giễu cợt dứt khoát.

Điều này không có nghĩa gì cả.

Cô nghe thấy cuộc trò chuyện đang diễn ra ở hành lang. Một người cao ráo, đôi chân dài rám nắng bước vào phòng với sự dễ dàng của một người đã thông thuộc ngôi nhà. Alexa nhìn chằm chằm vào một trong những người phụ nữ đẹp nhất mà cô từng thấy và thật rõ ràng đó là bạn gái cũ của Nick.

Đôi chân dài của cô gái bắt đầu từ đôi giày cao gót màu đen và biến mất dưới một cặp quần lụa. Cái hông mỏng của cô được bao quanh với một đai dây thắt lưng bạc, và một cái áo màu ánh kim ôm chặt tạo hình khuôn ngực nhỏ của cô, chùng xuống ở đường viền cổ áo và để lộ ra phần vai trên của cô.

Mái tóc đen dài của cô rơi xuống lưng cô trong những đượt sóng hoàn hảo. Không thể nhận ra chúng đã được uốn cong. Đôi mắt cô có màu ngọc lục đáng ngạc nhiên, với đôi lông mi dài và đen nhánh. Đôi môi đầy đặn của cô làm tôn lên cái gò má cao và người cô tỏa ra một nét sang trọng thoải mái. Cô nhìn quanh căn phòng, sau đó tập trung vào Alexa.

Alexa đã biết ngay từ cái lúc cô ta đứng khựng lại.

Người nữ thần đó quay lại vào Nick với thái độ cho lời xin lỗi. Ngay cả giọng cái khàn cô cũng như gợi lên tình dục tuyệt vời. "Em chỉ cần gặp cô ấy."

Với một nỗi khiếp sợ dâng trào, cô nhận ra rằng Gabriella không chỉ có ngủ với Nick, mà cô còn thực sự quan tâm đến anh. Nỗi đau rõ ràng lung linh trong đôi mắt người phụ nữ đó đã buộc tội một người phụ nữ khác ăn cắp người đàn ông của cô ta. Một phần trong Alexa như đang đứng xem từ trên cao với một sự hài hước thật sự. Nó giống như một tập phim The Real Housewives of New York đã đi theo chiều hướng sai lầm khủng khiếp. Ít nhất thì nó cũng không phải là Jersey Shore. Suy nghĩ điên rồ của cô tăng vọt và cô nắm lấy các dây thần kinh tỉnh táo ít ỏi của mình.

Alexa đứng dậy và nhìn lên người nữ thần mảnh mai, người mà cao hơn hẳn cô. Cô bới sâu tìm kiếm sự điềm tĩnh và giả vờ là cô đang mặc một bộ quần áo thực sự ra trò thay vì một bộ trang phục tập thể dục. "Tôi hiểu," cô nói một cách nghiêm trang.

"Gabby, tôi không hiểu sao mà em lại qua được bảo vệ?"

Những lọn tóc xoăn đầy nghệ thuật tóc rơi xuống trên một bên vai. Gabriella tìm kiếm và nhấn một cái gì đó vào trong lòng bàn tay của Nick. "Em vẫn còn chìa khóa của riêng em và cả mật mã. Sau khi anh nói với em anh sẽ kết hôn, em, có một chút khó khăn để tiếp nhận."

Những từ ngữ đó đâm vào làn da nhạy cảm của Alexa như bị ong bắp cày đốt. Chiết tiệt với nó. Cô từ chối không cho Nick tiếp tục một mối quan hệ khác khi họ đã ký hợp đồng. Vì vậy, cô cần phải giả vờ là một người vợ ích kỷ. Cô nuốt xuống khó khăn và buộc mình mỉm cười bình thản nhìn kẻ thù của mình.

"Gabriella, tôi xin lỗi nếu cô đang bị tổn thương bởi quyết định của chúng tôi. Nó đến khá nhanh cho cả hai chúng tôi, cô biết đấy." Cô mỉm cười và xác định vị trí mình ở giữa hai người bọn họ. "Chúng tôi đã biết nhau từ nhiều năm trước và khi chúng tôi gặp lại nhau, chúng tôi dường như đã bị cuốn đi trong một cơn lốc." Cô giả vờ nhìn lên với sự tôn thờ người chồng hiện tại của cô, mặc dù nắm tay cô khát khao được đấm vào anh. Anh trượt cánh tay mình ôm lấy cô và nhiệt lượng cơ thể của anh đốt cháy cô xuyên qua chất liệu mỏng tang của cái quần yoga của cô. "Tôi phải yêu cầu cô đi ra thôi. Đây là đêm trăng mật của chúng tôi."

Gabriella nghiên cứu họ với một thái độ đánh giá. "Thật kì quặc là anh không có một chuyến đi đến một nơi nào đó... lãng mạn cả."

Nick cứu cô. "Tôi có trách nhiệm công việc của mình nên chúng tôi trì hoãn việc chạy trốn đến ốc đảo của riêng chúng tôi."

Gabriella nói nhát gừng. "Tốt. Tôi sẽ đi. Tôi chỉ cần tự mình nhìn thấy anh đã chọn ai thay tôi thôi." Biểu hiện của cô đã nói cho Alexa biết cô ta không thể hiểu được cái quyết định của Nick. "Tôi sẽ ra khỏi thành phố một thời gian. Tôi đã cam kết giúp đỡ tại Haiti trong một số hoạt động tái thiết."

Ôi. Chúa. Ơi. Cô ấy là một nhà nhân đạo. Một người phụ nữ với vẻ ngoài hoàn hảo, có tiền, và thực sự thích giúp đỡ mọi người. Trái tim Alexa chùng xuống. Gabriella xoay người và tập trung vào bộ bài. "Hmmm, tôi luôn luôn thích các lá bài. Nhưng đó không phải là trong một đêm tân hôn."

Gabriella đã không cho họ một cơ hội để trả lời. Với sự duyên dáng của một con rắn hổ mang, cô trườn ra khỏi cửa mà không ngoái đầu nhìn lại.

Alexa nhảy ra khỏi Nick khi âm thanh của ổ khóa đánh tiếng click. Một sự im lặng ngượng nghịu bao trùm căn phòng khi những suy nghĩ của cô cứ xoay mòng mòng.

"Tôi xin lỗi, Alexa. Tôi không bao giờ mong đợi cô ấy xuất hiện tại nhà của tôi."

Một câu hỏi đã nảy ra từ sâu bên trong. Cô thề rằng cô sẽ không hỏi, nhưng cuộc chiến ngắn ngủi và đẫm máu đã kết thúc trước khi thậm chí nó được bắt đầu. Những từ ngữ bung ra từ đôi môi của cô. "Tại sao anh lại kết hôn với tôi mà không phải với cô ta?"

So với Gabriella, Alexa thiếu trong mọi khía cạnh. Bạn gái của Nick rất xinh đẹp, thanh lịch, và mảnh mai. Cô nói chuyện với một trí thông minh, làm tình nguyện viên cho những lý do xứng đáng, và thực sự hành xử tao nhã đối với một người phụ nữ bị khinh bỉ. Cô ta cũng rất quan tâm đến Nick. Tại sao anh lại có thể làm tổn thương cô ta?

4.6

Nick bước lùi lại. "Nó không quan trọng," anh nói lạnh lùng.

"Tôi cần phải biết."

Băng lạnh như đang trườn xuống cột sống của cô khi cô bắt gặp sự kiên định trên khuôn mặt của anh. Các màn trướng đóng sầm xuống, và đột nhiên cô nhìn vào một người đàn ông hoàn toàn không có tình cảm hay cảm xúc gì cả. "Bởi vì cô ấy muốn nhiều thứ hơn tôi có thể cung cấp cho cô ấy. Cô muốn ổn định và xây dựng một gia đình."

Alexa đã bước một vài bước lùi lại. "Có gì sai về điều đó?"

"Tôi đã nói với Gabriella sự thật ngay từ đầu. Tôi không làm cái gì lâu dài cả. Tôi không bao giờ muốn con cái, và tôi sẽ không bao giờ là loại người ổn

định trong dài hạn. Tôi đã hứa điều đó với bản thân mình nhiều năm trước đây."

Anh dừng lại. "Vì vậy, tôi đã kết hôn với cô."

Căn phòng xoay mòng mòng khi những tuyên bố sau cùng của anh len lỏi vào trong cô. Chồng cô có thể chấp nhận những trải nghiệm của niềm đam mê. Những động chạm của anh có thể ấm áp, và môi anh thậm chí còn ấm hơn, nhưng trái tim của anh được khắc bằng đá. Anh không bao giờ muốn để cho một người phụ nữ vào bên trong anh – anh đã tự phá hỏng mọi cơ hội. Bằng cách nào đó, bố mẹ anh đã thuyết phục anh rằng tình yêu không hề tồn tại. Thậm chí cả nếu có một tia yếu le lói trên bề mặt, thì anh vẫn tin rằng không hề có kết thúc hạnh phúc. Chỉ là trẻ con sẽ chịu thiệt và nỗi đau kéo dài đến cả cuộc đời mà thôi.

Làm sao để bất kỳ người phụ nữ nào có thể chiến đấu chống lại một niềm tin nhẫn tâm với bất kỳ hy vọng chiến thắng nào? Sự cấp thiết cho một cuộc hôn nhân kinh doanh của anh đột nhiên khiến mọi chuyện trở nên sáng tỏ.

"Cô có sao không?"

Cô đã quyết định kết thúc đêm nay với ý nghĩ cuối cùng của mình. Nick Ryan có thể làm tan nát trái tim cô. Một lần nữa. Cô cần phải hành động lạnh lùng và hiệu quả để cứu vớt lấy niềm kiêu hãnh của cô. Và cô luôn luôn phải giữ khoảng cách của mình. Alexa phải dạy cho các biểu hiện của mình không để lộ bất cứ điều gì và đẩy nỗi đau vào sâu bên trong cơ thể cho đến khi nó là một quả bóng cuộn chặt trong dạ dày của cô.

"Đừng có hỏi tôi có ổn không nữa. Tất nhiên là tôi không sao. Chỉ cần đừng nghĩ rằng anh có thể lẻn đi với cô bạn gái cũ của anh. Thỏa thuận là thỏa thuận."

Gương mặt anh thắt chặt. "Tôi đã cho cô lời hứa của tôi, nhớ không?"

"Anh cũng đã lừa tôi tại ván poker đấy."

Lời nhắc nhở vô ý của cô với trò chơi poker của họ đã làm cho sự sỉ nhục bùng cháy trong cô. Anh đổi chân trụ và đẩy tay vào mái tóc của mình và Alexa biết bài diễn văn sắp bắt đầu. "Về những gì đã xảy ra---"

Cô đã đưa cho anh một nụ cười xứng đáng đạt giải Oscar. "Ôi, lạy Chúa, chúng ta sẽ không có một cuộc nói chuyện về điều đó đấy chứ?" Cô đảo mắt. "Nghe này, Nick, tôi phải thừa nhận một điều gì đó. Một cách chắc chắn, cuộc hôn nhân này là sự sắp xếp kinh doanh, nhưng tôi đã mặc trang phục cưới, và theo pháp luật đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta và..." Cô ấy giơ tay lên đầu hàng. "Tôi đã mang theo toàn bộ cái ý tưởng đó. Nó chỉ cứ thế xảy ra thôi, nên– "

"Cứ thế xảy ra?"

"Tôi nghĩ nhiều hơn đến... hoàn cảnh xô đẩy. Anh ở ngay đó. Nó không có nghĩa gì cả do đó, chúng ta hãy thổi bay toàn bộ chuyện đó, được không?"

Anh nghiên cứu cô với đôi mắt thu hẹp, thu nhận từng biểu hiện của khuôn mặt cô. Đồng hồ đang điểm và cô chờ đợi. Một trò chơi kì quặc của cảm xúc ánh lên trong đôi mắt anh, cho đến khi cô thề rằng anh đã nhìn chằm chằm vào cô với sự hối tiếc.

Chắc hẳn đó phải là một trò lừa bịp của ánh sáng.

Anh cuối cùng cũng gật đầu. "Chúng ta sẽ đổ lỗi cho rượu vang và đêm trăng tròn hay là bất cứ điều gì khác."

Cô quay đi. "Tôi đi ngủ đây. Trễ rồi."

"Được rồi. Chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

Cô bước lên cầu thang xoắn ốc và trượt vào bên dưới tấm chăn, không muốn đánh răng hay chăm sóc da như thường lệ hay thay bộ đồ ngủ gì cả. Cô kéo cái chăn lông vịt mềm mại đến cằm của cô, vùi mặt mình trong gối, và buộc mình đến giấc ngủ, một nơi mà cô không có suy nghĩ hoặc cảm xúc hoặc tổn thương.

Nick nhìn vào cái cầu thang vắng vẻ. Sự trống rỗng dâng trào bên trong anh và anh không biết tại sao. Anh rót phần rượu còn lại vào ly của mình, điều chỉnh âm lượng âm thanh stereo, và ngồi xuống trên ghế sofa. Âm nhạc opera chảy lên người anh và làm dịu đi thần kinh căng thẳng của anh.

Cái hành động sai lầm-hoàn toàn lờ mờ hiện ra trước mặt anh. Nếu Gabby không xuất hiện, Alexa có lẽ giờ đã ở trên giường của anh. Không thêm phức tạp cho cuộc hôn nhân này nữa.

Thật ngu ngốc.

Đã bao giờ nhu cầu của anh với một người phụ nữ hủy hoại các kế hoạch của anh chưa? Ngay cả khi anh ve vãn Gabriella và họ đã trở nên thân mật, thì anh cũng chưa bao giờ bị gắn với hậu quả. Mục tiêu của anh là rất rõ ràng và cần thiết. Nhưng ngay cả điều đó cũng không đủ để ngăn chặn anh một khi anh đã nếm được hương vị của Alexa McKenzie. Cô đã phá hoại tâm trí của anh, làm anh cười, và cám dỗ anh với những khoái cảm của cơ thể cô mà không cần một thao tác tinh tế nào. Cô rất khác so với bất kỳ người phụ nữ nào anh từng biết, nhưng anh muốn cô ở lại trong danh sách những người bạn của anh. Người bạn thân nhất của em gái anh. Anh muốn cười vào quá khứ của họ, sống hòa hợp trong một năm, và nói lời tạm biệt một cách dễ

dàng.

Đêm tệ hại đầu tiên của anh vừa trôi qua và anh đã kéo áo cô lên rồi.

Anh uống cạn ly rượu vang và tắt nhạc. Anh muốn sửa chữa nó. Cô đã thừa nhận cô chỉ muốn có một cơ thể ấm áp trên giường. Rõ ràng là, cô không bị anh thu hút, và cô có thể là đã uống quá nhiều rượu và những hình ảnh tưởng tượng về đám cưới đã nổi lên. Cũng như cô đã thừa nhận. Cô muốn có tiền, và cô đang nhớ quan hệ tình dục.

Tâm trí bướng bỉnh của anh lại hét lên cô không thể phản ứng quá nhiệt tình với bất kì người đàn ông nào chạm vào cô như thế được được. Anh cương quyết lờ đi sự cảnh báo, di chuyển khỏi chiếc ghế, và đi lên cầu thang hướng về giường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

5.1

Alexa nhìn qua đám đông và ước gì cô đã ở lại tiệm BookCrazy, tổ chức buổi đọc thơ Thứ sáu của mình. Bữa tiệc tối công việc đêm nay là bước ngoặt trong sự nghiệp của Nick. Cô biết những người có tầm ảnh hưởng đang tụ tập trong hội trường này để có cơ hội tạo nên vinh quang, và Nick cần phải nổi bật ở đám đông để có được sự chú ý.

Cô đưa áo khoác cho người phục vụ và để cho Nick dẫn cô vào hội trường khiêu vũ đông đúc. "Tôi giả sử anh đã có một kế hoạch tổng thể cho cuộc tấn công của mình?" Cô hỏi. "Vậy ai là hai nhân vật mà anh cần phải tập trung?"

Anh chỉ về phía một đám mây dày đặc khói thuốc xì gà. Một vòng tròn chật ních các doanh nhân thận trọng bao quanh một người đàn ông ăn vận hoàn hảo trong bộ đồ vest màu xám và cà vạt lụa. "Hyoshi Komo đang xây dựng một nhà hàng Nhật Bản. Phiếu bầu của ông ta là chìa khóa để trở thành đối tác thứ ba trong thỏa thuận dự án bờ sông."

"Vậy thì, tại sao không qua đó và đưa ra lời chào mời của anh đi?" Cô lấy cái bánh tạc cá hồi từ khay của một người phục vụ mặc bộ tuxedo và nhấc lấy một ly sâm banh từ một người khác.

"Bởi vì tôi không muốn là một trong số đám đông đó. Tôi có một kế hoạch khác trong đầu." Cô nhấm nháp ly rượu sâm banh và thở dài với sự hài lòng. "Đừng có uống say."

Cô thở hắt ra. "Tôi đã không biết các ông chồng thường rất kiểm soát. Được rồi, ai là người cuối cùng mà anh cần phải gây ấn tượng?"

Một nét tính toán vụt qua khuôn mặt anh. "Bá tước Michael Conte. Anh ta sở hữu một doanh nghiệp bánh ngọt thành công tại Ý, và đã quyết định thử vận may của mình ở Hoa Kỳ. Anh ta tập trung vào việc mở một tiệm bánh đầu tiên tại dự án bờ sông."

Cô thèm khát cái khay bánh cua bên trái của cô và cố gắng lắng nghe. Nick thở dài cáu tiết, nắm lấy hai cái từ người phục vụ, và thả chúng lên đĩa. "Ăn đi".

"Thế chứ." Chỉ lần này, cô đồng ý với thực đơn của anh. Cô cho chiếc bánh vào miệng của mình và rên rỉ với niềm vui sướng. Lông mày của anh chụm vào với nhau và cô nhận ra mình đã làm cho anh khó chịu. Một lần nữa.

Anh nhìn chằm chằm vào miệng cô như thể anh muốn cái bánh cua đó cho mình. "Alexa, cô có lắng nghe không đấy?"

"Có. Conte. Tiệm bánh. Tôi đoán là anh mong đợi tôi hòa mình vào bữa tiệc trong khi làm việc của anh?"

Anh đưa cho cô một nụ cười chiếu lệ. "Tôi sẽ tiếp cận với ông Hyoshi bây giờ. Tại sao cô không giữ cho đôi mắt của mình mở với ngài Bá tước? Anh ta cao lớn, giọng Ý, có tóc và đôi mắt đen. Tham gia cùng anh ta trong một số cuộc trò chuyện– nó sẽ giữ cho cô bận rộn."

Một miếng cắn nhỏ khiêu khích bờ vực sự tỉnh táo của cô nhưng cô vẫn còn quá tập trung vào dãy các món khai vị tuyệt ngon. "Anh muốn tôi nói chuyện với anh ta?"

Anh nhún vai trong một điều bộ vô ý. "Chắc chắn. Hãy cư xử tốt. Nếu cô tìm thấy bất cứ điều gì thú vị, hãy cho tôi biết."

Một cơn ớn lạnh lướt dọc xuống cột sống của cô và khung cảnh đột nhiên rõ ràng. "Anh muốn tôi làm gián điệp cho anh?"

Sự thiếu kiên nhẫn thể hiện trong giọng nói của anh. "Cô đang vô lý đấy. Chỉ cần thư giãn và tận hưởng bữa tiệc."

"Thật dễ dàng cho anh để nói. Ngực của anh đâu có muốn trèo ra khỏi chiếc váy của anh."

Nick hắng giọng và xoay xở. "Nếu cô không thoải mái, thì cô không nên mặc bộ váy đó."

Cô cứng người lại. "Tôi đã mượn nó từ Maggie. Tôi không có một bộ váy đắt tiền nào cả."

"Tôi sẽ đưa tiền cho cô."

"Tôi không cần tiền của anh."

"Không biết sao, nhưng tôi nghi ngờ điều đó đấy. Cô đã không ký hợp đồng vì bất kỳ lý do cao thượng nào cả. Tốt hơn cô nên trả lại nhiều như cô nhận."

Một sự im lặng bất ngờ bùng lên giữa họ. Sự lạnh lẽo thấm qua cô. "Anh nói đúng. Tôi thật ngốc. Lần sau tôi sẽ mua một bộ của Macy và gửi hóa đơn cho anh." Cô nhón gót và hất đầu mình lên. "Suy cho cùng, cái lợi ích duy nhất với cuộc hôn nhân này là tiền của anh."

Cô bỏ đi và để lại anh nhìn chằm chằm vào lưng cô.

Đồ ngu ngốc.

Alexa nhấm nháp ly rượu sâm banh và để mình đứng tại một cái cửa sổ lớn nhìn ra ngoài ban công. Nick Ryan thuộc về thế giới này – tiền, siêu mẫu và các cuộc đối thoại kinh doanh. Một tập hợp các mùi nước hoa Shalimar và Obsession pha trộn với mùi hương nặng nề của khói thuốc xì gà. Tầm nhìn của cô bị chặn lại bởi một dãy đồ lụa và Satin, chủ yếu là màu đen hay màu trung tính; không sặc sỡ để làm nổi bật lên những viên kim cương, ngọc trai và ngọc bích mà cô biết tất cả chúng đều là hàng thật. Tất cả mọi người đều có một làn da rám nắng, và cô cược rằng họ không có nhiều lắm các lần da không rám nắng.

Alexa phát ra một tiếng thở dài. Cô đã mặc vào bộ váy phù hợp với bữa tiệc và tổ chức lại nhịp thở của mình khi cô bước xuống cầu thang để chờ đợi ý kiến của Nick. Thậm chí cô đã biết cô trông đẹp chết tiệt trong bộ váy của

Maggie. Ý nghĩ rằng cô thực sự muốn làm vui lòng anh khiến cô tức giận.

Anh đã đưa cho cô một cái nhìn đánh giá tỉ mỉ. Nhưng thay vì một lời khen, anh đã lẩm bẩm về sự lựa chọn trang phục của cô rồi bỏ đi. Thậm chí còn không giúp cô mặc áo khoác, hoặc dành cho cô một cái nhìn thứ hai cho đến khi họ vào bữa tiệc. Một nỗi đau cắt vào sâu trong cô nhưng cô đã tự trừng phạt mình vì cảm xúc đó. Cô giữ một vẻ lịch sự và giả vờ rằng cô đang mặc quần áo như mọi đêm thứ bảy hàng tuần.

Tuy nhiên, ngay khi anh nói về kế hoạch của mình cho dự án bờ sông, khuôn mặt anh lung linh với những cảm xúc nguyên thủy mà cơ thể cô đã xác nhận trong sự phản ứng.

Niềm đam mê. Sự mãnh liệt cần thiết đã cháy lên trong đôi mắt màu nâu vàng. Cô đã mơ màng tưởng tượng trở thành một người phụ nữ, người mà sẽ khuyến khích những điều thiếu sót. Nhưng một lần nữa, cô đã được nhắc nhở rằng Nick chỉ có những kinh nghiệm cảm xúc mạnh mẽ cho các tòa nhà của anh. Không bao giờ là phụ nữ.

Và không bao giờ là cô.

Cô hít một hơi thật sâu và uống cạn ly rượu của mình. Sau đó, đưa chính mình ra cánh cửa đôi của ban công và tiếp cận một nhóm những người phụ nữ dường như đang cho ý kiến về một tác phẩm điêu khắc. Chỉ trong vòng khoảnh khắc, cô đã gọn gàng gắn chặt mình vào các cuộc thảo luận, gợi mở những chủ đề an toàn, và lấn sâu vào thế giới của một xã hội đầy chuyện luyên thuyên....

Nick nhìn lén dáng vẻ tự tin của cô xuyên qua căn phòng rồi lẩm bẩm nguyền rủa trong hơi thở của anh. Chết tiệt, anh đã lại nhìn cô một lần nữa. Anh đã nên khen ngợi cô với bộ váy chết tiệt đó. Nhưng anh đã không chuẩn bị với sự xuất hiện cô khi cô bước xuống cầu thang, sẵn sàng cho bữa tiệc.

Bộ váy xanh sẫm (electric blue dress) trũng sâu ở phía trước, được níu lại ở cạnh vai cô, và thả rơi xuống sàn nhà trong sự lộng lẫy, các nếp gấp chảy dài của cái chất liệu lung linh ánh lên như các sợi chỉ bạc. Quai dép màu bạc bọc quanh chân cô, móng chân màu hồng của cô lộ ra và chơi trò trốn tìm của chúng khi cô bước đi. Tóc của cô đã được kẹp cao trên đầu, với những lọn tóc xoăn được uốn cong đổ xuống xung quanh tai và vuốt ve mặt lưng cổ của cô. Đôi môi cô được tô màu đỏ. Khi cô chớp mắt, quầng bạc lấp lánh phía trên đôi lông mi của cô và thu hút ánh sáng. Anh cá là cô cũng muốn thu hút sự chú ý của mọi gã đàn ông ở nơi này.

Anh gần như đã ra lệnh cho cô thay bộ khác. Không còn vẻ ngoài điềm tĩnh ngụy biện anh có thể kiểm soát nữa. Đó là một Eve về mọi mặt (Eve là vợ của Adam), người đã dám thách thức một người đàn ông xuống địa ngục và hái quả táo độc có vẻ ngoài ngọt ngào như kẹo. Thay vào đó, anh đã lẩm bẩm vài lời nhận xét dưới hơi thở của mình và bỏ qua vấn đề đó. Anh tự hỏi có phải một nỗi đau đã ánh lên trong đôi mắt cô, nhưng khi anh nhìn lại lần nữa, cô vẫn cùng một vẻ khó chịu, mỉa mai của người phụ nữ anh đã kết hôn.

Giận dữ cắt vào anh vì cái khả năng liên tục làm cho anh cảm thấy bức rứt của cô. Anh đã không nói bất cứ điều gì sai cả. Cô đã kết hôn vì tiền, và thoải mái thừa nhận điều đó. Tại sao cô phải giả vờ chơi trò nạn nhân vô tội trong toàn bộ chuyện lộn xộn này?

Anh buộc mình bỏ suy nghĩ về vợ anh ra khỏi tâm trí và tập trung vào nhóm các doanh nhân đang vây quanh Hyoshi Komo. Nick đã cảm thấy được một yếu tố quan trọng để bảo đảm phiếu bầu của người đàn ông Nhật Bản này.

Sự thích thú.

Làm cho Hyoshi Komo thích thú, và Nick sẽ nhận được việc.

Điều sau cùng và cuối cùng trong câu đố đó là Michael Conte. Người Bá tước nổi tiếng trong thế giới kinh doanh vì niềm say mê, tiền bạc, và trí thông minh nhạy bén của anh ta. Anh ta tin vào niềm đam mê, không phải là sự chính xác, và cư xử hoàn toàn khác với hai đối tác kia của anh ta. Nick hy vọng cuộc trò chuyện sôi nổi với vợ anh có thể giúp anh đạt được một chút lợi thế, đặc biệt là kể từ khi có tin đồn rằng Conte là kẻ lăng nhăng. Anh dập tắt ngay ngọn lửa tội lỗi và bước vào nhóm những người đàn ông để trò chuyện.

...

Alexa quyết định đây là lúc để đi tìm chồng mình.

Bên cạnh quãng thời gian ngắn ngủi ngồi bên cạnh anh tại bữa ăn tối, họ đã tách ra gặp gỡ đối tác của mỗi người trong cả đêm. Cô ngâm theo giai điệu của bài "I Get a Kick out of You" dưới hơi thở của mình, kiểm tra quanh căn phòng nhưng không thể phát hiện ra anh trong đám đông. Cô quyết định đi xuống phía hành lang chạm trổ tỉ mỉ. Có lẽ anh đã đi vào phòng tắm.

Gót chân của cô vang lên trên nền đá cẩm thạch sáng bóng. Những âm thanh của nhạc đã nhỏ dần, và cô nghiên cứu các bức tranh trên tường với niềm vui thích, thì thầm với chính mình khi cô tìm thấy một bức cô nhận ra. Các bước chân của cô đã mang cô vòng qua cái góc tường tiếp theo vào một căn phòng trông giống như một phòng trưng bày với đầy kệ sách cũ, lưng bìa đóng chỉ được trưng bày một cách cẩn thận. Cô nín thở khi những ngón tay ngứa ngáy của cô vuốt ve cái bìa sách da thuộc cũ kĩ và thưởng thức những âm thanh tanh tách khi cô lật mở các trang sách đã chìm vào lịch sử.

"À, vậy là để có được sự chú ý của cô với tôi đêm nay, tôi có nên biến thành một cuốn sách không?"

Cô quay người lại. Một người đang đàn ông đứng ở cửa, đôi mắt anh ta chứa đầy sự hài hước tinh nghịch mà cô biết đó là một phần bản chất tự nhiên trong anh. Tóc của anh dài và buộc lại trong một kiểu đuôi ngựa thấp, mang đến cho anh ta cái nhìn như một tên cướp biển đã quyến rũ phụ nữ trong hàng thế kỷ qua. Đôi môi đầy đặn và cái mũi rất cao nhấn mạnh đặc điểm mạnh mẽ của phong cách Ý đặc trưng. Mặc quần đen, áo sơ mi lụa màu đen, và giày da đắt tiền, anh trưng ra một vẻ tao nhã, quyến rũ chỉ bằng cách đứng. Alexa biết ngay lập tức người đàn ông quyến rũ, nhiệt tình, và gây tử vong cho phụ nữ này là ai. Ý nghĩ đó đã làm môi cô cong lên một nụ cười. Cô đã biết yếu điểm tình cảm của đàn ông Ý hay lăng nhăng. Họ nhắc nhở cô đến những con công đực dương dương tự đắc, người mà thầm ước muốn được trở nên có kiểm soát bởi một người phụ nữ đúng đắn.

5.2

"Ồ, tôi đã chú ý đến anh." Cô quay lưng lại và tiếp tục nghiên cứu những cuốn sách. "Tôi đã biết anh muốn có được tôi vào cuối đêm."

"Và cô đang mong chờ đến thời khắc này, đúng không thưa tiểu thư (Signorina)?"

"Với từng hơi thở. Vậy là, chúng ta nên sử dụng một trong các phòng ngủ ở đây hay là đến chỗ của anh? "

Một sự im lặng choáng váng phủ xuống.

Alexa nhìn qua vai cô. Một hỗn hợp của sự thất vọng và cám dỗ khắc trên các biểu hiện của anh. Alexa cược rằng anh ta đã lỡ cái ý tưởng cho một cuộc đuổi bắt, nhưng cũng không muốn từ chối một đề nghị như vậy. Một tiếng cười hài lòng sôi sục trên môi cô với những sự xung đột rõ ràng và sự tự tin mất đi nhanh chóng của anh.

Một ánh sáng hiểu biết ánh lên trong đôi mắt màu đen. "Cô đang trêu chọc tôi phải không?"

Cô quay lại đối mặt với anh, vẫn cười. "Tôi cho là vậy."

Anh lắc đầu mình với sự thích thú. "Cô là một người phụ nữ xấu xa khi cám dỗ một người đàn ông như thế."

"Anh là một người đàn ông xấu xa khi nghĩ rằng một người phụ nữ sẽ làm một điều như vậy."

"Có lẽ, cô đúng. Một người phụ nữ như cô nên có một người chồng xem chừng mọi lúc. Như một kho báu có thể bị đánh cắp bất cứ lúc nào."

"À, nhưng nếu tôi là một kho báu thật sự, tôi sẽ không bị đánh cắp một cách dễ dàng đâu. Chắc chắn không phải bởi những người đầu tiên nhảy vào tôi."

Anh giả vờ mếch lòng. "Thưa tiểu thư (Signorina), tôi sẽ không bao giờ xúc phạm cô bằng cách nghĩ nó không phải là một cuộc săn tìm kéo dài. Ở cô đòi hỏi rất nhiều việc phải làm."

"Là quý bà (Signora)," cô sửa chữa. "Tôi đã kết hôn."

Khuôn mặt anh thu lại trông một cái nhìn buồn bã. "Thật đáng tiếc."

"Bằng cách nào đó, tôi nghĩ rằng anh đã biết."

"Có lẽ. Nhưng hãy để tôi tự giới thiệu mình một cách chính thức. Tôi là Bá tước Michael Conte."

"Alexa McKenz – à, Alexa Ryan."

Anh chú ý sự sai lầm của cô và dường như để nó vào một lưu ý trong tâm trí. "Mới kết hôn, phải không?"

"Vâng."

"Tuy nhiên, cô lại đi lang thang trong dãy hành lang một mình, và không có sự đồng hành của chồng cô trong cả đêm." Anh lắc đầu. "Phong cách Mỹ thật là một thảm kịch."

"Chồng tôi ở đây vì lí do công việc."

"Nicholas Ryan, đúng không?"

Cô gật đầu. "Anh nên biết về anh ấy tốt hơn. Anh ấy đang chào hàng cho dự án bờ sông."

Michael giữ nét mặt mình trung lập. Rõ ràng, đằng sau mặt tiền duyên dáng của anh lẫn quất một doanh nhân nhạy bén và cô cược rằng anh biết danh tính của cô khi anh tiếp cận. Nick đã đánh giá thấp Conte nếu anh tin rằng một cuộc trò chuyện sẽ làm mềm anh ta. Người đàn ông này rõ ràng là luôn giữ công việc kinh doanh và niềm vui thú ở hai thế giới tách biệt.

"Tôi đã chưa có vinh hạnh gặp gỡ anh ấy." Anh nghiêng lại hơi gần hơn một chút. Mùi nước hoa xạ hương cologne tăng lên trong không khí giữa họ. Đôi mắt của anh nhìn thẳng vào và nắm giữ ánh mắt cô. Cô chờ đợi một vụ nổ năng lượng tình dục, một phản ứng hóa học, một dấu hiệu khao khát rung động của cơ thể cô và xác nhận Nick Ryan không còn là vấn đề của cô.

Không có gì cả. Không, ngay cả một tia lửa.

Với một tiếng thở dài nhỏ xíu bên trong miệng, cô từ bỏ nỗ lực của chính mình để xem xét sự cuốn hút của Nick đối với cô và đã thừa nhận rằng có lẽ cô vẫn còn nuôi dưỡng những rung động của cô từ thời con gái. Nếu Michael

Conte không có thể khuấy động một chút xíu cảm xúc tình dục của cô, thì cô đang gặp rắc rối.

Alexa thở dài. "Tôi nghĩ rằng anh sẽ thích chồng tôi nhiều như tôi đấy," cô nói.

Anh đã nhận được thông điệp của cô và chấp nhận cái ẩn ý với vẻ chiếu cố. "Chúng ta sẽ thấy. Về chuyện của chúng ta, sẽ là bạn bè chứ? "

Cô mỉm cười. "Vâng. Những người bạn."

"Tôi sẽ hộ tống cô trở lại phòng ăn để mời cô một ly rượu mùi và cô sẽ cho tôi biết tất cả về mình."

Cô chấp nhận cánh tay của anh và cho phép mình được dẫn ra khỏi thư viện. "Anh biết không, Michael, tôi nghĩ rằng tôi biết một người phụ nữ hoàn hảo dành cho anh đấy. Cô ấy là bạn thân của tôi. Và cô ấy có thể là rất hợp với anh."

"Bà đang đánh giá thấp bản thân đấy, thưa quý bà." Anh nháy mắt tinh nghịch. "Tôi vẫn còn đau buồn với mất mát của bà đây."

Cô cười khi họ bước vào phòng ăn, sau đó nhìn lên đầy bất ngờ khi chồng cô bước vào ngay phía trước họ. Anh sừng sững trước mặt cô với một không khí đáng sợ. Cô mở miệng định nói, nhưng anh đã đưa tay ra và kéo cô vào vòng tay của mình. Một khoảnh khắc trôi qua trước khi cô có thể nói ra lời. "Xin chào, anh yêu. Em đang trò chuyện với Quý ngài (Signore) Conte. Em không nghĩ rằng hai anh đã được giới thiệu chính thức đúng không?"

Những người đàn ông đang thể hiện kích thước của họ như những con gà trống thường làm ngay trước một cuộc chiến. Nick là người đầu tiên phải đầu hàng. Có lẽ vì lý do tốt cho công việc kinh doanh và không có bất cứ điều gì để làm với lượng testosterone đó cả.

Nick đưa ra bàn tay của mình ra. "Michael, anh khỏe không? Tôi thấy anh đã gặp vợ của tôi."

Michael bắt tay anh và Alexa đã nghiên cứu biểu hiện của chồng mình với tình trạng gần như bối rối. Có phải cô điên, hay anh đã không muốn cô thu hút Michael Conte với cuộc trò chuyện sôi nổi của cô? Không phải anh đã gợi ý muốn tìm hiểu thông tin nội bộ nếu có thể được ư? Bây giờ anh trông hoàn toàn cáu tiết như thể cô đã phản bội anh vậy.

Mùi vị sạch sẽ và hương chanh của xà phòng tỏa ra từ làn da của anh. Các ngón tay anh mở rộng quanh eo cô và dựa thoải mái trên đường cong của bụng cô. Cô đã chiến đấu chống lại cơn rùng mình khi cô tưởng tượng bàn tay của anh trượt xuống chỉ thêm một vài inch. Cảm giác sẽ như thế nào nếu có được những ngón tay anh chìm sâu trong cô, đưa cô đến những nơi cô khao khát đau đớn được đến, nhưng lại quá sợ hãi để đến viếng thăm?

Cô tập trung lại vào cuộc trò chuyện của họ.

"Xin chúc mừng, Nicholas. Alexa đã nói với tôi các bạn là cặp vợ chồng mới cưới. Thật khó để kéo lại mình vào công việc kinh doanh, phải không?"

"Chắc chắn." Đầu anh hạ thấp xuống. Hơi thở cô hắt ra khi đôi môi anh sượt qua thùy tai cô, và mũi anh rúc vào trong tai cô. Núm vú của cô đã săn cứng lại và ngứa ran. Cô cầu cho cái áo đệm ngực của cô sẽ giấu đi bằng chứng phản bội của cơ thể mình.

Michael theo dõi các cử chỉ mà không giấu giếm sự thích thú của mình. "Dường như Richard nghĩ rằng anh là người đàn ông hoàn hảo cho công việc đó. Có lẽ chúng ta có thể lên lịch một cuộc gặp gỡ để xem xét các ý tưởng của anh."

"Cảm ơn anh. Tôi sẽ gọi cho thư ký của anh và sắp xếp một cuộc hẹn." Cô đã chú ý thấy sự chiếu lệ rõ ràng trong giọng điệu của anh, và biết rằng Michael cũng nhận thấy điều đó. Nick đã không chơi trò kinh doanh dứt khoát, chính xác là anh quá kiêu ngạo để nhấc điện thoại của mình lên và gọi xin một cuộc hẹn.

"Rất tốt." Michael nắm lấy tay cô và đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay. "Thật thú vị được gặp cô, Alexandria." Âm điệu Ý của anh vuốt ve tên cô. "Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc tối với một vài người bạn thân của tôi cách hôm nay hai tuần. Cô sẽ tham gia cùng tôi chứ?"

Cô nhận thấy anh đang trực tiếp gửi lời mời hướng đến cô vì vậy cô quay sang chồng mình. "Anh yêu? Chúng ta có rảnh không?"

Vào lúc này, những cử chi của anh không phải tế nhị cho lắm. Anh bước lùi một bước ra đằng sau cô và quấn cả hai tay quanh eo cô, kéo lưng cô dựa vào anh. Mông cô ép vào cái vòm nhô lên ở háng anh. Hai đùi rắn chắc của anh giữ chặt cô lại. Anh nghỉ cả hai tay ngay dưới ngực của cô và nói. "Chúng tôi rất muốn đến."

"Tuyệt vời. Tôi mong đợi được gặp cả hai người. Tám giờ nhé." Anh gật đầu với Nick và gửi một nụ cười hướng thẳng về phía cô. "Chúc buổi tối tốt lành."

Trong vòng chưa đầy một phút Michael rời đi, Nick liền thả cô ra. Sự mất mát đột ngột nhiệt lượng của cơ thể anh gây ra một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Khuôn mặt của anh đã mất đi cái nhìn của một người yêu và trở lại vô tình. "Đi thôi."

Không nói một lời, anh sải bước về phía cánh cửa, lấy áo khoác từ người phục vụ và nói một vài lời tạm biệt. Cô đến chào một vài người bạn cô vừa gặp rồi đi theo chồng mình ra xe.

Việc thiếu vắng những cuộc trò chuyện tiếp tục diễn ra trong suốt dọc đường về nhà. Mệt mỏi với trò chơi im lặng, Alexa là người phá vỡ trước. "Anh đã có một khoảng thời gian tốt chứ?"

Anh càu nhàu.

Alexa cho nó là có. "Các món ăn thực sự rất ngon, phải không? Và tôi đã rất ngạc nhiên một vài người phụ nữ ở đó đẹp đến thế nào. Tôi đã được mời tới một buổi khai mạc tranh nghệ thuật của Millie Dryer. Nó không phải rất tuyệt sao?"

Anh khịt mũi.

"Công việc kinh doanh của anh tiến triển thế nào rồi? Anh thành công vào tối nay chứ?"

Anh phát ra một âm thanh lạ lùng khác. "Tôi cho là đã không thành công như cô."

Sự tức giận sôi lên trong máu của cô. Giọng cô vang lên với sự cáu tiết. "Cái gì cơ?"

"Đừng để tâm."

Nắm tay cuộn chặt. Sự lạnh lẽo rời khỏi cơ thể của cô và xoắn lại trong một ngọn lửa bùng cháy. "Anh là một kẻ đạo đức giả và ngu ngốc. Anh đã đề nghị tôi lôi kéo Michael ra ngoài và mang về cho anh những thông tin. Anh nghĩ là tôi ngu ngốc, hả Nick? Anh đã lợi dụng tôi, và bây giờ anh lại đang tức giận với tôi cơ đấy. Tôi đã làm tất cả mọi thứ anh muốn. Coi như đặc ân dành cho anh đã hoàn thành."

"Tôi chỉ đề nghị cô làm những gì trong khả năng để thu thập một cái gì đó giúp tôi với công việc kinh doanh của mình. Tôi đã đề nghị cô đi thuyết phục anh ta, chứ không cho anh một khó khăn (a hard) mà sẽ kéo dài trong nhiều ngày."

Anh ngoặt chiếc xe rẽ vào con đường dẫn vào nhà với tiếng rít lên của lốp xe và tắt động cơ.

Cô hút vào trong hơi thở của mình. "Vớ vẩn thật, Nick Ryan! Anh ấy đối xử với tôi rất lịch sự và không bao giờ vượt quá ranh giới một khi anh ấy phát hiện ra tôi đã kết hôn. Nhưng anh đang lỡ một bức tranh lớn đấy, Cậu bé Dễ thương ạ. Michael không cho phép công việc kinh doanh xen lẫn với niềm vui thú. Tôi có thể cởi bỏ tất cả quần áo của tôi và cầu xin anh ấy giao cho anh bản hợp đồng nhưng anh ấy sẽ không nhúc nhích. Tôi không thể giúp anh với việc này– anh hãy tự đi mà làm."

Cô bước ra khỏi xe và hiên ngang tiến về phía ngôi nhà.

Anh nguyền rủa và đi theo sau gót chân cô. "Tốt thôi. Rồi thì chúng ta sẽ không phải đi đến bữa tiệc của anh ta. Tôi sẽ chỉ cần lên lịch một cuộc hẹn công việc."

Cô mở cửa và hất đầu mình lên. "Vậy thì, đừng đi. Nhưng tôi thì có."

"Cái gì?"

"Tôi sẽ đi. Tôi thích anh ấy và tôi nghĩ rằng bữa tiệc của anh ấy sẽ rất vui."

Anh đóng sầm cửa lại, tiến vào phòng khách, và giựt cái cà vạt của anh ra. "Cô là vợ tôi. Cô sẽ không được đi đến bất kỳ bữa tiệc nào mà không có tôi."

Cô cựa quậy thoát khỏi cái áo khoác và treo nó trong tủ đồ. "Tôi là một đối tác kinh doanh tuân thủ các quy tắc. Chúng ta được tự do có cuộc sống riêng của mình chừng nào chúng ta không ngủ với bất cứ ai. Tôi nói sai chứ?"

Anh rút ngắn khoảng cách giữa họ và nhìn chằm chằm vào cô. "Tôi quan tâm đến danh tiếng của mình. Tôi không muốn anh ta có những ấn tượng sai."

5.3

Cô nâng cằm lên và cố tình chế giễu anh. "Tôi sẽ thực hiện theo các quy tắc thỏa thuận của chúng ta, nhưng tôi cũng sẽ đến bữa tiệc của Michael. Cũng đã lâu rồi kể từ khi tôi có được sự bầu bạn của một người đàn ông. Một người đàn ông thực sự quyến rũ và hài hước và... ấm áp."

Từ ngữ sau cùng của cô bùng nổ trong không khí giữa họ. Cô nhìn trong sự thôi miên khi người đàn ông bình tĩnh mà cô biết đã biến thành ai đó khác. Đôi mắt tinh tường của anh trở nên mờ đục, hàm anh siết lại, cơ thể anh ghì chặt. Đôi tay của anh nâng lên cho đến khi chúng nắm lấy bắp tay của cô. Anh trông giống như đã sẵn sàng để lắc cô, hoặc làm một cái gì đó khác, một cái gì đó hoàn toàn ...không hợp lý.

Cơ thể cô sáng lên như một luồng điện. Đôi môi của cô tách tay để lấy hơi thở. Và cô chờ đợi.

"Cô cần một ai đó tệ đến thế hả, Alexa?" Giọng điệu chế nhạo của anh cào xới cô. Anh cúi đầu xuống để miệng của anh dừng lại cách cô vài inch. Với chủ định chậm rãi, bàn tay anh di chuyển từ cánh tay của cô hướng lên vùng da bao quanh cổ cô. Liên kết các ngón tay của anh xung quanh da thịt nhạy cảm, hai ngón tay cái của anh nghiêng đầu cô lên, để anh phát hiện cho rõ ràng nhịp đập hoang dại mà cái váy của cô không thể giấu. Anh ngắm nhìn khuôn mặt của cô trong khi anh tiếp tục trò tra tấn bằng cách rê vạch theo đường xương đòn của cô, theo độ dốc của vai cô. Sau đó di chuyển thấp hơn. Cả hai lòng bàn tay trượt xuống phía trước cô và khum lấy ngực của cô trong đôi tay anh. Sự phấn khích nhảy loạn xạ trong các dây thần kinh của cô. Các cơ bắp của cô nhũn ra và trở nên yếu đuối. Ngực cô sưng lên và đau nhức, dựng dậy để đáp ứng anh. Các ngón tay cái của anh sượt qua hai đỉnh nhọn, và một tiếng rên nhỏ thoát ra từ sâu trong cổ họng của cô. Anh thốt ra một tiếng thì thầm của sự hài lòng khi anh tiếp tục vuốt ve, di chuyển một cách trêu chọc. Cô cảm thấy anh cứng lại, cương lên và ép vào đỉnh nhạy cảm giữa hai đùi của cô. Một sự ấm áp dễ chịu cuộn xuyên qua cô.

"Có lẽ tôi nên cho em những gì em cần đến quá tệ như vậy." Anh đẩy hông của mình dựa vào hông cô để cho cô cảm giác, và cô rùng mình trong sự hưởng ứng. Hai bàn tay anh trượt vào bên dưới váy của cô, dưới chiếc áo ngực của cô, và gặp gỡ làn da thịt ấm áp, gọi mời. "Có lẽ nếu bây giờ tôi chiếm lấy em, em sẽ không cần phải chạy đến Conte." Dạ dày cô nặng trĩu khi những ngón tay tài ba của anh giật giật núm vú cô và vuốt ve cô, những chuyển động của anh nhẹ nhàng và âu yếm đi cùng với những từ ngữ chua chát của anh.

Cô run rẩy trước anh, một khối lượng lớn cuộn lại của cảm xúc và cảm giác, nhưng tâm trí cô vẫn băng giá rõ ràng. Bản chất của hành động của anh buộc cô phải dốc hết sự kiểm soát của mình để dành chiến thắng. Để cho anh thắng trận này sẽ làm cô trở nên yếu đuối. Anh sắp hôn cô. Ngay ở đây, ngay bây giờ. Anh đã cho cô quá nhiều khoái lạc mà cô muốn xin nhiều hơn, và bỏ mặc niềm kiêu hãnh của cô cùng với sự tỉnh táo đã bị xé vụn. Anh muốn hôn cô vì một lý do duy nhất – quyền lực của anh và bản tính đàn ông của anh đã bị đe dọa, và anh muốn lấy lại nó. Anh không muốn cô. Tiếng gọi từ hoang dã của việc giao phối và sự thống trị của giống đực đã ra hiệu cho anh, và cô chỉ đang bị mắc kẹt trong con đường của anh.

Vì vậy, Alexa tập hợp lại các mảnh vụn của sự kiểm soát trong cô và chơi con bài chủ của mình.

Cô di chuyển lại thậm chí còn gần hơn và để cho đôi môi cô dừng lại cách môi anh đúng một inch. Hơi thở của anh đổ dồn về phía miệng cô.

"Không, cảm ơn," cô thì thầm. Cô kéo tay anh ra khỏi người cô. "Tôi thích chúng ta trung thành với thỏa thuận. Chúc ngủ ngon."

Cô quay lưng lại với anh ta và biến mất lên cầu thang...

Hai bàn tay của Nick thả ở hai bên thân anh, trống rỗng. Trong một khoảnh khắc, anh đã được lấp đầy bởi cô: những đường cong của cô, mùi hương của cô, hơi nóng của cô. Bây giờ anh đang đứng ở giữa căn phòng, một mình, giống như anh đã từng vào đêm tân hôn của họ. Một người đàn ông đã kết hôn trong trạng thái căng cứng và không có lấy một sự giải vây nào trong tầm nhìn. Ngạc nhiên trước tình huống khó khăn khá vô lý của mình, anh cố gắng để xem xét lại các sự kiện của buổi tối nay và tìm xem anh đã đi sai ở chỗ nào.

Thời điểm anh bắt gặp cô với Conte, một sự tức giận từ từ tăng lên trong người anh. Sức ép đó đó bắt đầu từ bàn chân của anh, di chuyển đến dạ dày, ngực anh, và cuối cùng tụ lại như một dải băng nóng quấn quanh đầu của anh. Nếu anh là một con ngựa, anh sẽ khịt mũi ra khói và giậm móng guốc của mình. Nếu anh là một con sói, anh sẽ tru lên với mặt trăng.

Tay cô nghỉ trên cánh tay của gã bá tước. Anh ta hẳn là khá thích thú, bởi vì cô đã ngoảnh đầu lại và cười, đôi má đỏ cô đỏ ửng hồng hào. Đôi môi đầy đặn của cô ánh lên dưới ánh đèn chùm. Họ hành động như thể họ đã là bạn bè trong một thời gian dài thay vì là những người vừa mới gặp.

Nhưng điều tồi tệ nhất là khi cô mỉm cười với hắn ta.

Đó là một nụ cười rực rỡ, mê hồn, ve vãn muốn nói với người đàn ông không vui vẻ gì anh ta là tất cả mọi thứ mà cô đang tìm kiếm, tất cả mọi thứ cô ấy muốn. Một nụ cười khiến cho người đàn ông có những giấc mơ tục tĩu vào ban đêm và bị ám ảnh vào những giờ tỉnh táo của mình. Nick đã chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười đó hướng vào anh và một cái gì đó điên rồ bùng nổ ở bên trong anh.

Những trù tính của anh đã tịt ngòi. Anh đã đòi hỏi cô nhẹ nhàng làm vừa lòng gã bá tước và thu thập một vài mẩu tin tức để giúp anh tiến sát đến bản hợp đồng. Không thực sự là thích thú người đàn ông đó quá công khai như vậy.

Nick nguyền rủa và nhặt cái cà vạt của mình lên, sẵn sàng để đi ngủ. Khi anh leo lên cầu thang, anh nghĩ về những gì Alexa đã nói. Nếu Conte đã rạch ròi giữa công việc và niềm vui thú, thì anh đã diễn cảnh vừa rồi hoàn toàn sai. Có lẽ khi anh ta đề nghị một cuộc gặp gỡ công việc, thì anh ta muốn tập trung

vào các dịch vụ cần thiết hợp lý cho tòa nhà chứ không phải là vẽ một quan cảnh cảm xúc để bán. Có lẽ Conte chỉ say đắm khi nó dẫn đến phụ nữ. Có lẽ anh ta muốn có một người quản lý với cái đầu lạnh để lãnh đạo đội ngũ kiến trúc.

Nick dừng lại trước cửa phòng cô. Ánh đèn đã tắt. Anh đứng lại một lúc và lắng nghe hơi thở của cô. Anh tự hỏi cô mặc gì khi ngủ. Những hình ảnh đăng ten màu đen ít ỏi tàn phá tâm trí của anh, nhưng ngay cả những suy nghĩ về cô trong cái quần flannel và cái áo phông hở (cropped T-shirt) cũng đã tác động nhiều đến anh mà chưa có người phụ nữ nào đã từng làm được. Cô có đang nằm thao thức trên giường, mơ ước về Conte không? Hay cô có đang suy nghĩ về nụ hôn cuối cùng của họ và muốn nhiều hơn nữa?

Anh đi vào phòng của mình. Cô đã từ chối anh. Người chồng chết tiệt của cô. Và anh đang bị mắc kẹt với một điều mà anh đã rất khiếp sợ.

Một người vợ mà anh bị cuốn hút.

Anh đóng cánh cửa phòng ngủ và buộc những suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

6.1

Alexa ngồi vào bàn và đối mặt với bố mẹ cô. Hai bàn tay cô run run với niềm vui sướng và sự khuây khỏa khi cô đẩy tấm séc qua cái mặt bàn bếp méo mó, được che phủ trong hạnh phúc bởi tấm khăn plastic đầy những tia sáng mặt trời màu vàng. "Nick và con muốn bố mẹ nhận cái này để trả hết các khoản nợ," cô tuyên bố. "Sẽ không có những tranh luận hay phản đối đâu đấy. Chúng con đã nói về việc này trong một thời gian dài, và chúng con thật may mắn khi có nhiều tiền đến thế. Chúng con muốn được chia sẻ. Nó có ý nghĩa rất lớn với chúng con, vì vậy xin bố mẹ hãy chấp nhận điều này như là một món quà của chúng con."

Những biểu hiện sững sờ giống hệt nhau trên gương mặt của họ đã làm những giọt nước mắt nhức nhối ứa ra trên mắt cô. Đã bao nhiêu đêm cô trằn trọc thao thức, cảm thấy có lỗi vì không thể giúp được bố mẹ cô thoát khỏi tình trạng tài chính khó khăn của họ? Cũng như anh chị của mình, cô ghét sự bất lực làm cô ngột ngạt. Cô đã quyết định thỏa thuận với Nick và những cảm xúc ngập tràn ngay lúc này của cô xứng đáng với điều đó. Đây là khoản chi trả cho sự an toàn và đảm bảo, để gia đình cô làm dịu bớt một nỗi đau sâu sắc, cái mà cô đã nỗ lực đấu tranh kể từ khi cha cô lên những cơn đau tim.

"Nhưng sao con có thể làm điều này?" Maria ép đôi tay run rẩy của bà lên môi khi Jim đặt cánh tay an ủi của ông xung quanh bà. "Nick không nên cảm thấy chúng ta như là một gánh nặng. Các con là một cặp vợ chồng trẻ với rất nhiều ước mơ. Ước mơ cho cửa hàng sách của con. Cho một gia đình với những trẻ em. Con không nên lo cho chúng ta, Alexandria. Chúng ta là những bậc cha mẹ."

Jim gật đầu. "Bố đã quyết định nhận thêm một công việc. Bố mẹ không cần chỗ tiền đó."

Cô thở dài với sự bướng bỉnh bẩm sinh của bố mẹ cô. "Hãy nghe con này. Nick và con có rất nhiều tiền, và việc này rất quan trọng đối với chúng con. Bố à, thêm một công việc nữa không phải là sự lựa chọn trong tình trạng của bố, trừ khi bố muốn chết sớm thôi. Bố đã nghe lời dặn bác sĩ rồi đấy." Alexa nghiêng người về phía trước. "Cái này sẽ trả lại cho bố mẹ hoàn toàn căn nhà để bố mẹ có thể tập trung vào việc thanh toán các hóa đơn khác. Tiết kiệm tiền cho Izzy và Gen học đại học. Trợ giúp Lance hoàn thành năm cuối của anh ấy ở trường y khoa. Bố mẹ à, chúng con không phải cung cấp đủ tiền để bố mẹ có thể nghỉ hưu, chúng con chỉ có đủ để làm cho mọi thứ dễ dàng hơn một chút thôi."

Họ trao đổi nhau những ánh mắt. Một niềm hi vọng dữ dội dâng lên trong đôi mắt của mẹ cô khi bà nắm lấy tấm séc. Alexa cho họ thêm một động lực nhỏ để đẩy họ tới quyết định. "Nick không muốn đến đây với con hôm nay. Có một điều kiện với số tiền này – anh ấy không bao giờ muốn nghe bố mẹ nhắc về nó một lần nữa."

Maria há hốc miệng. "Mẹ phải cảm ơn nó chứ. Nó cần phải biết rằng chúng ta cảm kích điều này ra sao– biết thằng bé đã làm thay đổi cuộc sống của chúng ta như thế nào chứ."

Cô nuốt xuống sự nghẹn ngào thắt chặt ở xung quanh cổ họng cô. "Nick không muốn thể hiện quá nhiều cảm xúc. Khi chúng con thảo luận việc này, anh ấy đã nhấn mạnh rằng anh ấy không bao giờ muốn số tiền này được nhắc đến một lần nữa."

Jim cau mày. "Kể cả việc chấp nhận một lời cảm ơn đơn giản ư? Sau cùng thì, nếu không phải vì bố, chúng ta đã không ở trong hoàn cảnh lộn xộn này."

"Bất cứ ai cũng có thể bị ốm mà bố," cô thì thầm.

Nỗi dày vò của quá khứ đã tàn phá nét mặt ông. "Nhưng bố đã bỏ đi."

"Và đã trở lại." Maria nắm lấy tay ông và mỉm cười. "Ông đã trở lại với chúng tôi và làm cho nó đúng đắn. Ông không được nói thêm về những điều như thế nữa." Mẹ cô ngồi thẳng dậy, mắt sáng lên với cảm xúc. "Bố mẹ sẽ chấp nhận tấm séc này, Alexandria. Và chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến nó với Nick. Miễn là con hứa sẽ về nhà và nói với nó rằng thằng bé là thiên thần của chúng ta." Giọng bà ngắt quãng vụn vỡ. "Mẹ rất tự hào con là con gái của

mẹ."

Alexa ôm chầm lấy bà. Sau khi trò chuyện thêm một lúc, cô hôn cả bố mẹ mình và rời khỏi căn nhà. Đêm đọc thơ sẽ được diễn ra tại tiệm BookCrazy và cô không thể đến muộn. Cô khởi động chiếc Volkswagon Bug của mình và hướng về phía tiệm sách khi những suy nghĩ của cô cứ xoay mòng mòng.

Số tiền thủ đoạn đó tuy không phù hợp nhưng nó rất cần thiết. Cô sẽ không bao giờ thừa nhận với Nick tình hình tài chính bi đát của bố mẹ cô. Cái hình ảnh anh ném một nắm tiền lớn vào cô như thể tiền có thể giải quyết được bất kỳ rắc rối nào đã khiến cô đau quặn thắt. Lòng kiêu hãnh của cô rất quan trọng, và đương nhiên cả của bố mẹ cô cũng vậy. Giờ thì cả cô và Nick đều đã giải quyết được những vấn đề của riêng họ. Bản năng của cô đã mách bảo rằng Nick Ryan tin tiền có thể thay thế cho tình cảm, điều mà bố mẹ anh đã dạy cho anh hàng ngày. Cô cảm thấy rùng mình với những suy nghĩ đó.

Không, cô muốn tự mình xoay xở việc này.

Cô ngồi lại và lái xe đến chỗ làm.

...

Alexa liếc nhìn xung quanh tiệm BookCrazy với sự hài lòng. Những đêm đọc thơ đã thu hút một lượng đám đông lớn, và tất cả họ đều là những người mua sách. Vào mỗi đêm Thứ Sáu hàng tuần, cô thường xếp lại tiệm sách thành một hội trường nhỏ. Một cách trầm lắng, nhạc nền đang du dương xuyên qua các lối đi ánh sáng mờ. Những chiếc ghế màu táo xanh được xếp chen lấn với nhau, những cái bàn uống cà phê méo mó đã được lôi ra từ nhà kho và sắp xếp thành một vòng tròn không chính thức. Đám đông là một sự pha trộn thú vị giữa những người trí thức, một số người khá nghiêm túc và số còn lại chỉ muốn có một đêm giải trí. Cô kéo cái mic lên trên một cái bục nhỏ, và kiểm tra đồng hồ của mình một lần nữa. Đã năm phút trôi qua rồi. Maggie đang ở đâu chứ?

Cô nhìn mọi người ngồi vào ghế và xì sụp cà phê trong khi thảo luận về các khổ thơ, hình tượng và những dòng chảy cảm xúc. Như một cách ám chỉ, cánh cửa bật mở đón nhận luồng không khí sôi nổi tràn vào, và Maggie bước vào trong. "Cà phê không, mọi người?"

Alexa liền tiến lại và nắm lấy hai cốc cà phê mocha nóng nghi ngút khói. "Tạ ơn Chúa. Nếu tớ không phục vụ cà phê cho họ, chắc giờ họ đang đọc với nhau trong cái tiệm Starbucks dưới con phố kia rồi."

Maggie đặt cái khay bằng bìa cứng xuống rồi xếp những chiếc ly cà phê vào trật tự. Mái tóc màu nâu vàng của cô nhún nhảy phía dưới đường chân cằm khi cô lắc đầu mình. "Al, cậu thật là dở hơi. Cậu có biết cậu đã tốn bao nhiêu tiền vào cà phê chỉ để thấy những nghệ sĩ kia có thể đọc thơ ở trước mặt nhau không thế? Hãy để họ tự mang theo cà phê của mình."

"Tớ cần phải kinh doanh. Cho đến khi tớ tìm ra cách có được một khoản vay để mở rộng tiệm sách, thì tớ cần phải giữ cho họ có cafêin."

"Hỏi Nick đi. Anh ấy vẫn là chồng về mặt pháp lý của cậu đấy."

Cô bắn một cái nhìn cảnh báo vào người bạn thân. "Không, tớ không muốn anh ấy có liên quan. Cậu đã hứa là sẽ không nói bất cứ điều gì cả."

Maggie giơ hai bàn tay của cô lên. "Có chuyện gì to tát đâu cơ chứ? Nick đang nghĩ là cậu muốn trả hết khoản tiền vay còn gì."

"Tớ muốn tự mình làm điều đó. Tớ đã lấy khoản tiền trả trước rồi và đó là thỏa thuận. Không thêm nữa. Nó đâu có phải là một cuộc hôn nhân thực sự."

"Cậu đã đưa số tiền đó cho bố mẹ cậu chưa?"

Alexa mỉm cười. "Nó xứng đáng với từng khoảnh khắc tớ chịu đựng anh trai của cậu."

"Tơ vẫn không hiểu. Tại sao cậu không chỉ nói cho Nick biết sự thật về số tiền đó? Anh ấy tuy là một kẻ khó chịu như quỷ, nhưng vẫn là người có trái tim nhân hậu. Tại sao cậu lại chơi tất cả trò này, hả cô bạn của tôi?"

Cô quay đi, sợ phải đối mặt với người bạn thân của cô. Cô luôn là một kẻ nói dối tệ hại. Làm sao cô có thể nói với Maggie rằng cô khao khát anh trai của cô ấy, và cần tất cả mọi rào cản có thể hình dung được để giữ khoảng cách giữa họ? Nếu anh tin rằng cô là một kẻ hám tiền máu lạnh, thì có lẽ anh sẽ để cô yên.

Maggie nghiên cứu khuôn mặt của cô trong một lúc lâu. Đôi mắt xanh của cô chợt lấp đầy kinh ngạc chẳng khác nào cái bóng đèn đột nhiên lóe lên. "Có một điều gì khác đang diễn ra giữa hai người phải không? Cậu không bị anh tớ thu hút đấy chứ?"

Alexa nặn ra một tiếng cười. "Tớ ghét anh trai cậu."

"Cậu đang nói dối. Tớ luôn biết khi nào cậu nói dối. Cậu muốn ngủ với anh ấy phải không? Ôi, kinh thật!"

Alexa chộp lấy cái ly cà phê cuối cùng. "Cuộc trò chuyện coi như đã kết thúc. Tớ không bị anh trai cậu thu hút được chưa, và anh ấy cũng không bị thu hút bởi tớ."

Maggie theo sát gót chân cô. "Được rồi, bây giờ tớ sẽ lượt lại toàn bộ cái ý tưởng điên rồ ban đầu kia nhé, hãy nói về nó xem nào. Anh ấy là chồng cậu, đúng chưa? Nghĩa là cậu tốt hơn hết chỉ nên có quan hệ tình dục trong một năm tới với một ai đó mà thôi." Alexa đã bước lên cái bục diễn thuyết. Bây giờ tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào cô. Cô nghĩ chắc hẳn cái từ quan hệ tình dục đã thu hút được sự chú ý của mọi người. Cô lờ người bạn thân của mình đi và thực hiện phần giới thiệu ban đầu cho đêm đọc thơ.

Khi nhà thơ đầu tiên bước lên sân khấu, cô liền tránh sang bên và ổn định chỗ ngồi của mình trong chiếc ghế. Cô nắm lấy tập ghi chép của mình trong trường hợp cần phải ghi lại bất kỳ cảm hứng nào và xóa sạch tâm trí của cô sẵn sàng cho buổi đọc thơ.

Maggie quỳ thấp xuống và thì thầm, "Tớ nghĩ cậu nên ngủ với anh ấy."

Alexa phát ra một tiếng thở dài đau khổ. "Hãy để tớ yên."

6.2

"Tớ nghiêm túc đấy. Tớ đã có một vài phút suy nghĩ. Và nó thật là hoàn hảo. Cả hai người đều quá tự trọng, vì vậy cậu biết anh ấy sẽ không ngủ với bất kì ai khác. Đây là cách cậu có thể có được thứ quan hệ tình dục mà cậu đang cần, rồi sau một năm, cậu chỉ cần phải nói lời tạm biệt mà thôi. Không có những cảm xúc khó khăn nào cả. Không cả những chuyện phức tạp.

Cô tỏ ra lúng túng. Không phải vì cô cảm thấy bối rối bởi đề nghị của Maggie. Không, mà là điều ngược lại kìa. Cái ý tưởng đó hấp dẫn cô. Cô đã nằm thao thức hằng đêm, hình dung ra anh trong căn phòng ở cuối hành lang. Cơ thể trần truồng, đầy cơ bắp của anh trải dài trên chiếc giường, chờ đợi cô. Những hormone của cô gào thét đòi cái hình ảnh tưởng tượng kia. Chết tiệt thật, với cái tốc độ này, cô sẽ kết thúc trong bệnh viện tâm thần vào cuối năm nay mất thôi.

Nguyên nhân: Tình trạng độc thân.

Maggie búng ngón tay trước mặt cô và lôi Alexa ra khỏi tình trạng mơ màng của mình. "Cậu lại biến mất khỏi tớ một lần nữa rồi đấy. Nick có đến tối nay không?"

"Ồ, có chứ, chắc anh trai của cậu sẽ rất thích cái thể loại của đêm nay đấy. Hay có lẽ anh ấy sẽ thích thay tủy răng hoặc kiểm tra tuyến tiền liệt hơn."

"Hai người đang sống với nhau như thế nào? Ngoài cái sự hấp dẫn thể xác kia."

"Bình thường."

Maggie đảo mắt cô. "Lại nói dối rồi. Cậu sẽ không nói với tớ phải không?"

Alexa nhận ra cô luôn luôn thú nhận tất cả mọi thứ với Maggie ngoại trừ một chuyện. Lần đầu tiên Nick hôn cô. Cô biết cô đã yêu anh ngay sau đó. Tình bạn đã chuyển sang ghen tỵ rồi sau đó trở thành sự phải lòng đầy nữ tính. Nụ hôn đầu đó đã làm thay đổi tất cả những cảm xúc trong sáng trong cô khiến cô tin rằng đó là tình yêu. Trái tim cô đập vì anh, tràn ngập niềm vui với cái khả năng họ sẽ được ở bên cạnh nhau, chính vì thế cô đã thốt ra những lời ấy, những lời đã vang vọng xuyên qua những thân cây.

"Em yêu anh."

Rồi cô chờ đợi anh hôn cô một lần nữa. Nhưng thay vào đó, anh đã bước lùi lại khỏi cô và cười. Gọi cô là một cô bé ngớ ngẩn rồi bỏ đi.

Cô đã nhận được bài học vỡ lòng về sự tan nát trái tim ngay trong giây phút đó. Lúc cô mười bốn tuổi. Đứng trong rừng với Nicholas Ryan.

Cô không thể để cho bài học đó lặp lại.

Cô đẩy cái kí ức ra khỏi đầu và quyết định sẽ giữ bí mật thứ hai của cô khỏi Maggie. "Không có chuyện gì xảy ra cả," Alexa lặp lại. "Giờ tớ có thể được nghe bài thơ tiếp theo trong yên bình được không?"

"Tớ không nghĩ rằng bình yên sẽ xảy ra trong tối nay đâu, cưng à."

"Cậu có ý gì đây?"

"Nick, người chồng của cậu đang ở đây. Cái gã mà cậu không bị thu hút ấy."

Cô xoay đầu tìm kiếm và nhìn chằm chằm kinh ngạc vào cái hình dáng đang đứng ở cửa. Anh rõ ràng là sẽ lạc lõng ở đây, nhưng dáng vẻ của anh luôn rất tự tin, rất nam tính, cô đã hụt hơi và nhận ra rằng người đàn ông này có khả năng thích ứng với bất kì đâu. Và thậm chí anh đã còn chẳng thèm mặc đồ đen.

Hầu hết những người đàn ông mặc quần áo được thiết kế sẵn đều chọn lựa sao cho trang phục của họ được phép lên tiếng thay cho họ. Nick đang mặc trên mình chiếc quần jean Calvin Klein như thể anh chẳng mặc gì cả, cái chất liệu vải jean đó đang ôm sát vào đùi và hông của anh như chúng đã được tạo nếp theo cơ thể anh. Anh phản ánh một người đàn ông biết chính xác mình là ai – và không thèm để tâm đến những gì người khác nghĩ.

Cái áo len cổ lọ màu nâu sữa đậm được tạo bởi những mũi đan dầy đã làm nổi bật khuôn ngực và và đôi vai rộng của anh. Chắc chắn nó là của Ralph Lauren. Những chiếc giầy là của Timberland. Mái tóc anh đã chọn màu sắc cho chiếc áo len, hòa lẫn màu vàng sáng với sắc tối của màu nâu sẫm, đối lập một cách có ý đồ. Quai hàm anh nghiến chặt với nhu cầu vô thức khi anh tìm kiếm trong cái bóng tối của tiệm sách. Nhưng đôi mắt của anh...

Một cuộn xoáy màu sô-cô-la như là xi-rô Hershey. Lờ mờ sắc vàng và hổ phách nhắc nhở cô về thứ rượu whisky thâm niên. Một sự kết hợp long lanh ướt lệ của quan hệ tình dục sai trái và khao khát buông thả. Cô chờ đợi khi mắt anh lướt khắp phòng, quét ngang qua cô, dừng lại, rồi sau đó từ từ quay

lui.

Ánh mắt họ gặp nhau.

Alexa ghét điều gì cứ lập đi lặp lại, và ghét nhất là việc chúng luôn như nhau. Nhưng ngay tại thời điểm đó, nhịp tim cô đã nện thình thịch, lòng bàn tay cô túa mồ hôi, và dạ dày cô đâm sầm xuống nặng trĩu như thể xe đang đổ dốc. Cơ thể cô đang trong tình trạng báo động, cầu xin anh đến với cô, cam đoan hiến dâng cho anh. Nếu anh nói cô quay ngay về nhà, lên giường, và chờ đợi anh, thì Alexa chắc chắn là cô sẽ làm theo những hướng dẫn của anh.

Điểm yếu đó sẽ làm cô tức điên lên mất. Nhưng sự trung thực trong cô đã khiến cô thừa nhận rằng cô muốn làm điều đó dù có sao đi nữa.

"Ồ, đúng đấy nhỉ. Chắc chắn chẳng có sự thu hút nào ở đây." Những lời nói của Maggie đã phá vỡ phép màu và cho phép Alexa tập hợp lại sự bình tĩnh của cô. Cô đã đưa ra lời mời Nick đến đêm đọc thơ chỉ bởi vì anh chưa được nhìn thấy tiệm sách của cô. Nhưng anh đã lịch sự từ chối, lấy cớ là do công việc, và cô đã không ngạc nhiên cho lắm. Một lần nữa, bản thân cô lại được nhắc nhở rằng họ đến từ hai thế giới khác nhau, và Nick không có ước muốn đến thăm thế giới của cô. Khi anh bước về phía cô, cô tự hỏi vì sao anh lại thay đổi suy nghĩ.

...

Nick tự mình đi xuyên qua các kệ sách. Một anh chàng nào đó mặc bộ quần áo màu đen đang ngâm thơ vào cái micro, nói về mối liên quan giữa những bông hoa và cái chết. Hương thơm của cà phê mochas xộc vào mũi anh, những âm thanh của tiếng sáo và tiếng tru yếu ớt của một con sói trôi dạt vào hai tai anh. Tất cả mọi ấn tượng của anh đều đổ dồn về phía vợ anh.

Mái tóc đen như gỗ mun được thả rơi phóng túng và hoang dã sau vai cô. Cái gọng kính khung đen của cô đã thực sự đã làm nổi bật đôi mắt xanh da trời, hơi mở rộng với sự ngạc nhiên của cô khi cô nhìn anh tiến đến gần. Chiếc ao len ôm sát mỗi inch của bộ ngực hấp dẫn, sau đó mở rộng rũ xuống xung quanh hông của cô. Một chiếc váy ngắn màu đen bó sát dừng lại ngang đùi. Ngay từ cái nhìn thứ hai, Nick đã điều chỉnh lại ý kiến của mình, chiếc váy đang ngắn hơn nhiều so với anh đã nghĩ trước đó, bởi vì cái mảnh vải đó đã lẳng lặng kéo lên cao trong cái tư thế ngồi thoải mái của cô và bây giờ nó hầu như khó có thể che phủ được cô. Đôi giày da đen cao đến đầu gối đã bổ sung đầy đủ cho bộ trang phục của cô. Đôi chân mạnh mẽ (Amazon legs) đó của cô được bọc trong đôi tất màu đen và Nick biết rằng cô không mặc thêm gì khác bên dưới chúng. Khung cảnh ở tiệm sách của cô đã không làm anh bị bất ngờ, anh cảm thấy hoàn toàn rất tự tin.

Nét quyến rũ thực sự của cô nằm ở việc cô đã không hề biết sự tác động của mình lên một người đàn ông. Những dây thần kinh của anh căng lên bồn chồn. Anh đang sống trong một trạng thái liên tục bị rối loạn cảm xúc và anh căm ghét từng khoảnh khắc đó. Anh là người đàn ông điềm tĩnh nhất xung quanh đây và đang tập trung vào con đường riêng của mình để tránh các loại cảm giác hỗn độn. Bây giờ, một ngày bình thường của anh dao động trong phạm vi từ khó chịu đến thất vọng rồi đến cáu giận. Cô đã làm anh điên lên với các cuộc tranh luận kì quặc và những lời nói sôi nổi của cô. Nhưng cô cũng đã làm cho anh cười. Căn nhà của anh dường như đã sống động hẳn kể từ khi cô chuyển đến.

Anh bước đến chỗ cô. "Chào."

"Chào."

Anh hướng sự chú ý của mình vào cô em gái. "Maggie May, mọi việc thế nào rồi?"

"Ổn cả, anh trai yêu quý ạ. Điều gì mang đến đây thế? Anh không đến để đọc cái bài thơ anh đã viết lúc anh tám tuổi đấy chứ?

Alexa nghiêng đầu thích thú. "Bài thơ nào thế?"

Anh đã thực sự cảm thấy mình đỏ mặt và nhận ra rằng hai người phụ nữ đang đứng trước anh là những người duy nhất đã từng làm anh mất đi sự điềm tĩnh của mình. "Đừng có nghe con bé."

"Tôi tưởng anh phải làm việc," Alexa cho biết.

Anh có. Và anh cũng không biết lý do tại sao anh lại ở đây. Anh đã rời khỏi văn phòng, trở về căn nhà trống rỗng và sự im lặng đó đã làm anh cảm thấy khó chịu. Anh đã nghĩ về cảnh cô được bao quanh bởi những người trong hiệu sách mà cô đã gây dựng và muốn gia nhập vào thế giới của cô chỉ trong một lúc thôi. Tuy nhiên anh không định kể bất thứ gì trong số chúng cả, anh nhún vai rồi nói. "Tôi kết thúc sớm. Chợt nghĩ rằng tôi muốn xem qua một đêm thi ca sẽ như thế nào. Hình như tất cả các nghệ sĩ đều hút thuốc thì phải? Có một hàng dài ở bên ngoài và tất cả bọn họ đều đang phả khói ầm ầm."

Maggie cười khúc khích và duỗi dài hai chân mình trên sàn nhà. Lưng cô tựa vào sau ghế. Đôi mắt màu xanh lá cây của cô ánh lên một tia sáng chòng ghẹo của một cô em gái vẫn còn rất thích trêu chọc người anh trai của mình.

"Vẫn còn cảm giác thèm thuồng hả anh Nick? Cược rằng em có thể xin cho anh một điếu đấy."

"Cảm ơn nhiều. Thật tốt làm sao khi có một thành viên trong gia đình hành xử như một kẻ buôn ma túy."

Alexa há hốc miệng. "Anh hút thuốc?"

Nick lắc đầu. "Đã từng, nhưng bỏ cách đây vài năm rồi."

"Đúng đấy, nhưng khi anh ấy bị căng thẳng hay buồn bã, anh ấy lại nhụt chí. Cậu có tin là anh ấy nghĩ rằng nó không đáng quan tâm chừng nào anh ấy không mua nó không?"

Alexa cười khúc khích. "Này hai người, điều này giải thích rất nhiều thứ đấy. Chúng ta nên ở cùng nhau thường xuyên hơn. Nói tớ biết đi, Maggs, anh trai cậu có gian lận khi chơi bài không? "

"Mọi lúc."

Nick cúi xuống và nắm lấy các ngón tay của Alexa, kéo cô đứng lên khỏi ghế. "Giới thiệu cho tôi những phần còn lại của tiệm sách trong khi cái anh chàng kia hoàn thành nốt bài thơ đi."

Maggie cười khúc khích và ngồi vào chiếc ghế vừa được bỏ trống. "Anh ấy chỉ đang sợ những gì tớ sẽ kể tiếp cho cậu thôi."

"Em hoàn toàn đúng đấy."

Nick dẫn cô ra khỏi đám đông. Với một chuyển động theo bản năng, anh dừng lại ở một góc tối ngay trước tấm thẻ chủ đề CÁC MỐI QUAN HỆ của các tựa sách. Anh dẫn cô sao cho lưng cô dựa vào các kệ sách, rồi sau đó thả tay cô ra. Nick di chuyển ra xa và nguyền rủa dưới hơi thở mình với cái tình trạng không thoải mái bất ngờ này của anh. Anh đã không lên kế hoạch phải nói những gì, chỉ biết là anh cần phải phá vỡ sự căng thẳng giữa họ trước khi anh nổi điên và kéo cô vào thẳng giường của anh. Bằng cách nào đó, anh cần phải đưa mối quan hệ này trở lại tình bạn. Trở lại như những người anh trai em gái thân thiết. Mặc cho nó đang giết anh.

"Tôi muốn nói chuyện với cô."

Một nụ cười nhẹ được kéo lên trên đôi môi bị ong cắn của cô. "Được thôi."

"Chuyện về chúng ta."

"Được thôi."

"Tôi không nghĩ chúng ta nên ngủ với nhau."

6.3

Cô ngã đầu ra sau và cười lớn. Nick thực sự không biết anh cảm thấy khó chịu bởi sự vui thích của cô, hay bị cô cuốn hút bởi vẻ đẹp không thể giấu được của mình. Đây là một người phụ nữ yêu cuộc sống và cười ngặt nghẽo đến đau cả bụng. Không cái nào trong số chúng sẽ là một nụ cười tính toán hay một nụ cười nhỏ e lệ. Tuy nhiên, anh ghét khi cô cười vào anh. Mặc dù anh đã lớn, cô vẫn có thể kéo anh quay lại khoảng thời gian khi anh cố gắng từng ngày để trở nên lạnh lùng, và cô thì cản trở mọi bước tiến của anh.

"Hài hước đấy, tôi không nhớ là đã chào hàng cơ thể mình. Tôi đã bỏ lỡ điều gì chăng?"

Anh cau mày với biểu hiện thiếu trách nhiệm của cô về rắc rối giữa họ. "Cô biết tôi đang cố nói điều gì. Cái tối hôm bữa tiệc vừa rồi đã vượt khỏi tầm kiểm soát, và tôi sẽ nhận mọi trách nhiệm về mình."

"Anh thật hào hiệp làm sao."

"Cô thôi cái miệng láu cá của mình lại được không. Tôi đang cố để nói với cô rằng tôi đã vượt quá ranh giới và nó sẽ không lặp lại một lần nữa. Tôi đã uống quá nhiều, và cảm thấy tức giận với Conte, rồi đổ nó lên đầu cô. Tôi luôn có ý định trung thành với cái thỏa thuận ban đầu của chúng ta, và cho tôi xin lỗi, tôi bị đã mất kiểm soát."

"Lời xin lỗi được chấp nhận. Tôi cũng xin lỗi vì đã góp phần trong toàn bộ những cảnh đó. Thôi hãy bỏ nó lại đằng sau chúng ta."

Nick không thích cô xem những sức nóng nhục dục đó chỉ như là một cảnh diễn, nhưng anh từ chối cảm thấy bứt rứt. Anh tự hỏi tại sao anh không cảm thấy nhẹ nhõm với sự chấp thuận dễ dàng của cô. Anh hắng giọng. "Chúng ta có cả một năm dài phía trước, Alexa. Tại sao chúng ta không cố gắng xây dựng một tình bạn? Nó sẽ tốt hơn cho cái vỏ bọc này và cho cả chúng ta."

"Anh có ý tưởng gì trong đầu rồi? Chơi thêm vài trò poker nữa à?"

Một hình ảnh cô nằm dài trong lòng anh lóe lên trong tâm trí của anh. Khuôn ngực đầy đặn của cô ép dựa vào ngực anh. Tất cả da thịt mềm mại, mọi đường cong nữ tính của cô nằm bên trên người anh, sẵn sàng bùng cháy trong vòng tay anh. Như thể đã được gợi ý, anh nhìn lên và đọc cái tựa đề của cuốn sách hiện ra ngay phía sau cô.

Làm sao để đem lại cho phụ nữ cực khoái nhiều lần.

Chết tiệt thật.

"Nick?"

Anh lắc đầu mình và cố gắng xóa đi làn sương mù. Cô có phải là người đạt cực khoái nhiều lần không? Cô đã run lên trong vòng tay anh chỉ với một nụ hôn đơn giản. Vậy cơ thể cô sẽ như thế nào nếu anh thiết đãi cô nhục dục toàn diện, bằng cách sử dụng môi, lưỡi và răng của anh để đẩy cô đến bờ vực? Liệu cô sẽ hét lên? Hay cô sẽ chiến đấu chống lại những phản ứng của mình? Hay nhận tất cả những khoái lạc mà nó mang lại và trả hết lại chúng?

"Nick?"

Mồ hôi đã lấm tấm trên trán anh khi anh kéo sự tập trung của mình khỏi cuốn sách và quay trở lại với thực tế. Anh là một thằng ngốc chết tiệt. Mới hai giây sau khi đề nghị họ có thể trở thành bạn bè, anh đã có cô trong tưởng tượng của mình rồi.

"Ummm, đúng thế. Ý tôi là, chắc chắn, chúng ta có thể chơi vài ván bài. Chỉ cần không phải chơi cờ tỉ phú (Monopoly) là được."

Cô trao anh một cái gật đầu chế giễu. "Anh luôn chơi tệ trò đó. Nhớ rằng có lần Maggie đã làm cho anh phải khóc khi anh rơi vào Boardwalk? Anh đã cố gắng thương lượng, nhưng cậu ấy chỉ muốn tiền mặt. Anh đã không thèm nói chuyện với cậu ấy trong cả một tuần."

Anh nhìn cô trừng trừng. "Cô đang nhầm với Harold đấy, đó là cái thằng bé sống ở khu dưới. Tôi không bao giờ khóc với một trò chơi."

"Chắc thế nhỉ." Cô bắt chéo tay và biểu hiện của cô cho thấy cô không tin anh.

Còn trầm trọng hơn thế, anh vuốt mặt mình và tự hỏi làm thế quái nào mà cô lại khiến anh thua cuộc một cách toàn diện với trò cờ tỉ phú mà nó còn chưa được chơi kia chứ.

"Vậy chúng ta sẽ là bạn bè. Tôi có thể sống với điều đó. "

"Nó sẽ là một thỏa thuận."

"Đó có phải là lý do tại sao anh đến buổi đọc thơ này?"

Anh nhìn vào mặt cô và trơ trẽn nói dối. "Tôi muốn cho cô thấy tôi có thể nhượng bộ."

Anh đã không chuẩn bị cho nụ cười ngọt ngào tỏa nắng đang cong lên trên đôi môi của cô. Cô trông thực sự hài lòng, mặc dù anh thừa nhận rằng anh cũng đã muốn làm cho xong mọi chuyện thuận buồn xuôi gió.

Cô chạm vào cánh tay anh. "Cảm ơn anh, Nick."

Giật mình, anh bật lùi trở lại. Sau đó chiến đấu chống lại sự bối rối. "Thôi hãy quên nó đi. Cô sẽ đọc vào tối nay chứ?"

Alexa gật đầu. "Tôi tốt hơn nên quay lại. Tôi thường là người đọc cuối cùng. Anh cứ tự nhiên xem xét xung quanh đi nhé."

Anh nhìn cô quay trở lại với đám đông và tự mình đi lang thang qua các kệ sách. Anh lắng nghe một cách lơ đãng nhà thơ tiếp theo, người mà đã ngâm các câu thơ trên nền nhạc hoang dã không lời, rồi nhăn mũi. Chúa ơi, anh ghét thơ. Sự tuôn trào của cảm xúc một cách hỗn độn và trào phúng, để cho bất kỳ một người lạ mặt nào cũng có thể đón nhận và cảm thông. Những sự so sánh rối rắm giữa khát vọng sống và cơn thịnh nộ của thiên nhiên, những sáo rỗng vô tận, và cái hình tượng gây khó hiểu đó sẽ khiến một người đàn ông đặt câu hỏi lại với trí thông minh của anh ta. Hay không, nó sẽ cho anh ta một tiểu sử nghề nghiệp ấn tượng và một tác kinh điển giống như Hemingway. Hãy cho anh một bản nhạc opera, nơi những cảm xúc dữ dội bên trong anh có thể kiểm soát được.

Một âm vực quen thuộc, trầm khàn phát ra từ cái micro.

Anh dừng lại trong bóng tối và theo dõi Alexa bước lên cái bục nhỏ. Cô nói đùa một chút với đám đông, cảm ơn họ vì đã đến, và giới thiệu bài thơ mới của cô.

"Góc Tối," cô nói. ("A Small Dark Place")

Nick chuẩn bị tinh thần cho một bộ phim dài tập gây cấn, và bắt đầu sẵn sàng hình thành một số lời khen ngợi trong tâm trí của anh. Sau cùng thì, nó không phải là lỗi của cô khi anh không thích thơ. Anh đã quyết định sẽ không cười vào một điều rất quan trọng đối với cô, và sẽ thậm chí còn cho cô vài lời khuyến khích.

"Ẩn mình dưới lớp lông mềm mại và làn da nỉ mịn màng;

Hai chân tôi tù túng và cuộn lại bên dưới tôi.

Tôi chờ đợi sự kết thúc và những khởi đầu mới,

Tôi chờ đợi một tia sáng trong trắng, rực rỡ để mang tôi trở lại;

Với thế giới lộng lẫy sắc màu và tràn ngập hương thơm đang ập vào lỗ mũi tôi;

Với thế giới của những lời nói sắc nhọn, cay độc đã cắt vụn những nụ cười dịu dàng. Tôi lắng nghe khi những âm thanh leng keng của đá đập vào cái chất lỏng màu hổ phách.

Sức nóng thêu đốt bên trong tôi, như nhắc nhở một hành động tự sát từ quá khứ, như nhớ về một vụ án mạng lặng thầm.

Hàng giây... hàng phút... hàng thế kỷ...

Một trải nghiệm mới đột ngột xoắn ở dạ dày tôi; tôi đang ở nhà. Tôi chợt mở đôi mắt đón tia sáng lách qua khe cửa mở.

Và tự hỏi những gì sẽ đọng lại trong tôi."

Alexa gấp mảnh giấy lại và gật đầu với khán giả của cô. Một sự im lặng phủ xuống tất cả mọi người. Một số đang viết luống cuống trên tập ghi chép của họ. Rồi Maggie reo lên. Cô cười và bước xuống khỏi bục, sau đó cô bắt đầu đi thu thập những cái ly rỗng, và tán gẫu khi đêm đọc thơ đã gần kết thúc.

Nick đứng yên và theo dõi cô.

Một cảm xúc kì lạ bùng lên bên trong anh. Bởi vì anh chưa bao giờ trải nghiệm nó trước đây nên anh không thể cho nó một cái tên. Đó là một điều gì đó ít ỏi còn đọng lại trong cuộc đời anh đã chạm vào anh, và anh thừa nhận rằng mình thích cái cách nó như vậy.

Đêm nay một điều gì đó đã thay đổi.

Alexa đã chia sẻ một phần rất quan trọng của cuộc đời cô trong một căn phòng với đầy những con người xa lạ. Với Maggie. Và với anh. Mở lòng để chia sẻ những sự tổn thương, những khủng hoảng trong cuộc đời cô với những con người vừa mới gặp gỡ này. Cô đã viết ra những gì cô cảm nhận được và làm cho anh cũng cảm thấy nó. Sự can đảm của cô đã lấy đi hơi thở anh. Và cũng nhiều như sự khâm phục của anh đối với cô, nỗi lo sợ đang dâng trào bên trong anh như một con quái vật vùng dậy khỏi cái đầm lầy tối đen và anh tự hỏi mình cũng chỉ là một kẻ hèn nhát nếu mọi chuyện vượt ra khỏi hệ thống tự vệ mà anh đã thiết lập.

"Anh nghĩ sao?"

Anh chớp mắt với Maggie, rồi cố gắng tập trung. "Ồ. Anh thích nó. Anh chưa bao giờ nghe cô ấy đọc thơ trước đây."

Maggie cười toe toét như một chị cả hướng đạo sinh đầy tự hào. "Em luôn nói với cậu ấy nên đem nó đi xuất bản, nhưng cậu ấy dường như chẳng thèm quan tâm. Niềm đam mê thật sự của cậu ấy là BookCrazy."

"Tại sao cô ấy không làm cả hai?"

6.4

Maggie khịt mũi. "Một cách chắc chắn là em và anh sẽ làm ngay điều đó mà không cần suy nghĩ, bởi vì chúng ta sẽ không bao giờ bỏ qua dù chỉ một cơ hội. Nhưng Al thì khác. Cậu ấy cảm thấy hạnh phúc chỉ bằng cách chia sẻ - cậu ấy không cần những vinh quang của việc xuất bản. Thơ của cậu ấy đã được in trên một số tạp chí, và cậu ấy còn gia nhập một nhóm phê bình nhưng tất cả chúng là vì người khác hơn là cho chính bản thân cậu ấy. Đó cũng chính là vấn đề của chúng ta đấy, anh trai ạ. Đã luôn là như thế."

"Cái gì cơ?"

"Chúng ta là những người chỉ luôn biết nhận. Em đoán một phần là do tuổi thơ bất hạnh của chúng ta." Họ cùng nhìn Alexa khi cô tiễn những vị khách ra khỏi cửa với sự hài hước thường ngày của cô. "Nhưng Al lại luôn tìm ra cách để làm điều ngược lại. Sẽ không có gì mà cậu ấy không sẵn sàng làm cho người khác."

Maggie đột nhiên quay lại đối diện anh. Đôi mắt cô sáng rực đầy đe dọa mà anh nhớ là đã từng thấy khi còn nhỏ. Ngón tay của cô chĩa thẳng vào ngực anh. "Một cảnh báo cho anh này, anh bạn. Em yêu anh rất nhiều anh trai yêu quý ạ, nhưng nếu anh làm tổn thương cậu ấy, em sẽ tự mình đá đít anh đấy. Hiểu chưa?"

Thay vì đáp lời, anh làm ngạc nhiên chính mình bằng cách cười lớn. Rồi sau đó thả một nhụ hôn nhẹ lên trán cô em gái. "Em là một người bạn tốt đấy, Maggie May. Nhưng anh sẽ không quá vội vàng chỉ trích bản thân mình luôn là người luôn chỉ biết nhận đâu. Và anh hy vọng một ngày nào đó cái anh chàng mà em yêu sẽ nhìn thấy được điều này."

Cô giật lùi lại. Miệng trễ xuống. "Anh say à? Hay anh là một kẻ giả mạo? Ông anh trai lớn của tôi biến đi đâu mất rồi?"

"Đừng có đẩy vận may của mình đi như thế." Rồi Nick dừng lại và liếc nhìn xung quanh hiệu sách. "Có chuyện gì với cái kế hoạch mở rộng vậy?" Anh nhìn vào đôi mắt mở to của cô em gái, và nén lại một tiếng cười. "Đừng lo lắng– nó không còn là một bí mật nữa. Alexa đã thừa nhận rằng cô ấy muốn có tiền để mở thêm một quán cà phê. Anh đã đưa cho cô ấy tấm séc và nói rằng anh có thể làm người tư vấn cho cô cô ấy." Cô em gái của anh chớp mắt và lẳng tránh trả lời. Nick cau mày. "Mèo ăn mất lưỡi em rồi hả, Maggie May?"

"Ôi, khỉ thật."

Anh cau mày. "Có chuyện gì vậy?"

Bất ngờ, cô tự làm bận rộn mình với ly cà phê và lau sạch cái bàn. "Không có gì. Umm, em cho là có thể cậu ấy cảm thấy bối rối vì đã thuê một người khác để làm việc đó. Cậu ấy không muốn làm phiền anh."

Anh chiến đấu chống lại cơn bực mình đang dâng trào. "Anh có thời gian để giúp cô ấy."

Maggie cười, nhưng nó lại mang một giọng điệu kỳ lạ và quái đản. "Em thì sẽ để cô ấy tự quyết, anh trai ạ. Em phải đi đây. Hẹn gặp anh sau."

Cô rời đi nhanh chóng. Nick lắc đầu. Có lẽ Alexa không muốn anh liên quan đến cái dự án của cô. Sau tất cả, cô đã trích dẫn nhiều lần rằng mối quan hệ của họ chỉ dựa trên một hợp đồng kinh doanh.

Đúng như anh luôn muốn.

Anh để nó vào một lưu ý sẽ nhắc lại sau, giúp cô khóa cửa, rồi đi cùng vợ mình ra xe của cô. "Cô ăn tối chưa?" Anh hỏi.

Cô lắc đầu. "Không có thời gian. Anh có muốn mua bánh pizza trên đường về không?"

"Tôi sẽ xào nấu một cái gì đó cho chúng ta ở nhà." Lưỡi của anh đã bị vấp với cái từ cuối cùng. Thật kì lạ là anh đã bắt đầu nghĩ cái chốn thiêng liêng của anh bây giờ cũng là một phần của cô. "Sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

"Được rồi. Hẹn gặp anh ở nhà." Cô quay đi, rồi sau đó xoay vội trở lại. Mở miệng mình. "À, Nick, đừng có quên–"

"Món Salad."

Đôi mắt cô mở to, và cái khả năng nói dường như đã bỏ rơi cô trong một khoảnh khắc. Cô liền kéo mình trở lại với một tốc độ mà anh thật sự ngưỡng mộ. Và cô còn thậm chí không đặt câu hỏi làm thế nào anh lại biết. "Phải. Món

Salad."

Sau đó cô quay đi và tiến đến chiếc xe của cô. Nick bắt đầu huýt sáo khi anh đi về phía chiếc BMW của mình. Anh đã hiểu cô khá rõ và thích bắt lấy những khoảnh khắc bất ngờ của cô. Ngay lúc này anh đã giành lại được lợi thế.

Anh hầu như đã huýt sáo trên hết con đường về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

7.1

Nick đóng cánh cửa lại sau lưng mình và rơi vào chiếc ghế da. Anh nhìn chằm chằm vào cái bàn vẽ và cuộn tay thành nắm đấm để chống lại cơn bồn chồn. Anh muốn sáng tạo. Anh đã hình dung ra những vật liệu như đá vôi và gạch, kết hợp với thủy tinh dập dờn uốn lượn cùng các đường cong mượt mà lấp lánh. Những hình ảnh đó đã nhảy múa sau mi mắt khép chặt của anh vào ban đêm, và bây giờ anh ở đây, chủ sở hữu của công ty Dreamscape, và bị mắc kẹt gần như cả ngày hôm nay trong các cuộc họp hội đồng quản trị.

Anh nguyền rủa dưới hơi thở mình. Được rồi, vậy là các thành viên trong hội đồng quản trị đã làm anh phát cáu, với cái sách lược vớ vẩn của những kẻ chỉ biết ngồi bàn giấy và các ý kiến của những kẻ chỉ biết đào mỏ. Hầu hết bọn họ đều phản đối bản hợp đồng dự án bờ sông, họ tin là công ty sẽ phá sản nếu anh nhận công việc này mà không thể đáp ứng được nó. Và hội đồng quản trị đã đúng. Anh chỉ có một giải pháp đơn giản mà thôi.

Đừng để thất bại.

Bữa tiệc của Conte sẽ diễn ra vào tối thứ Bảy này và anh vẫn không có gì để đảm bảo cho cuộc họp trao đổi công việc giữa họ. Hyoshi Komo cũng đã không gọi lại. Bị mắc kẹt trong một khối hình vuông, điều duy nhất để làm bây giờ là chờ đợi tin từ cái người đàn ông sẽ khiến anh tiếp tục tiến lên, và đếm ngược thời gian để đến bữa tiệc. Có thể Conte đang chờ đợi để xem anh thể hiện như thế nào trong các mối quan hệ xã hội của mình trước khi tìm kiếm một cuộc gặp gỡ, không giống như những lời anh ta đã nói với Alexa.

Alexa.

Tên cô xuất hiện đi cùng một cú đấm thẳng vào dạ dày anh. Anh nhớ lại cái cách cô đã hò reo, lắc đầu và nhảy bật lên xung quanh phòng khách trong một điệu nhảy chiến thắng sau khi cô giành được thắng lợi tại ván cờ đêm hôm qua. Một người phụ nữ trưởng thành hành động như một đứa trẻ. Và lại một lần nữa, anh đã cười đến đau cả bụng. Anh không biết vì sao, nhưng sự hóm hỉnh cũng như sắc đẹp của các cô bạn gái anh chỉ có thể chạm được đến bề mặt. Còn Alexandria thì làm anh cảm nhận lại những tiếng cười từ đáy dạ dày, như anh đã từng khi còn nhỏ.

Đường dây trực tiếp của anh reo lên. Anh liền nhấc máy. "Vâng?"

"Anh đã cho cá ăn chưa?"

Nick nhắm mắt mình lại. "Alexa, tôi đang làm việc."

Cô khịt mũi bất mãn. "Và tôi cũng vậy. Nhưng ít nhất thì tôi cũng lo lắng cho Otto tội nghiệp. Anh đã cho nó anh chưa?"

"Otto?"

"Anh cứ tiếp tục gọi nó là cá, nó sẽ bị tổn thương cảm xúc đấy."

"Cá không có cảm xúc. Và rồi, tôi đã cho nó ăn."

"Cá chắc chắn có những cảm xúc của riêng nó. Và tiện thể chúng ta đang thảo luận về Otto, tôi muốn nói cho anh biết tôi đang lo lắng về nó. Nó được đặt trong phòng làm việc và hiếm ai đi vào trong đó bao giờ. Tại sao chúng ta không di chuyển cậu ta vào phòng khách, nơi nó có thể nhìn thấy chúng ta thường xuyên hơn?"

Nick vuốt mặt mình và cầu chúa cho anh sức mạnh để kiên nhẫn. "Bởi vì tôi không muốn có một bể cá phá hỏng tầm nhìn của những căn phòng chính. Maggie đã cho tôi cái thứ chết tiệt đó như là một trò đùa và tôi ghét phải nhìn thấy nó."

Sự lạnh lùng phủ sương giá xuyên qua cả cái ống nghe. "Cả bẩn thỉu nữa, phải không? Tôi đoán là anh chẳng có tình cảm với con người chứ đừng nói đến loài vật. Tôi rất tiết phải nói cho anh biết điều này, nhưng ngay cả cá cũng biết cảm thấy cô đơn đấy. Tại sao chúng ta không để nó có được một vài người bạn chơi?"

Anh đứng thẳng dậy và quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện vô lý này. "Không. Tôi không muốn thêm một con cá khác, và nó sẽ không được di chuyển đi đâu hết. Tôi đã nói rõ ý mình chưa?"

Đường dây im ắng. "Rõ như ban ngày."

Rồi cô cúp máy.

Nick nguyền rủa, tóm lấy chồng giấy tờ gần nhất từ cuộc họp hội đồng quản trị vừa rồi, và làm việc với nó. Người phụ nữ này thực sự đã làm phiền anh ngay tại văn phòng của anh chỉ về một con cá.

Anh đẩy cái hình ảnh của cô ra khỏi tâm trí mình và tiếp tục công việc.

...

"Anh ấy sẽ điên lên mất."

Alexa cắn vào môi dưới của cô và tự hỏi tại sao những từ ngữ đó của Maggie lại làm cô ớn lạnh dọc sống lưng đến như vậy. Sau cùng thì, Nick Ryan không phải cái kiểu cởi mở* gì cho lắm. Chắc chắn là, anh sẽ nổi điên một chút với cái tình huống này, nhưng dù sao anh vẫn là người hiểu lý lẽ.

(*Nguyên bản là alpha male: đây là từ chỉ kiểu tính cánh của nam giới. Một con người tự tin, thu hút phái nữ, dễ gần, có tư chất lãnh đạo và quan hệ xã hội rộng, thuộc túyp người thích phô trương sức mạnh. Hơi ngược lại với beta male: ít cởi mở và thu hút phái nữ hơn, thiên về các hoạt động trí tuệ.)

Cô nhìn lướt đánh giá căn phòng khách đang được lấp đầy với những chú chó. Rất rất nhiều chó. Những chú chó con, chó lai, chó thuần chủng và cả những con chó săn nữa. Một vài đang tụ tập ở nhà bếp, chụm đầu vào nhau khi chúng được cho ăn và liếm láp nước. Số còn lại giữ những nhịp chân miệt mài của chúng đi khám phá ngôi nhà mới, đánh hơi các góc nhà và chạy khắp từ phòng này sang phòng khác. Một chú chó săn (terrier) lông xoăn cứng đang nhai chệu chạo cái gối rơi xuống nền nhà. Một chú chó xù (poodle) màu đen đã nhảy lên trên chiếc đi văng và nằm xuống để ngủ. Còn một chú chó lai (mutt) trông như sẵn sàng nâng chân mình lên để đánh dấu vào cái loa, nhưng Maggie đã tóm lấy cậu ta và ném trở lại vào khu vực an toàn trước khi cậu gây ra thiệt hại nghiêm trọng.

Sự lo lắng đã biến thành một cơn hoảng loạn toàn diện.

Maggie đã đúng.

Nick có thể sẽ giết cô.

Cô quay về phía người bạn của mình. "Tớ nên làm gì đây?"

Maggie nhún vai. "Nói cho anh ấy sự thật. Cậu chỉ cưu mang chúng trong một hoặc hai đêm, cho đến khi chúng tìm được một nơi nương tựa khác. Nếu cậu đem trả lại chúng, chúng sẽ bị giết."

Cô cau mày. "Vậy nếu anh ấy vẫn muốn tớ tống chúng đi thì sao?"

"Hãy đem chúng về căn hộ của cậu."

"Quá nhỏ."

Maggie giơ hai tay lên khi cô phát hiện ra cái nhìn đó. "Chết tiệt, không được, tớ sẽ không mang chúng về chỗ tớ! Tớ có một anh chàng sẽ ở lại và anh ấy sẽ đem lại nhiều sự ấp ám hơn là một chú chó con. Cậu phải tự mình xoay xở thôi."

"Nhưng, Maggs–"

Maggie đưa cho cô một cái vẫy tay chào. "Tớ phải đi đây. Ôi, tớ rất muốn được xem biểu hiện của anh trai tớ khi anh ấy bước vào. Hãy gọi cho tớ vào di động nhé."

Cánh cửa đóng lại.

Alexa khảo sát căn phòng, bây giờ đang hỗn loạn với những chú chó con, và quyết định rằng cô đã khá là bốc đồng. Cô có thể hợp lý hơn khi nói với trại nhà tạm cô sẽ nhận một vài con rồi mang chúng về căn hộ của cô. Nhưng không, cô đã nổi giận với Nick vì anh đã trở thành một quái vật lạnh lùng với chú cá, và cô quyết định sẽ dạy cho anh một bài học. Ngoại trừ bây giờ, cô chỉ cảm thấy hoàn toàn sợ hãi.

Một con chó săn (hound) đang gặm nhấm cái chân bàn. Cô liền sốc lại tinh thần và chuẩn bị kế hoạch tác chiến của mình. Cô đưa tất cả chúng vào trong căn phòng ngủ dành cho khách và hi vọng Nick sẽ không nhận thấy chúng.

Anh không bao giờ đi vào trong căn phòng đó. Cô mang tất cả các đồ chơi của chúng, thực phẩm và lùa chúng lên ra phía sau. Cô đã tự thuyết phục mình rằng chiến lược đó sẽ hiệu quả. Cô đổ ra cả một túi đồ chơi và đảm bảo hầu hết tất cả bọn chúng chạy theo sau cô. Rồi cô đóng cửa lại, bồng lên chú chó con đang ngủ trên chiếc đi văng, lấy thức ăn và nước uống, và một vài tờ báo bỏ đi. Cô chạy ra ngoài và bắt lấy con đi lạc cuối cùng từ sân sau, rồi sắp xếp lại căn phòng để các chú chó cảm thấy được thoải mái.

Alexa đang nhìn chằm chằm lo lắng vào chiếc sofa đôi (loveseat) tuyệt đẹp và cái ghế mang những hoa văn xoáy bạc và xám. Chết tiệt, tại sao Nick lại phải giàu chứ? Không một căn phòng ngủ dành cho khách nào lại trông rất tuyệt đến thế, với thảm đá phiến, những cái bàn bằng hợp kim thiếc trang trí hoa văn hình xoắn ốc tinh tế, và bộ khăn trải giường còn đắt hơn cả toàn bộ số chăn lông vịt có ở nhà cô. Cô lướt những ngón tay của mình trên chất liệu len đan mềm mại với những mũi khâu tỉ mỉ của tấm khăn trải giường. Cô đang cần một vài tấm chăn cũ, và cô cược rằng chồng mình sẽ không có bất cứ một cái nào. Cô quyết định lục tìm trên lầu thử nhưng cô đã nghe thấy tiếng chìa khóa lách trong ổ khóa.

7.2

Hoảng sợ, cô ném tấm khăn trải giường bằng len đan lên chiếc ghế và đóng cánh cửa lại đằng sau cô. Sau đó, cô phóng mình lên phòng trước và dừng lại ngay ở phía trước anh. "Chào."

Anh nhìn nghi ngờ ngay lập tức. Một lọn tóc vàng rơi xuống trán anh và mắt anh hẹp lại, như thể anh không tin được cô có thể tử tế như vậy. Tội lỗi quằn quại bên trong cô, nhưng cô bỏ qua nó.

"Chào". Anh nhìn xung quanh nhà và cô nín thở. "Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì. Tôi đang định nấu bữa tối. Trừ khi anh cảm thấy mệt mỏi và muốn đi ngủ ngay bây giờ thôi."

Một bên lông mày anh bắn lên với cái giọng điệu hy vọng của cô. "Đã 6 giờ rồi."

"Phải. Vậy là, tôi cho rằng anh có rất nhiều việc phải làm, phải không? Tôi sẽ mang thức ăn lên lầu vào văn phòng cho anh nếu anh muốn."

Bây giờ, anh trông hoàn toàn cáu tiết. "Tôi đã làm việc đủ với ngày hôm nay rồi. Giờ tôi chỉ muốn thư giãn với một ly rượu vang và xem trận bóng."

"Có đội Mets chơi không?"

"Không biết. Dù sao thì họ cũng không đủ điều kiện tham gia chơi ở các trận playoff. Nhưng đội Yanks vẫn còn cơ hội."

Cô cau có trong cơn tức giận bị dồn nén. "Họ đang ở quá xa cuối bảng – nó sẽ không bao giờ xảy ra. New York sẽ không được chơi trong giải serie năm nay."

Anh thở hắt ra thiếu kiên nhẫn. "Sao cô không đi mà xem đội Mets trên lầu ấy?"

"Tôi muốn cái TV lớn."

"Thế thì tôi cũng vậy."

Cơn tức giận đã tác động mạnh đến cô. Alexa liền giữ chặt lấy cảm xúc đó, cảm thấy biết ơn khi sự sợ hãi của cô đã tan biến hết. Cô quay lưng lại và đi hiên ngang vào nhà bếp. "Tốt thôi, tôi sẽ sử dụng quyền đặc ân của tôi."

Anh treo chiếc áo khoác len màu đen vào tủ đựng quần áo, rồi sau đó đứng ở giữa lối đi. Cô lấy các nguyên liệu cho món salad mà cô sẽ không ăn ra và thái nhỏ rau để làm một món xào. Anh tóm lấy một chai rượu vang từ tủ lạnh và rót cho cô một ly. "Cô nói cái gì vậy?"

"Tôi sẽ sử dụng quyền đặc ân của mình. Tôi muốn được xem đội Mets ở tầng dưới với cái TV lớn. Tôi muốn anh xem đội Yankees ở trên lầu, và tôi không muốn nghe thấy bất kì một âm thanh nào cả. Không tiếng cổ vũ, không tiếng reo hò, hay không cả "Tiến lên Yankees". Hiểu chưa?

Khi cô nhìn lại, anh đã há hốc miệng ra nhìn cô trong sự ngạc nhiên tuyệt đối, như thể đầu cô vừa mới mọc sừng. Cô cố gắng để bỏ qua anh trông đáng yêu như thế nào, với cái miệng hơi hé mở, và đôi vai rộng đáng kinh ngạc kéo căng dính sát vào cái áo sơ mi xám nhạt màu. Tại sao anh lại phải quá hấp

dẫn đến chết tiệt như vậy? Hai tay và cái cổ áo sơ mi đã nhàu lại sau nhiều giờ mặc. Chiếc quần màu than chì của anh vẫn giữ được đường li chạy dài ở giữa.

Anh đã tháo các nút ở cổ tay và xắn tay áo lên trong kiểu cách thời trang thông thường của mình. Cẳng tay anh lắc rắc lớp lông sáng màu và những ngón tay mạnh mẽ đang cầm ly rượu tạo nhã với một sức mạnh khiến cho cô bồn chồn khi cô nghĩ về nhiều thứ khác anh có thể chạm vào. Cô cố gắng không nhìn hau háu vào anh như một thiếu nữ và tập trung vào cái thớt.

"Cô điên rồi." Anh thực sự đã mất một vài phút để tập hợp lại sức mạnh cho lời nói của mình trước khi tiếp tục. "Những quyền lợi đó được cho là chỉ sử dụng trong những việc quan trọng."

"Sự lựa chọn của tôi. Quyền lợi của tôi."

Anh bước lại gần hơn. Nhiệt độ cơ thể của anh đã lôi kéo, thách thức và tra tấn sự tỉnh táo tinh thần của cô. Cô ước muốn được dựa vào ngực anh và để cho đôi tay anh được siết chặt quanh eo cô. Cô khao khát được cảm thấy tất cả các cơ bắp mạnh mẽ đó truyền sức mạnh cho cô và giả vờ rằng họ là cặp vợ chồng thực sự. Họ sẽ âu yếm nhau trong nhà bếp và làm tình trên cái bàn gỗ sồi nặng bên cạnh rượu vang và mì ống. Rồi sau đó cùng nhau chia sẻ bữa tối và nói chuyện nhẹ nhàng trong khi cùng nhau xem đội Mets thi đấu. Alexa buộc phải nuốt cục nghẹn trong cổ họng của mình xuống và đẩy đi những hình ảnh tưởng tượng.

"Cô sẽ sử dụng quyền đặc ân chỉ để xem một trận bóng chày tệ hại hử?"

"Đúng thế."

Cô ném tỏi và rắc tiêu vào chảo trong khi anh di chuyển gần lại thêm một inch. Thắt lưng anh cọ vào mông cô. Ngay cả khi được bao phủ trong cái chất liệu vải jean dày cộm, nhưng lời cảnh báo của những cái chạm ngày càng thân mật đã khiến hai bàn tay cô run rẩy trên con dao. Hơi thở nóng hổi dồn dập của anh phả vào gáy cô. Anh đặt cả hai lòng bàn tay tì lên mặt bàn bếp và khóa cô lại. "Những đặc ân rất quý giá đấy. Muốn lãng phí nó vào một trò chơi bóng chày ngu ngốc không có bất kì ý nghĩa nào hử?"

"Tôi quan tâm về tất cả các trận đấu của đội Mets. Anh, mặt khác, không coi nó như là một việc nghiêm trọng bởi vì đội của anh quá tự mãn. Chiến thắng đến quá dễ dàng và anh nghĩ nó là một việc hiển nhiên."

Anh càu nhàu vào tai cô. "Chúng tôi không giành chiến thắng tất cả mọi lúc."

Cô đã bị mắc kẹt vào cái chủ đề về bóng chày. "Thậm chí sau khi thua đội Sox trong giải World Series thì anh cũng không bao giờ bỏ đi cái sự kiêu ngạo của anh. Vẫn không thèm tôn trọng bất kì một đội bóng nào khác."

"Tôi chưa bao giờ biết đội Yanks tội nghiệp lại nhặng xị đến như vậy."

"Đó là các fan hâm mộ chứ không phải đội bóng. Chúng tôi biết thua là như thế nào. Và mỗi trận đấu chúng tôi giành được chiến thắng, thì đó là một vinh quang nhỏ mà chúng tôi trân trọng và không bao giờ nghĩ nó là điều hiển nhiên. Chúng tôi cũng luôn tin tưởng hơn."

"Hmmm. Nói chuyện về đội Mets hay là những người hâm mộ của họ đây?"

"Thấy chưa, anh nghĩ rằng nó thật buồn cười. Nếu anh đã trải qua những trận thua thì anh sẽ biết khiêm tốn hơn. Và cảm thấy những chiến thắng thậm chí còn ngọt ngào hơn."

Anh nghỉ hai tay của mình trên đường cong của hông cô. Chiều dài cứng rắn của anh ép vào phía sau cô. "Có lẽ cô nói đúng," anh thì thầm.

Con dao rơi loảng xoảng xuống cái thớt. Cô xoay lại và va vào ngực anh. Anh bắt lấy vai cô và nghiêng cằm cô lên. Những cảm xúc nhục dục được cuộn vào nhau và đẩy lên cao. Đôi môi của cô tách ra với lời thú nhận hấp dẫn của anh. "Cái gì cơ?"

Một ánh mắt láu cá xuất hiện trong đáy đôi mắt màu vàng nâu. "Có lẽ tôi đang bắt đầu đánh giá cao những thứ tôi không thể có được." Anh chạy một ngón tay xuống má cô. Lần theo làn môi dưới của cô. Chà sát ngón tay cái của mình lên trung tâm da thịt nhạy cảm đó. "Có lẽ tôi đang bắt đầu tìm hiểu về những thứ tôi thiếu sót."

Miệng cô khô khốc. Cô đưa lưỡi liếm lên đôi môi của mình để làm ẩm chúng, và sự căng thẳng nhục dục được đẩy thêm lên cao. Cô đang lơ lửng trên cái ranh giới của những khám phá mà sẽ thay đổi mối quan hệ giữa họ, và cô chiến đấu chống lại bản năng để nhảy khỏi vách đá và vào địa ngục mặc kệ những hậu quả.

Thay vào đó, cô buộc mình tiếp tục cuộc trò chuyện kỳ quặc của họ. "Vậy là, anh đồng ý hả? Anh đã hiểu ra cái lý do tại sao đội Mets lại là một đội bóng tốt hơn rồi à?"

Một chớp sáng lóe lên đến ra từ một bộ răng trắng chế nhạo lời tuyên bố của cô. "Không. Đội Yankees là đội bóng tốt hơn. Họ giành chiến thắng chỉ vì một lý do." Anh thì thầm lời bình luận của mình trên môi cô. "Họ muốn nó nhiều hơn nữa. Alexa, nếu cô muốn một cái gì đó đến quá tệ, thì cô cuối cùng cũng sẽ bắt lấy nó."

7.3

Cô xô mạnh vào ngực anh và xoay lại, mong muốn được vung con dao lên nhiều thứ hơn là chỉ vào số rau đó. Một kẻ hâm mộ Yankee điển hình, kiêu

ngạo. "Tôi sẽ gọi khi bữa tối sẵn sàng. Cho đến lúc đó, tôi hy vọng anh sẽ ở trên lầu."

Tiếng cười của anh vang vọng khắp nhà bếp. Sự ớn lạnh quay lại cô khi anh đã rời đi. Alexa tổ chức lại hơi thở của mình khi anh bắt đầu đi lên cầu thang, và con chó vẫn còn giữ được yên tĩnh.

Cô chạy vào phòng khách, bật trận đấu bóng chày lên, vặn to âm lượng và đi vào căn phòng phía sau để kiểm tra những chú chó.

Tấm ra trải giường bằng len đan đã bị xé tan thành từng mảnh.

Cô gỡ nó ra khỏi hàm răng của chú chó giống labrador đen và nhét nó vào trong cái ngăn kéo bàn dưới cùng. Các tấm giấy đã bẩn, vì vậy cô dọn sạch, trải những tờ báo mới xuống, và xếp thêm một vài tờ trên cái đi văng và cái ghế để đề phòng. Cô đổ đầy lại bát nước và tính toán để tất cả chúng đều phải được đi ra ngoài thêm một tiếng khác trước khi đi ngủ.

Cô đóng cửa, chạy xộc vào nhà bếp, và kết thúc bữa ăn tối trong khi la lớn tiếng bình luận với các cầu thủ của mình.

Nick đi xuống dùng bữa tối và nhanh chóng quay lên lầu. Kiệt sức từ trò thủ đoạn gian trá của mình, cô hứa từ bây giờ sẽ phải trung thực với trại nhà tạm. Cô xoay xở phần còn lại của buổi tối để dẫn những con chó lẻn ra ngoài trong các tốp nhỏ.

Khi trận đấu kết thúc và đội Mets giành chiến thắng trước đội Marlins với tỉ số 4-3, cô đã thực hiện một điệu nhảy chiến thắng nhanh chóng, rồi làm sạch nhà bếp, kiểm tra các chú chó, và leo lên cầu thang để đi ngủ. Toàn bộ cơ bắp của cô bắt đầu đau nhức và đầu cô thì căng như sợi chỉ, nhưng cô đã giành được chiến thắng.

Cô cần phải thức dậy trước năm giờ sáng để dẫn tất cả lũ chó ra ngoài đi dạo, cho chúng ăn, và dọn sạch trước khi Nick đi làm.

Cô rất mệt mỏi nhưng vẫn xoay xở để tắm táp nhanh chóng rồi rơi vào giường. Cô thậm chí còn không thèm bận tâm đến cái áo ngủ, trườn ngay xuống dưới tấm ra và ngủ thiếp đi.

...

Có một ai đó ở trong nhà.

Nick ngồi thẳng trên giường và lắng nghe. Một âm thanh xì xào nho nhỏ vang vọng trong không khí. Như thể một ai đó đang xoay cái chìa khóa trong ổ và cố gắng để lách mở cửa.

Với chuyển động nhanh chóng, hiệu quả, anh bước nhẹ trên đôi chân trần đến cửa và mở hé nó ra một inch. Sự im lặng chào đón anh. Rồi sau đó ông đã nghe thấy cái âm thanh đó.

Một tiếng xì xào thấp. Gần như là một tiếng gầm gừ.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh và anh suy nghĩ lại toàn bộ các lựa chọn của mình. Đồ khốn nào đang trong nhà anh vậy? Còi báo động đã không hoạt động, có nghĩa là tên trộm đã hóa giải được nó. Anh không có một khẩu súng hay một chai xịt hơi cay nào cả. Còn gì khác được dùng trong trận đấu bí ẩn này? Một khẩu súng lục ổ quay, chân nến, dao, dây thừng, hay một cái ống sắt.

Tốt hơn nên gọi cho 911.

Anh di chuyển thận trọng ra khỏi cửa và nhón chân nhẹ nhàng qua cánh cửa đóng kín trước phòng Alexa. Anh dừng lại, rồi sau đó quyết định rằng đánh thức cô sẽ là một việc sai lầm – cô có thể hoảng sợ hoặc sẽ cung cấp cho những kẻ đột nhập một mục tiêu mà Nick không hề muốn phải đối phó. Mục đích chính của anh bây giờ là giữ cho cô an toàn. Anh nắm lấy cây gậy bóng chày từ cái kho nhỏ ở hành lang, rà tìm cái điện thoại không dây, nhấn vào ba con số và thông báo rằng anh cần một sự can thiệp.

Sau đó, anh bắt đầu xuống cầu thang để đánh cái gã khốn đó.

Nick dừng lại ở bậc cuối cùng và nấp trong bóng tối. Âm thanh không có gì thay đổi, ngoại trừ tiếng kêu ro ro ổn định phát ra từ cái tủ lạnh. Anh đứng yên lặng một lúc và nghiên cứu các phòng tối. Cánh cửa trước hoàn toàn được khóa – dây khóa vẫn níu lại với nhau – báo động đang được thiết lập. Thật kỳ lạ, nếu nó đã bị hóa giải thì ánh sáng đỏ phải tắt rồi chứ. Có lẽ là cửa sau, nhưng anh không nghe thấy âm thanh kính vỡ, trừ khi–

Cánh cửa phòng dành cho khách kêu lách cách. Anh nhẹ nhàng tiến về tiếng động, bám sát vào bức tường, cây gậy bóng sẵn sàng được vung trong khi anh đếm ngược từng giây trước khi cảnh sát đến. Anh không phải là Clint Eastwood, nhưng nếu anh có thể ra một cú vung tốt, thì anh sẽ tự gọi mình là một người đàn ông.

Hơi thở dồn dập. Gần như là hổn hển. Một tiếng sột soạt.

Cái quái gì vậy?

Anh dừng lại và tìm quả đấm. Mạch đập của anh hối hả với lượng adrenalin tăng vọt. Anh gạt bỏ nỗi sợ hãi và nắm lấy kiểm soát. Nick nâng cây gậy lên, xoay quả đấm, và đẩy mở toang cánh cửa với tất cả sức mạnh của mình.

"Aaaaghhh!"

Một tốp các con chó chạy băng qua anh. Hai, bốn, sáu, tám– cả một đám đông lông bao quanh dưới chân anh– những con chó đốm, những con chó nhỏ, những con chó lớn– tất cả đều đang sủa, vẫy đuôi và thè lưỡi của chúng ra.

Cây gậy đang lơ lững trong không khí nhưng chúng chẳng cảm nhận thấy nguy hiểm gì cả. Vui mừng khi thấy một con người xuất hiện ngay trước buổi bình minh, tất cả bọn chúng đều đang nhảy lên dành sự chú ý và muốn được chơi đùa.

Trong một vài giây, anh đã tự thuyết phục mình rằng anh đang mơ, và sẽ thức dậy trong giường của mình thôi.

Sau đó anh nhận ra tất cả những cảnh trên là có thật.

Và một vụ giết người có thể được xem xét.

Liên quan đến vợ của anh.

Căn phòng đang trong tình trạng hỗn loạn. Vụn giấy báo bay rải rác khắp nơi. Cái thảm sang trọng giờ đang lốm đốm với các vòng tròn chất lỏng mà chúng trông chẳng giống như nước. Bông gối thò ra khỏi một cái đệm đi văng. Cái cây được trồng trong chậu của anh đang nằm say rượu nghiêng ngả sang một bên và vết chân của một con chó con mang cả đống bụi bẩn. Khối kiến trúc đồng hóa (Architectural Digest) của anh đã bị nhai vụn và dính đầy dãi.

Nick nhắm mắt mình lại. Đếm đến ba. Mở chúng ra.

Sau đó, hét lên tên vợ của anh to nhất có thể.

Ngay lúc đó, anh nghe thấy tiếng cô lao xuống cầu thang trong hoảng loạn. Khi cô nhìn thấy vấn đề rắc rối ngay trước mặt cô, cô cố gắng để quay lui nhưng cô đã chạy quá nhanh. Đôi chân trần của cô bị trượt trên sàn nhà và tông thẳng vào anh với toàn bộ sức mạnh. Với một tiếng thốt hổn hển thoát ra từ phổi của cô, cô giữ chặt lấy vai của anh để giữ thăng bằng và nhìn vào khuôn mặt anh.

Cô đã nhận ra ngay nguy hiểm trong vòng vài giây. Làn da tái ngắt của cô lan rộng trong sợ hãi thuần khiết và cô lảo đảo lùi lại với cánh tay dang ra như thể để né tránh một kẻ tấn công. Nick hầu như không để ý đến cái cử chỉ đó.

Anh đang quá chăm chú nhìn xuyên qua làn sương mù đỏ ngầu, cái mà đang che mờ mắt anh.

Một bàn chân đầy lông hạ cánh thẳng vào háng anh. Anh đẩy nó ra và thốt lên một tiếng thì thầm giận dữ. "Cái quái gì gì đang diễn ra vậy?"

Cô nhăn mặt. "Nick, tôi xin lỗi. Tôi không biết phải làm gì nữa, bởi vì trại nhà tạm đã gọi và nói rằng họ đã quá tải và hỏi xem tôi có muốn giúp đỡ một vài đêm không, và tôi không thể nói không, Nick, tôi không thể hoặc chúng sẽ bị giết vì nguồn kinh phí rất khó kiếm cho các trại nhà tạm hiện nay, nhưng tôi biết anh ghét động vật vì vậy tôi chỉ nghĩ rằng chúng sẽ trải qua một đêm yên tĩnh ở đây và về nhà vào buổi sáng thôi."

"Cô nghĩ rằng cô có thể dấu một căn phòng đầy chó khỏi tôi?" Anh đã cố gắng hết sức để kiểm soát những cơn giận dữ vào lần này, anh thực sự đã làm, nhưng anh cảm thấy giọng của anh ngày càng cao hơn. Sau đó, anh hiểu lý do tại sao những kẻ vũ phu lại túm lấy tóc của phụ nữ.

7.4

Anh nhìn khuôn mặt của cô đang đánh giá phản ứng của anh. Răng của cô cắn vào môi dưới, và cô chuyển trọng lượng từ chân này sang chân kia như thể đang suy nghĩ một cách khó khăn làm thế nào để giải thích mọi thứ theo cách mà sẽ không làm cho anh nổi điên.

Một khúc xương đi lạc đã lăn trên bàn chân trần của anh. Anh nhìn xuống cái đuôi nghẹo nguẩy và cài lưỡi đang thè ra.

"Nó muốn anh ném nó đi."

Anh nhìn chằm chằm. "Tôi biết con chó chết tiệt đó muốn gì, tôi không phải là một thằng ngốc. Đó chắn hẳn trái ngược với những gì cô đang nghĩ về tôi đấy. Cô sử dụng đặc ân của cô để cầm chân tôi trên lầu để tôi không thể phát hiện ra điều này ư." Anh thu nhận toàn bộ biểu hiện có lỗi của cô. "Cô là một kẻ nói dối rất giỏi, Alexa. Tôi đoán là tôi đã không biết nó giỏi đến thế nào."

Cô thôi không hèn nhát nữa, và kéo mình đứng thẳng trên đôi chân trần với toàn bộ chiều cao của cô. "Tôi buộc phải nói dối! Tôi đang sống với một kẻ thù ghét động vật, người mà thích nhìn thấy những con chó vô tội trong buồng hơi ngạt hơn là phải dọn dẹp nhà anh ta!"

Nick nghiến răng và nguyền rủa. "Đừng có cố gắng đổ lỗi cho tôi, cô gái ạ. Cô thậm chí đã không hỏi, cứ tự ý dẫn một lũ chó lẻn vào căn phòng bỏ không của tôi. Cô có thấy chúng đã làm những gì với ngôi nhà của tôi không? Và tấm ra len đan màu cam của tôi nó đâu rồi?"

Cô ngửa đầu ra sau với một tiếng rên thất vọng. "Tôi đã nên biết anh quan tâm nhiều đến cái tài sản ngu ngốc của anh hơn là một cuộc sống! Anh giống hệt như cái gã trong bộ phim Chitty Chitty Bang Bang– có nhớ hắn ta đã thường xuyên nhốt tất cả bọn trẻ lại để thành phố được gọn gàng, sạch sẽ và có tổ chức không? Lạy trời là tất cả mọi thứ không diễn ra chính xác như theo cái cách hắn ta muốn nó. Luôn giữ cho cuộc sống gọn gàng. Luôn đảm bảo tấm ra màu cam không bị phá hoại."

Sự bình tĩnh của anh đang bấp bênh trên bờ vực.

Rồi sau đó đổ sụp.

Tay anh siết chặt thành nắm đấm và anh gầm lên, những con chó chắc phải rất thích thú bởi vì tất cả chúng đều bắt đầu tru lên cùng một lúc, nhảy lên xung quanh chân anh trong một vòng tròn lông, đuôi và những bàn chân.

"Chitty Chitty Bang Bang? Cô điên rồi– cô cần phải được nhốt trong cái nhà thương điên. Cô đã nói dối tôi, phá hỏng nhà tôi, rồi sau đó so sánh tôi với cái thằng bất lương với trẻ em, tất cả những thứ trên chỉ bởi vì cô không thể làm một người bình thường nhận lấy trách nhiệm và xin lỗi thôi sao?"

Cô nhón gót lên và và đối diện ngay trước khuôn mặt anh. "Tôi đã cố gắng nhưng anh trở nên thật vô lý."

Anh đưa tay ra, nắm chặt hai bắp tay của cô. Những ngón tay của anh đóng lại xung quanh một cái gì đó mượt mà rồi anh lắc nhẹ. "Vô lý? Vô lý hả? Bây giờ đã là nửa đêm và tôi đang đứng trong một căn phòng đầy những con chó, nói về một bộ phim ngu ngốc!"

"Nó không ngu ngốc. Tại sao anh không thể giống anh chàng Ralph Kramden trong phim Honeymooners hơn chứ? Chắc chắn là anh ta ồn ào và đáng ghét, nhưng anh ta đã cứu cả trại nhà tạm cho chó khi anh ta phát hiện ra nó sẽ bị phá hủy. Tại sao anh không thể có tính người hơn?"

"Và giờ lại là cái bộ phim Honeymooners vớ vẩn đó hả? Thế đấy, tôi đã nói đủ rồi. Cô sẽ phải đóng gói toàn bộ lũ chó này và đưa chúng quay lại trại nhà tạm ngay bây giờ, hoặc thề có Chúa, Alexa, tôi sẽ tự mình tống khứ chúng!"

"Tôi sẽ không làm điều đó."

"Cô phải."

"Thách anh đấy."

"Thách tôi? Thách tôi ư?" Những ngón tay anh siết lại xung quanh một chất liệu mềm mại, mượt mà trong khi anh chiến đấu chống lại sự tự chủ đang bị xé vụn. Khi màn sương mù chắn tầm nhìn của anh cuối cùng cũng tan, Nick chớp mắt và nhìn xuống.

Rồi sau đó anh nhận ra vợ mình đang khỏa thân. Cái áo choàng màu xanh-vàng nhạt (lime-green) của cô đã trượt xuống qua vai và bây giờ hoàn toàn mở rộng. Sợi dây thắt lưng của cô đã trượt một cách không thông báo xuống sàn nhà. Anh chỉ mong đợi sẽ nhìn thoáng thấy một số vải ren xuềnh xoàng làm kích động ham muốn của một người đàn ông. Nhưng anh đã nhận được nhiều hơn.

Chúa Giê-xu, cô thật là hoàn hảo.

Không có mảnh vải nào làm hỏng những đường cong bất tận của làn da thịt ấm áp và màu mỡ đó. Ngực của cô căng tràn và được sinh ra để lấp đầy bàn tay của một người đàn ông, núm vú của cô có màu sắc của một quả dâu tây chín, vẫy gọi cầu xin lưỡi của một người đàn ông. Hông cô có dáng như một chiếc đồng hồ cát cổ điển hiện ra trong những tưởng tượng đầu tiên của người nghệ sĩ thay vì hình dáng một bộ xương bị điều khiển bởi xu hướng thời trang hiện nay. Đôi chân dài miên man. Một mảnh nhỏ của chiếc quần lót màu đỏ là điều duy nhất chặn cái nhìn của anh lại.

Nhưng từ ngữ chết cứng trong cổ họng anh. Hơi thở của anh đứng lại, sau đó vội vàng hắt ra như thể anh đã bị thọi vào bụng. Cô cau mặt nhắm chặt mắt để tiếp tục la hét, nhưng rồi dừng lại khi cô nhận thấy sự thay đổi trong biểu hiện của anh. Nick biết cái thời điểm cô nhận ra chiếc áo choàng của mình đã tụt xuống. Biết khi nhận ra việc cô đang khỏa thân đã tác động mạnh đến cô. Nhìn đôi môi của cô bĩu ra thành một vòng tròn nhỏ ngay trước khi sự sáng suốt làm cô với lấy chiếc áo choàng.

Nick sử dụng khoảng thời gian giữa những việc đó để đưa ra quyết định.

Ngón tay của cô bắt đầu giật mạnh cái chất liệu vải khi anh chặn lại toàn bộ các cử động của cô, kéo đầu anh thấp xuống, và đóng dấu miệng mình bao phủ môi cô. Cơn sốc giữ cô đứng bất động và anh đã tận dụng nó như là một lợi thế. Với một lực đẩy nhanh, anh tách đôi môi đầy đặn của cô ra và cho phép anh được thâm nhập vào mỗi góc trơn mượt, ấm nóng đầy nữ tính của miệng cô. Say mê bởi hương vị của cô, anh xoắn vào lưỡi cô trong những cái vuốt ve khẩn thiết và đòi hỏi, cầu xin cô trao lại tất cả nó cho anh.

Và cô đã làm.

Với toàn bộ sức mạnh của mình.

Như thể một cách cửa được đóng chặt đã bật mở bởi một cú đá mạnh, Nick gần như đã nghe thấy tiếng vỡ khi sự kiểm soát của họ bị đập tan. Cô mở miệng mình ra và uống vào, rồi sau đó thực hiện cái nhu cầu của riêng mình khi một tiếng rên rỉ thấp đói khát thoát ra khỏi đôi môi của cô. Anh đẩy mạnh cô dựa vào tường và khiêu khích từng lực đẩy của lưỡi cô, trong khi cánh tay của cô quấn quanh cổ anh và lưng cô cong lại. Ngực cô được đưa nhô cao hơn lên phía trên trong một lời mời chào trọn vẹn. Đầu óc anh quay cuồng khi hương vị của cô tràn ngập mọi giác quan của anh. Đôi tay anh đưa lên nhanh chóng để khum lấy đôi ngực nặng trĩu của cô, ngón tay cái của anh cọ xát vào núm vú đã săn cứng lại của cô. Anh trở nên điên cuồng với toàn bộ cảm giác, vị giác và thị giác về cô. Lũ chó đứng bao vây xung quanh mắt cá chân họ, tiếng sủa điên cuồng của chúng không đáng kể gì so với tiếng gầm rú sôi sục trong máu của anh.

7.5

Anh kéo miệng mình ra khỏi miệng cô để cắn nhẹ nơi đường cong thanh tú ở cổ cô. Một cơn rùng mình tàn phá cơ thể của cô, và anh phát ra một tiếng thì thầm hài lòng khi anh di chuyển xuống thấp hơn để được thiết đãi trên đôi ngực của cô, lưỡi anh liếm vào đỉnh nhọn, cắn nhẹ gặm nhắm, trong khi cô quằn quại trên bức tường và thúc dục anh. Miệng anh mở ra bao phủ cô rồi anh thưởng thức, mút mạnh vào núm vú màu dâu tây của cô khi đôi tay anh

trượt khỏi lưng cô để ôm vào các đường cong ở mông cô, ép hông cô tựa sát vào cái chiều dài phồng lên cứng rắn, đập rộn ràng đang cầu xin để được vào.

"Nick, Tôi–"

"Đừng nói với tôi dừng lại."

Anh nhìn lên. Ngực cô trượt ra khỏi miệng anh, núm vú của cô săn cứng và khuấy động bởi sự quan tâm của anh. Dạ dày cô run lên. Đôi môi sưng húp của cô tách ra, cho phép những hơi thở hổn hển, vỡ vụn được thoát ra ngoài.

Đôi mắt cô tối sâu thăm thẳm, làm át đi sắc xanh khi cô nhìn chằm chằm khóa vào mắt anh. Một giây trôi qua khi anh chờ đợi. Một khoảnh khắc. Một thế kỷ.

"Đừng dừng lại."

Cô kéo đầu anh xuống và hôn anh. Anh đã tàn phá làn da thịt ở môi cô như thể anh đang bị bỏ tù và cô là hương vị tự do cuối cùng của anh, cảm thấy chính mình chìm vào sâu thẳm nơi cơ thể cô cho đến khi...

"Cảnh sát!"

Những âm thanh của còi báo động đã chiến đấu theo một cách nào đó để tràn vào cái thế giới nhục dục mà họ đang tạo ra. Cánh cửa sập mạnh với lệnh của cảnh sát– ánh đèn đỏ báo động nhấp nháy quay cuồng với màu sắc chiếu xuyến qua các cửa sổ và vào cả sảnh lớn. Tiếng chó sủa đang tăng dần lên với sự hoảng loạn.

Anh lảo đảo lùi lại khỏi cô như thể vừa thoát khỏi một cơn mê dài. Cô chớp mắt, rồi sau đó cử động một cách máy móc để tìm cái áo choàng của cô. Nick quay người lại và đi về phía cánh cửa, tắt chuông báo động, và để tay dừng lại trên nắm đấm cửa.

"Cô ổn chứ?"

Cô cảm thấy run rẩy nhưng vẫn xoay xở để nói. "Vâng."

Anh mở cửa cho một nhân viên cảnh sát mặc đồng phục, người mà sự đề phòng của ông ta giờ đã chuyển sang nghi hoặc. Đôi mắt vẫn còn say mê và tình trạng khuấy động rõ ràng của Nick chắc hẳn rất đáng nghi, bởi vì người cảnh sát đã nhòm vào sảnh lớn đến người phụ nữ mặc áo choàng và lũ chó đang quanh quẩn dưới chân cô. Ông tra vũ khí vào bao. "Thưa ông, ông đã báo cáo xin được can thiệp."

Nick tự hỏi đây có phải là lúc thách thức lần xấu hổ nhất của anh không. Anh lùa một bàn tay vào mái tóc rối bù của mình và bám vào cái trình tự suy nghĩ bình thường, logic của anh. "Phải. Tôi xin lỗi, ngài sĩ quan, đã có một sai lầm.

Xin mời ông vào."

Anh biết rằng nếu anh không để cho ông ta vào trong thì trông sẽ đáng ngờ hơn. Người cảnh sát nhìn lướt qua toàn bộ khung cảnh và dường như lưu ý đến người phụ nữ xuất hiện đầy thân thiện và những con chó đã không cố gắng để bảo vệ cô từ một người đang nổi điên. Ông khẽ gật đầu. "Thưa bà."

Cô nuốt xuống khó nhọc. "Ngài sĩ quan. Xin lỗi ông về điều này." Như thể cô đã biết Nick vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cô liền cố gắng giải thích. "Chồng tôi đã nghĩ rằng có một ai đó trong nhà, nhưng tất cả đó là lỗi của tôi. Tôi đã giấu những con chó trong căn phòng không sử dụng, hy vọng anh ấy sẽ không phát hiện ra, nhưng chúng chắc phải phát ra một số tiếng ồn trong lúc nửa đêm và anh ấy nghĩ rằng đó là một kẻ đột nhập."

Nick nhắm mắt mình lại.

Một khoảnh khắc thật sự xấu hổ.

Anh cố gắng để ngắt lời cô. "Alexa, tại sao chúng ta không chỉ–"

"Không, Nick, hãy để em kết thúc. Ông thấy đấy, ngài sĩ quan, chồng tôi không thích động vật và tôi thì lại làm tình nguyện viên cho trại nhà tạm vì vậy đôi khi tôi nhận một vài con bị lạc, nhưng lần này tôi đã không muốn anh ấy biết về việc đó nên tôi cố gắng giấu những con chó ở một nơi mà anh ấy sẽ không phát hiện ra."

Người cảnh sát quay đầu về phía anh một cách lịch sự. "Ông đã không đề cập đến một căn phòng đầy chó, thưa ông?"

Nick nghiến răng cáu tiết. "Cô ấy khiến cho tôi phải ở trên lầu."

"Tôi hiểu."

"Vậy là, chồng tôi đã nghe thấy tiếng những con chó và gọi 911, nhưng khi anh ấy cố gắng tự mình kiểm tra toàn bộ hiện trường thì anh ấy đã tìm thấy lũ chó, và tức giận và bắt đầu la hét, rồi tôi chạy xuống và chúng tôi đã có cãi nhau một chút và sau đó ngài xuất hiện."

Người cảnh sát liếc nhìn cây gậy rơi trên sàn nhà. "Thưa ông, ông đang cố gắng làm bất ngờ một tên trộm chỉ với một cây gậy bóng chày?"

Nick tự hỏi tại sao anh đột nhiên lại cảm thấy như đó là một lời cáo buộc. Anh nhún vai. "Tôi đã gọi cảnh sát nhưng tôi thấy là tôi sẽ cố gắng tự mình bắt lấy tên trộm."

"Ông không có một khẩu súng nào cả?"

"Không."

"Tôi sẽ khuyên ông nếu lần tới ông nghĩ rằng có một kẻ đột nhập, thì hãy gọi ngay 911, khóa mình và cả vợ ông trong một căn phòng, rồi chờ cho cảnh sát đến."

Cơn tức giận sôi lên nhưng anh vẫn gật đầu. "Vâng, tất nhiên."

Người cảnh sát thực hiện một số ghi chú trên tập giấy của ông ta. "Thưa bà, bà sẽ ổn với những con chó đêm nay chứ?"

"Vâng, chúng tôi sẽ ổn thôi."

"Vậy thì tôi sẽ phải làm việc của mình. Tôi sẽ phải lấy một số thông tin cho bản báo cáo." Ông hỏi một số điều cơ bản, sau đó dừng lại để vỗ nhẹ vào đầu chú chó giống labrador màu đen. Một nụ cười hiện trên đôi môi của ông.

"Những chú chó đáng yêu. Bà đang làm một điều tuyệt vời đấy, bà Ryan. Tôi ghét phải nhìn thấy những con vật này bị giết đi."

Cô thật sự đã cười tươi với ông trong chiếc áo choàng màu xanh-vàng nhạt và mái tóc rối bù bị tàn phá của cô. "Cảm ơn ông."

"Chúc ngủ ngon." Với một cái gật đầu lịch sự, ông rời đi.

Nick đóng cửa lại, sau đó quay sang đối mặt với vợ của mình.

...

Alexa đã không chờ để nghe lời giải thích hợp lý của anh. Cô cược rằng có một danh sách dài các lý do bay lượn trên đầu lưỡi của anh. Anh đã bị điên và mất kiểm soát. Tình trạng mất ngủ đã khiến cho anh vồ lấy cô và chết tiệt những hậu quả. Giờ thì người cảnh sát đã dội cho anh một gáo nước lạnh choáng váng, anh đã thông suốt cái ý tưởng trên và quyết định rằng nó sẽ không đem lại lợi ích tốt nhất cho họ nếu họ ngủ với nhau. Xét cho cùng thì, đó là điều khoản trong hợp đồng. Xét cho cùng thì, đây là một cuộc hôn nhân kinh doanh.

Và xét cho cùng thì, điều này là không thực.

Đám mây mù nhục dục đã trôi đi và để lại cho cô một nỗi đau âm ỉ, dai dẳng. Cô coi như người cảnh sát là một vị thần số mệnh – cuối cùng thì Mẹ Trái đất của cô đã can thiệp vào giúp đỡ cô một tay.

"Alexa–"

"Đừng." Cô giơ một tay lên và Nick yên lặng, chờ đợi. Alexa đã biết, ngay lúc đó và ngay tại kia rằng cô đã có những cảm xúc rất nguy hiểm với Nicholas Ryan. Những xúc cảm rất hỗn độn, rất thực. Cô nhận lấy sự thật giống như một liều thuốc đắng và tiến lên đương đầu với sự thật. Nếu cô ngủ với anh, thì mọi thứ sẽ chỉ quay vào cô, và vẫn sẽ như cũ đối với anh. Cô muốn tình yêu, và anh thì chỉ muốn có một khoảng thời gian vui vẻ. Cô sẽ mang trái tim tan vỡ vào cuối năm, và anh thì sẽ bỏ đi mà không thèm ngoái lại nhìn. Một mẩu thông tin khác đánh vào cô giống như một cú knockout thẳng vào đầu.

Nếu anh đề nghị, cô sẽ lên giường với anh.

Cô thực sự đã rùng mình với sự xấu hổ. Cô không kiểm soát được hoóc môn của mình khi anh chạm vào cô. Cô thậm chí còn không thể hứa rằng cô sẽ không bao giờ xem xét đến cái cơ hội đó trong tương lai. Nhưng cô biết được một điều– cách duy nhất để cô sẽ lên giường với chồng cô là khi anh cầu xin. Cô muốn anh đến điên cuồng, nóng bỏng, bùng nổ và quá kích thích để chỉ cần một cú động chạm sẽ đẩy anh đến bờ vực. Giống như tối nay. Nhưng cô không muốn có thêm bất cứ một lý do giải thích nào như tâm trạng, hay sự mất ngủ, hay do rượu nữa. Cô muốn có quan hệ tình dục tuyệt vời, không do dự, đầy đam mê với đầu óc anh được giũ sạch và đôi mắt của anh ở trên cô. Không suy nghĩ về Gabriella. Và không suy nghĩ về một kết thúc cho cuộc đời sống độc thân.

Cô cần anh chỉ muốn có duy nhất cô.

Rõ ràng đó sẽ là cái đinh cuối cùng đóng vào cỗ quan tài của cô. Bởi vì tối nay, cô vẫn không được thuyết phục rằng anh chỉ muốn người vợ của mình trên giường của anh.

Thẫn thờ, cô chúc mừng chính mình đã suy nghĩ hợp lý như Nick. Nếu cô không thể ngủ với anh, cô sẽ phải đẩy anh ra và tiếp tục đi trên làn ranh giới giữa tình bạn và sự khao khát. Cô đã quá mệt mỏi vì phải đấu tranh rồi. Vì vậy, cô chọn sự trung thực với một ít bóp méo. Cũng giống như một ly toddy nóng hổi – thứ dược liệu được ủng hộ nhiệt liệt có pha một ít rượu.

(Toddy: cốc rượu được pha chế bằng đường, nước nóng và rượu mạnh)

"Nick, tôi xin lỗi." Cô kéo mình đứng thẳng với toàn bộ chiều cao và bọc mình trong một đám mây nghiêm trang vô hình. "Tôi đã sai khi giấu những chú

chó đó khỏi anh. Tôi sẽ dọn sạch tất cả mọi thứ và mang chúng trở lại trại nhà tạm vào buổi sáng. Và nếu chúng cần đến tôi một lần nữa, tôi sẽ cho anh biết và tôi chắc chắn rằng chúng ta có thể sắp xếp được việc đó."

"Alexa–"

Cô tiếp tục trong sự gấp gáp. "Và về những gì đã xảy ra ở đây. Nó ổn cả. Tôi đã bị mất kiểm soát trong thời khắc đó cũng giống như anh, và tôi đã từng nghe nói rằng giận dữ thường rất dễ biến thành niềm đam mê, và hãy nhìn thẳng vào nó, chúng ta đang trong tình trạng không có được quan hệ tình dục nào cả. Những cảnh trên cứ thế xảy ra. Và tôi không muốn nói về nó– Tôi phát chán đến chết phải nói về mối quan hệ kinh doanh này rồi. Nó chỉ là về tiền bạc, do đó chúng ta cần phải tuân thủ theo bản hợp đồng. Được chứ?"

...

Nick đấu tranh để điềm tĩnh với bài phát biểu của vợ anh. Sự ngứa ngáy ở ngay giữa hai bả vai của anh đã cảnh báo anh rằng cô đang giấu nhiều điều hơn là cô giả vờ. Anh biết cái khoảnh khắc này có thể mở ra một hướng mới và cái giá của nó không phải rẻ nếu anh bước chỉ một bước ra xa khỏi sự hợp lý trong mưu đồ của anh.

Anh đẩy cái suy nghĩ dai dẳng ấy đi và nhìn vào cô. Trong những ngày qua, anh nhận ra rằng cô ngày càng trở nên đẹp hơn đối với anh. Từ cái ánh sáng lung linh trong đôi mắt cô, từ nụ cười của cô cho đến tâm hồn ấp áp cô. Cuộc nói chuyện giữa họ đã mở ra những cánh cửa mà anh nghĩ đã bị khóa chặt, nhưng kết quả lại là một luồng cảm xúc kỳ lạ khiến anh cảm thấy không thoải mái– và sẽ không bao giờ cả. Cô là người phụ nữ cần một mối quan hệ vững chắc. Thật chết tiệt, cô cũng là người phụ nữ xứng đáng với điều đó. Nhưng anh chỉ có thể cho cô tình dục và tình bạn. Không phải là tình yêu.

Anh đã quyết định điều đó nhiều năm trước đây. Cái giá phải trả là quá lớn.

Vì vậy, Nick đứng nhìn cái ranh giới mong manh giữa họ đứt lìa một lần nữa với nhiều cảm xúc hòa trộn và quá nhiều điều hối tiếc đến chết tiệt.

Anh buộc mình gật đầu và cười nhẹ với cô. "Lời giải thích và xin lỗi được chấp nhận. Không cần phân tích nhiều thêm nữa."

Cô mỉm cười trở lại nhưng đôi mắt cô vẫn rất xa xăm. "Tốt. Tại sao anh không trở lên lầu trong khi tôi dọn sạch chỗ này?"

"Tôi sẽ giúp đỡ."

"Tôi muốn tự mình làm điều đó."

Anh di chuyển về phía cầu thang và nghiên cứu con chó săn đang thu mình trong góc. Một cơ thể dài, màu vàng. Khuôn mặt xấu tệ. Nhưng cặp mắt đó đã gợi lại quá khứ của chính anh– rất nhiều nỗi đau và không cái nào trong số chúng có hy vọng cả. Bộ lông trơ trụi rất phù hợp với cái đuôi dài, nghiêng ẻo lả sang một bên. Chắc chắn đó là một kẻ cô độc, giống như một đứa trẻ lớn tuổi trong cái trại trẻ mồ côi bị ném vào giữa những cô cậu bé dễ thương.

Có lẽ là nó đang cố gắng ăn cắp một ít thức ăn. Hoặc có lẽ nó không có gia đình hay con cái hay bất kì sự kết nối nào cả. Con chó chỉ đứng lặng lẽ ở chân cầu thang và nhìn anh leo lên.

Nick nhớ lại cái mùa hè anh đã tìm thấy một con chó lai già (mutt) ở trong rừng. Con chó đã bị bỏ đói, với đám lông vón cục và cặp mắt vô vọng. Nick đã lôi chú ta về nhà và tiếp đãi với thức ăn và nước uống. Cuối cùng anh đã săn sóc nó khỏe lại và họ trở thành bạn bè.

Anh xoay xở để giấu nó khỏi mẹ anh trong một khoảng thời gian bởi vì ngôi nhà khá là lớn, và người quản gia đã đồng ý giữ bí mật. Rồi một ngày anh đi học về và tìm chú chó, rồi nhận thấy bố anh đã trở lại sau một chuyến đi đến quần đảo Cayman. Anh biết ngay lập tức rằng chú chó của mình sẽ không có ở đó. Khi anh cãi nhau với bố mình, Jed Ryan đã cười và đưa cho anh sự thúc đẩy cứng rắn. "Không có chỗ cho kẻ thua cuộc trong ngôi nhà này, anh bạn ạ. Có lẽ nếu con có một con chó thực sự giống như chó Shepherd giống Đức. Con chó lai kia chẳng được tích sự gì cả và nó thực ra chỉ là thứ bỏ đi trong cái nhà này. Bố đã tống khứ nó đi rồi."

Jed Ryan đã bỏ đi, nhưng Nick vẫn còn nhớ đến cái bài học đó một lần nữa. Không bao giờ bị trói buộc. Anh đã nghĩ về con chó đó mỗi ngày trong nhiều năm, rồi cuối cùng anh cũng khóa nó lại nơi mà không bao giờ có thể làm phiền anh một lần nữa.

Cho đến bây giờ.

Lần thứ hai trong đêm, Nick ngập ngừng, muốn nắm lấy cơ hội về một điều gì đó nhưng lại quá lo sợ hậu quả. Trái tim anh đang đập mạnh với niềm khao khát, sự hoang mang và bối rối. Sau đó anh quay lưng lại với vợ anh và con chó xấu xí rồi đóng cánh cửa lại phía sau lưng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

8.1

Nick đứng trên bến tàu và theo dõi một dãy tàu thuyền nhấp nhô trong nước. Những làn sóng cáu kỉnh cứ dâng lên và đập vào bờ như một lời báo hiệu của mùa đông. Hoàng hôn màu da cam len lỏi qua bóng tối đầy đe dọa và tô màu rực rỡ vào cái vòm ánh sáng của chiếc cầu Beacon Newburgh. Anh cho tay vào trong chiếc áo khoác hiệu Armani của mình và hít vào không khí sạch sẽ, trong lành. Sự điềm tĩnh thấm qua cơ thể của anh khi anh nhìn chằm chằm vào ngọn núi mà anh rất yêu mến, và thêm một lần nữa, anh biết đây là nơi anh thuộc về.

Mười năm trước đây, vùng bờ sông này đã bị quấy phá với những kẻ buôn bán ma túy và những con nghiện. Đường bờ sông tuyệt đẹp đã ngập tràn trong rác, các tòa nhà tao nhã xây bằng gạch đứng trong hoang vắng, điều hiu với những chiếc cửa sổ bị vỡ như một lời gào thét kêu cứu. Cuối cùng, các nhà đầu tư cũng nhìn thấy tiềm năng của khu vực này và bắt đầu ném tiền vào một giấc mơ khôi phục.

Nick và chú của anh đã dành ra thời gian để theo dõi dự án một cách cẩn thận. Bằng cách nào đó, họ đã nghi ngờ rằng cơ hội đem lại lợi nhuận cuối cùng cũng sẽ đến với Dreamscape. Đầu tiên một người táo bạo đã mở một quán bar trong khu vực và nó bắt đầu thu hút một lượng đám đông với những người muốn có bia và một ít cánh gà chiên giòn trong khi xem những con mòng biển. Khi cảnh sát tấn công vào điểm mấu chốt của thành phố, các chiến dịch truy quyết bọn tội phạm cũng được mọc lên từ các tổ chức phi lợi nhuận. Năm năm qua đã chứng minh các chiến dịch ấy xứng đáng với sự chu đáo của các nhà đầu tư. Các nhà hàng và spa mà Nick muốn xây dựng sẽ thay đổi thung lũng Hudson mãi mãi. Và anh biết anh là người duy nhất thực sự có ý định xây dựng nó.

Tâm trí của anh lóe lên nhớ lại cuộc họp của mình với Hyoshi Komo. Nick cuối cùng đã chốt hạ được thỏa thuận. Chỉ còn một người duy nhất sót lại, người mà đang đứng ngán giữa con đường tới ước mơ của anh. Michael Conte.

Nick đã thề một cách nhẹ nhàng khi anh nhìn mặt trời bắt đầu lặn dần. Hyoshi sẽ đồng ý trao cho Nick bản hợp đồng chỉ khi Michael Conte ủng hộ anh. Nếu Nick không thể thuyết phục được Conte rằng anh chính là người dành cho việc này, thì Hyoshi sẽ chọn một kiến trúc sư khác và Dreamscape sẽ không có lấy một cơ hội.

Nick không thể để điều đó xảy ra.

Anh là một người đã đi rất nhiều nơi để tìm kiếm kiến thức về kiến trúc. Anh đã nhìn theo mái vòm vàng lấp lánh ở Florence và các tòa tháp cao tao nhã ở Paris. Anh đã từng nhìn thấy những hòn đảo hoang sơ đẹp đến kỳ lạ, dãy núi Thụy sĩ hùng vĩ và những khối đá nguyên sơ, như được tạc của Hẻm núi lớn.

Không có gì trong tầm nhìn hay tâm trí, hay cả trái tim anh có thể tiến gần được đến ngọn núi của anh.

Một nụ cười chế nhạo hiện trên đôi môi của anh khi cái ý nghĩ sướt mướt ủy mị kia bị giữ lại.

Anh nghiên cứu toàn bộ quang cảnh trong một lúc lâu, khi tâm trí anh sắp xếp lại các rắc rối của anh với vợ mình và bản hợp đồng với Conte, nhưng mọi thứ vẫn cứ trống rỗng. Điện thoại di động của anh reo lên làm gián đoạn những suy nghĩ trong anh.

Anh nhấn vào nút nghe mà không cần kiểm tra xem ai gọi. "Xin chào."

"Nicky?"

Anh nghẹn ngào một lời nguyền rủa. "Gabriella. Cô muốn gì?"

Cô dừng lại. "Em cần phải gặp anh. Có vài điều quan trọng cần thảo luận và không thể nói qua điện thoại."

"Tôi giờ đang ở phía cuối bờ sông. Tại sao cô không đến văn phòng tôi vào ngày mai?"

"Bến du thuyền?"

"Đúng, nhưng–"

"Em đang trên đường tới đó. Mười phút nữa em có mặt."

Điện thoại ngắt máy.

"Chó chết," anh lẩm bẩm. Anh nhanh chóng lướt qua các lựa chọn và nhắc nhở mình rằng anh có đủ mọi quyền để bỏ đi. Sau đó, cảm giác tội lỗi cắn rứt. Gabriella có thể vẫn còn bực bội vì anh đã kết thúc mối quan hệ của họ quá đột ngột. Có thể cô ấy cần hét lên với anh thêm nữa. Anh biết phụ nữ tin vào việc dứt khoát, và luôn có tính cạnh tranh. Cô có thể đã khiến mình trở nên điên cuồng rằng Alexa đã "giành được" anh.

Vì vậy, anh quyết định chờ đợi và lắng nghe những lời huyênh hoang của cô, sau đó xin lỗi và tiếp tục cuộc sống của chính anh. Mười lăm phút sau, Gabriella xuất hiện.

Anh nhìn cô trèo ra khỏi chiếc Mercedes bạc bỏ mui. Cô tiến lại với một sự tự tin lười biếng như mời gọi đàn ông được nhìn cho trọn vẹn. Anh ngưỡng mộ một cách trung lập cái áo hở đen làm lộ vùng bụng phẳng lì và vòng eo của cô. Cái quần jean ôm chặt vào hông được giữ thấp bằng một dây nịt đen mảnh. Đôi bốt đen gót thấp lạo xạo trên sỏi cho đến khi cô dừng lại ngay trước mặt anh. Đôi môi màu đỏ rượu vang của cô trễ ra trong một điệu bộ chuyên nghiệp.

"Nick." Đôi mắt cô rực cháy nhưng giọng cô lại lạnh lùng. "Thật vui được gặp lại anh."

Anh gật đầu. "Có chuyện gì vậy?"

"Em cần một vài lời khuyên. Em có một hợp đồng đề nghị từ hãng Mỹ phẩm Lace."

"Đó là một cơ hội rất lớn, Gabby. Xin chúc mừng. Vậy vấn đề là gì?"

Cô nghiêng tới. Mùi hương Chanel đắt tiền trôi dạt trong không khí. "Đó là một bản hợp đồng hai năm nhưng em cần phải chuyển đến California." Đôi mắt ngọc lục bảo của cô mở rộng với sự khao khát và ngây thơ đến tuyệt hảo.

"Nới đây là nhà của em. Và em ghét cái trò tâm lý Baywatch. Em đã luôn là một người New York rất cứng rắn. Giống như anh vậy."

Một tiếng chuông cảnh báo vang lên đâu đó trong não bộ anh. "Cô cần phải quyết định điều này cho chính bản thân mình. Chuyện giữa chúng ta đã kết thúc. Bây giờ tôi đã đã kết hôn."

"Chúng ta đã có một điều gì đó rất thực. Em nghĩ rằng anh đã hoảng sợ và nhảy ngay vào người phụ nữ đầu tiên mà anh có thể kiểm soát."

Anh lắc đầu với một sự bứt rứt buồn rầu. "Tôi xin lỗi, đó không phải là sự thật. Tôi phải đi đây."

"Hãy khoan!" Thời khắc đầu tiên cô còn đứng cách anh một vài inch, thời khắc tiếp theo cô đã dán chặt vào ngực anh với hai cánh tay móc vào quanh cổ anh và hông của cô áp chặt một cách có chủ ý dựa vào anh.

Chúa Giêsu ...

"Em nhớ điều này," cô thì thầm. "Anh biết là chúng ta ở bên nhau tuyệt vời như thế nào mà. Dù hôn nhân hay không có hôn nhân, em vẫn muốn anh. Và anh cũng muốn em."

"Gabriella–"

"Em sẽ chứng minh điều đó." Cô kéo đầu anh xuống để đáp ứng cô, và anh đã có một giây để quyết định xem anh nên làm cái chết tiệt gì. Đẩy cô đi và trung thành với từng chi tiết trong bản hợp đồng? Hay bắt lấy cơ hội này để kiểm tra xem sự ảnh hưởng của vợ anh lên anh như thế nào?

Ý nghĩ về Alexa bị cuốn đi. Anh cứng vai và bắt đầu giật lùi lại, nhưng con quỷ cay độc bên trong nổi dậy và thì thầm lời cảnh báo của nó. Vợ của anh không phải là thực sự, chỉ là một hình ảnh lướt qua mà sẽ vụn vỡ thành những nỗi đau khổ và nhắc nhở anh rằng không có gì kéo dài cả. Gabriella sẽ làm cho anh quên đi. Và Gabriella sẽ làm cho anh nhớ lại. Gabriella sẽ buộc anh phải đối mặt với sự thật về cuộc hôn nhân của anh.

Sự thật rằng họ không phải là một cuộc hôn nhân thực sự.

Vì vậy, anh nắm lấy cơ hội và đón nhận đôi môi của cô, cướp bóc miệng cô như anh đã từng trong quá khứ. Hương vị của cô xâm chiếm vào miệng anh, và tay cô điên cuồng di chuyển chà xát trên lưng anh trong một lời mời để kéo cô ra xe và chiếm lấy cô ngay tại đó, và trong một khoảng thời gian rất nhỏ anh đã thoát khỏi tâm trạng bực bội thất vọng của mình và khao khát một ai đó khác.

Anh gần như bị buộc phải làm theo ý muốn của cô, nhưng sau đó một nhận thức khác choáng lấy anh.

Anh chỉ là hành động vô thức. Anh đã từng trải qua sự kính thích với người phụ nữ này. Và bây giờ, chỉ là một cảm giác phấn chấn nho nhỏ, cái mà nhạt nhòa hẳn so với những phản ứng làm rung chuyển cả trái đất mà Alexa đã gây ra với chỉ là một cái đụng chạm. Hương vị của Gabby không làm hài lòng anh, và ngực của cô không căng tràn trong tay anh, và hông của cô quá sắc cạnh, đâm cả vào hông của anh.

Và anh nhận ra cô không phải là Alexa, sẽ không bao giờ là Alexa, và anh chẳng muốn hòa giải với cô.

Nick đẩy cô ra.

Cô mất một lúc để chấp nhận sự từ chối của anh. Một cơn giận dữ tuyệt đối quét qua khuôn mặt của cô trước khi cô lấy lại bình tĩnh. Anh đã cố gắng để thốt ra một lời xin lỗi nhưng cô đã cắt lời anh. "Có chuyện gì vậy, Nick. Tất cả chuyện đó đâu có nói lên được điều gì." Cô thẳng lưng với một vẻ kiên quyết. Nick biết rằng mỗi hành động đều được tính toán để tạo nên các hiệu ứng ấn tượng nhất. Đó là một yếu tố khác nhau nữa giữa cô và Alexa. "Hãy để em nói cho anh biết lập luận của em. Anh cần phải kết hôn một cách nhanh chóng vì một vài lý do công việc và cô ta thì phù hợp với yêu cầu của anh."

Gabriella bật cười khi cô thấy cái nhìn ngạc nhiên hiện trên khuôn mặt của anh. "Cô ấy đang sử dụng anh đấy, Nick. Mặc cho những gì cô ta đã nói, anh sẽ không bao giờ thoát khỏi cuộc hôn nhân này mà không có một đứa trẻ hoặc phải bỏ ra một khoản tiền lớn đến chết tiệt. Cơn ác mộng tồi tệ nhất của anh rồi sẽ trở thành sự thật." Môi cô bĩu ra trong sự ghê tởm. "Chỉ cần ghi nhớ những lời em đã nói khi cô ta tỏ ra một chút bất ngờ, 'Ôi, em đoán là chúng ta đã có sai sót'."

Gabriella quay đi và đặt tay dừng lại trên tay nắm cửa. "Chúc anh may mắn. Em sẽ nhận công việc ở California, nhưng nếu anh cần em thì cứ gọi."

Cô trượt vào trong xe và lái đi. Xương sống anh ngứa ran với linh tính ớn lạnh. Anh cược trên tính mệnh mình rằng Alexa rất đáng tin, và sẽ không bao giờ cố gắng để bẫy anh để nhận được nhiều tiền hơn – Ai mà lại đi kết hôn với một tỷ phú và chỉ yêu cầu có 150 ngàn đô la? Gabriella chỉ đang tức giận

vì cô ta đã không thể giữ được anh.

Nick nhăn mặt khi anh nghĩ về nụ hôn. Bản năng đầu tiên của anh là lờ đi toàn bộ các cảnh tượng đó. Tuy nhiên, anh nợ vợ anh sự trung thực. Anh muốn giải thích rằng anh và Gabriella đã gặp nhau bên bờ sông ở nơi công cộng, cô ta bắt đầu nụ hôn trước, và rồi cô ta sẽ chuyển đến California. Kết thúc câu chuyện. Anh cần phải bình tĩnh và hợp lý. Alexa không có lý do gì để ghen tuông cả. Cô có thể khó chịu một chút, nhưng một nụ hôn thì sẽ dễ dàng bỏ qua thôi.

Ít nhất thì nụ hôn đó đúng là như vậy.

Nhưng một số khác thì thật khó để mà quyên đi.

Với suy nghĩ đó, anh đi về phía chiếc xe và lái về nhà.

...

Alexa nhắm mắt lại và chiến đấu với cơn tuyệt vọng, mệt mỏi đến tận xương tủy.

Cô ngồi trong chiếc Volkswagon vàng cũ rích với cửa kính được kéo kín lên và âm nhạc của Prince đang nổ tung trên cái máy radio của cô. Bãi đậu xe của ngân hàng giờ đã trống rỗng khi năm phút biến thành một giờ đồng hồ và vẫn đang tiếp tục tích tắc. Cô nhìn chằm chằm ra ngoài kính chắn gió của mình và cố gắng chiến đấu chống lại vị đắng của thất bại cùng sự thất vọng đã ăn mòn nơi dạ dày cô như acid.

Không có khoản vay.

Một lần nữa.

Vâng, BookCrazy đang kinh doanh tốt và cô vừa mới thu được lợi nhuận. Nhưng ngân hàng lại không được vui mừng với cái ý tưởng rót tiền vào cơ sở kinh doanh của cô, khi mà giờ đây cô gần như đã khánh kiệt, không có tài sản thế chấp cũng như không có khoản tiết kiệm và không có một cái gì ủng hộ cô cả. Cô nghĩ về tập phim Sex & the City yêu thích của cô và tự hỏi cô đã có được bao nhiêu đôi giày. Sau đó, nhận ra cô thậm chí đã chẳng có bao nhiêu cho lắm.

Tất nhiên, Mr. Big của cô là một người chồng thực sự và chỉ với một thêm thắt nhỏ trên bản hợp đồng vay mượn thì cô sẽ thành công. Cô tự hỏi nếu cô đã không trở nên ngu ngốc và quá tự trọng để sử dụng mối quan hệ đó thì sao, và cô gần như đã bật cửa tuôn ra khỏi xe.

Chỉ gần như.

Cô để một tiếng rên dài, buồn rầu được thốt ra. Thỏa thuận là thỏa thuận, và cô đã vừa lấy phần tiền của mình rồi. Bây giờ cô lại quay trở về điểm xuất phát, bị mắc kẹt với một người chồng trong một năm, người mà không thích cô– nhưng đôi khi lại muốn có quan hệ tình dục cho đến khi tâm trí của anh được thông suốt.

Và cô thì vụn vỡ hoàn toàn.

Ồ, đúng thế, cô đã làm điều đúng đắn.

Nguyền rủa, cô bật động cơ và đẩy lá thư từ chối vào ngăn đựng găng tay. Điểm mấu chốt vẫn còn lại đó. Cô sẽ không sử dụng tiền của Nick để phát triển sự nghiệp của mình khi mà mối quan hệ của họ chỉ là tạm thời. Cô cần thiết phải tự mình đảm bảo khoản vay dựa trên khả năng chết tiệt của cô. Nếu cô sử dụng Nick, quán cà phê sẽ không bao giờ thực sự thuộc về cô. Không, cô muốn đợi thêm một năm nữa, thu được lợi nhuận nhiều hơn, rồi thử lại.

Không cần phải muốn tự tử và chán nản bởi vì một bước lùi nhỏ.

Cảm giác tội lỗi gặm nhấm dạ dày cô. Những lời nói dối đã được chất chồng một cách đầy ấn tượng rồi. Đầu tiên là cha mẹ cô. Sau đó là Nick. Làm sao cô giải thích được việc không có sự mở rộng nào khi Nick đã tự mình kiểm tra?

Và cha mẹ cô thì nghĩ rằng cô đang lăn trong tiền. Họ đang đặt vấn đề với Nick về việc khi nào anh bắt đầu công việc kiến trúc cho BookCrazy. Sau cùng thì, tại sao chồng cô không thể giúp đỡ cho vợ mình trong công việc kinh doanh của cô?

Một tháp các lá bài được xếp chồng lên lắc lư và đang đe dọa đổ xuống.

Cô lái xe về nhà trong tình trạng u ám và đỗ cạnh chiếc xe của Nick. Cô hy vọng anh đã làm bữa tối, sau đó nhận ra cô không thể ăn bất cứ thứ gì trừ món salad bởi vì cô đã phản bội chế độ ăn kiên của mình với bữa trưa thịt băm trộn pho mát bự chảng ngon tuyệt, béo ngậy và một phần khoai tây chiên lớn.

Tâm trạng của cô chuyển sang tối tăm hơn.

8.2

Khi cô bước vào, căn nhà gần như đã trải rộng thêm ra với hương thơm của tỏi, các loại rau củ và cà chua. Alexa ném ví của mình lên ghế, đá văng đôi giày khỏi chân cô, và kéo cái váy của cô lên để giựt cái tất quần của mình ra trước khi bước vào nhà bếp.

"Anh đang làm gì vậy?"

Anh quay đầu lại. "Làm bữa tối."

Cô đưa cho anh một vẻ mặt cau có. "Tôi chỉ muốn có một đĩa salad."

"Tôi vừa làm nó xong. Trong tủ lạnh ấy, đang làm lạnh. Ngày hôm nay của cô thế nào?"

Giọng điệu tử tế của anh chọc vào thần kinh cô. "Thật là đáng yêu."

"Nó tốt, hmmm?"

Cô lờ anh đi và rót cho mình một ly nước lớn. Nước lọc và rau diếp khô sẽ bổ sung nhau một cách thú vị. "Anh đã cho con cá ăn chưa vậy?"

Anh khuấy một nồi nước sốt đang sôi sùng sục, và mùi hương của nó làm dấy lên cả một hồ bơi nước bọt trong miệng cô. Làm thế quái nào anh lại học được cách nấu ăn giống hệt như một bà cô Ý, mà vượt xa khả năng của cô, nhưng toàn bộ điều này chỉ đang đem lại thêm bực mình mà thôi. Người chồng nào sau khi đi làm về lại đi nấu một bữa ăn tuyệt hảo hả trời? Anh thật chẳng bình thường tí nào.

Anh đổ nước sốt vào đĩa spaghetti. "Từ ngữ cô lựa chọn đã bị cọc cạch, không phải sao? Cá hoặc là danh từ số ít hoặc là số nhiều. Hãy tưởng tượng sự ngạc nhiên của tôi khi tôi bước vào phòng làm việc và tìm thấy không phải một con cá trong cái bát cá nhỏ, mà là cả một bể cá."

Cô gần như đã đủ rộn ràng cần thiết để tranh cãi. "Otto đang cô đơn và anh đang tập cho loài vật bản tính tàn nhẫn đấy. Nó quá cô đơn. Nhưng bây giờ, nó đã có bạn bè và một nơi để bơi."

"Vâng, cả một đường hầm nhỏ xinh đẹp với đá và tảo để chơi trốn tìm với bạn bè của mình."

"Anh trở nên thật mỉa mai."

"Và cô thì đang cáu kỉnh."

Cô đập sầm ly nước xuống bàn. Chất lỏng chòng chành tràn khỏi vành ly. Với một cú xoay gót bướng bỉnh, cô bỏ rơi ly nước, đi thẳng đến tủ rượu, và đổ cho mình hai đốt ngón tay rượu Scotch. Chất lỏng chảy xuống đốt cháy cổ họng cô và làm dịu đi thần kinh của cô. Cô nhận thấy vai anh giật nhẹ nhưng khi cô nhìn lại anh với sự hoài nghi, anh dường như không có vẻ gì là cười nhạo cô.

"Tôi đã có một ngày tồi tệ."

"Muốn nói về nó chứ?"

"Không. Và tôi không ăn spaghetti đâu."

"Được rồi."

Anh để lại cô với sự im lặng trong khi cô uống một ngụm khác và bắt đầu bình tĩnh. Cô đang ngồi trong căn nhà bếp ấm cúng bao quanh bởi những âm thanh của cách nấu nướng cổ điển và không khí im lặng nặng nề. Tối nay anh mặc một chiếc tạp dề phủ ngoài cái quần jean bạc màu với áo phông. Thay vì làm mềm đi vẻ nam tính của anh, cái tạp dề màu đen đơn giản nhấn mạnh cái hông chắc nịch, bộ ngực rộng, và vòng mông tuyệt đẹp. Vẻ uyển chuyển và sự thoải mái của anh trong một không gian nội trợ đã khiến cô thở ra một chút khó khăn.

Anh xếp bàn, dọn thức ăn của anh và salad cho cô, rồi bắt đầu ăn. Sự tò mò của cô về ngày hôm nay của anh được gợi lên.

"Bản hợp đồng dự án bờ sông tiến triển thế nào rồi?"

Anh thành thạo xoắn mì spaghetti vào chiếc nĩa của mình và đẩy nó gọn gàng vào trong miệng. "Đã đi uống với Hyoshi và ông ấy cũng đã cho tôi phiếu bầu của mình."

Một cảm giác vui vẻ từ tận đáy lòng vượt ra khỏi tâm trạng bối rối của cô. "Nick, nó thật tuyệt vời. Giờ chỉ còn lại Michael thôi."

Anh cau mày. "Yeah. Conte có thể gây ra rắc rối đấy."

"Anh có thể nói chuyện với anh ấy tối thứ bảy này."

Anh cau mày dữ dội hơn. "Tôi thích không đến bữa tiệc hơn."

"Ồ. Được thôi, tôi sẽ đi một mình."

"Quên đi, tôi sẽ đi."

"Chúng ta sẽ có nhiều niềm vui. Nó sẽ cho anh một cơ hội khác để anh gặp anh ấy trong một không khí thoải mái." Cô bỏ lại món salad của mình trước

mặt và nhìn chằm chằm thèm khát vào bát mì spaghetti. Có lẽ cô nên xoắn lấy một nĩa đầy thôi. Sau cùng thì cô cũng đã thử ít nước sốt rồi.

"Nếu Conte không đồng ý thỏa thuận này, thì mọi chuyện sẽ chấm dứt."

"Anh ấy sẽ không làm thế."

"Làm thế nào cô biết?"

"Bởi vì anh là người giỏi nhất cho việc đó."

Cô tập trung vào đĩa pasta của mình. Khi cô nhìn lên, một biểu hiện kì lạ quét qua khuôn mặt của anh. Anh dường như có vẻ hoài nghi. "Làm thế nào cô biết được?"

Alexa mỉm cười. "Tôi đã nhìn thấy những công việc anh làm. Tôi thường xuyên xem chúng khi chúng ta còn nhỏ, và anh cũng đã dựng lên nhiều thứ trong cái nhà để xe. Tôi đã luôn nghĩ rằng anh muốn trở thành một người thợ mộc, nhưng khi tôi nhìn thấy nhà hàng Mt. Vesuvius, thì tôi biết rằng anh đã tìm thấy giấc mơ đích thực của mình. Toàn bộ nơi đó đã thu hút tôi đấy, Nick. Từ các dòng nước nhỏ, đến những bông hoa, bụi tre và một cái nhà gỗ cũ giống nơi vùng núi Nhật Bản. Anh là một kiến trúc sư xuất sắc."

Anh trông tuyệt đối sững sờ trước lời nhận xét của cô. Chẳng phải anh đã biết cô luôn ngưỡng mộ tài năng của anh, ngay cả khi họ trêu chọc nhau một cách tàn nhẫn? Ngay cả sau những năm dài ở cách xa nhau? "Tại sao anh trông lại quá ngạc nhiên như vậy?"

Dường như anh đã đánh mất mọi từ ngữ. "Tôi không biết. Tôi không bao giờ có bên mình một người phụ nữ nào quan tâm đến sự nghiệp của tôi. Không ai thực sự hiểu nó cả."

"Đó là vì họ ngu ngốc. Tôi có thể ăn nốt chỗ pasta cuối cùng này được không hay là anh muốn ăn thêm?"

Đôi môi anh nhếch lên khi anh đưa cái bát cho cô. "Cứ tự nhiên." Cô đã chiến đấu chống lại một tiếng rên rỉ khi nước sốt cà chua cay cay nhảy múa trên đầu lưỡi của cô. "Alexa, có chuyện gì đang xảy ra với cái kế hoạch mở rộng cửa hàng sách của cô vậy?"

Sợi mì spaghetti liền mắc lại trong cổ họng cô và làm cô bị nghẹn. Anh đứng vụt dậy khỏi ghế và bắt đầu đập vào sau lưng cô, nhưng cô đẩy anh ra và uống vội vã đầy một miệng nước lọc. Một bài thơ đã bất chợt hiện lên trong sự chế giễu ớn lạnh lướt qua trước mặt cô. Ôi, một mạng lưới rối rắm phức tạp mà chúng tôi đang len lỏi qua, khi ngay từ đầu chúng tôi trước hết phải học cách lừa dối nhau ...

"Cô có sao không?"

"Tôi ổn. Chỉ cần nuốt xuống cái sợi mì ống kia." Cô liền thay đổi chủ đề. "Chúng ta phải qua nhà bố mẹ tôi vào ngày Lễ Tạ Ơn."

"Không, tôi ghét những ngày lễ. Cô đã không trả lời câu hỏi của tôi. Cô đã có tiền và tôi không thấy ấn tượng lắm với sự cần thiết phải bắt đầu xây dựng quán cà phê ngay lập tức của cô. Tôi đã có một số ý tưởng muốn thảo luận với cô."

Tim cô đập nhanh đến nỗi máu chạy rần rật trong đầu cô. Chuyện này có vẻ tệ. Rất, rất tệ. "Umm, Nick, tôi đã không trông đợi là anh sẽ giúp tôi với quán cà phê. Anh đã có đủ việc cần xử lý với cái dự án bờ sông và một hội đồng quản trị đang săn lùng ráo riết từng bước đi của anh rồi. Với lại, tôi đã có thuê một người."

"Là ai?"

Chết tiệt.

Cô vẫy tay trong không khí với một cử chỉ tùy tiện. "Quên tên anh ta rồi. Một khách hàng của tôi đã đề cử anh ta. Anh ta, ừm, đang lên bản thiết kế và chúng tôi sẽ bắt đầu sớm thôi. Có thể tôi cũng sẽ chờ cho đến mùa xuân."

Anh cau mày. "Không có lý do để phải chờ đợi cả. Tôi đã không tin tưởng anh chàng này rồi đấy. Hãy đưa cho tôi số điện thoại và tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với anh ta."

"Không."

"Tại sao không?"

"Bởi vì tôi không muốn anh liên quan." Những lời nói đó dường như đã đấm vào anh giống như một cú móc phải đầy bất ngờ. Anh nhăn mặt, rồi sau đó nhanh chóng phục hồi. Những lời nói dối làm cô day dứt, nhưng cô tự nhắc nhở mình phải bám vào thỏa thuận, mặc dù theo một số cách kỳ lạ nào đó cô biết cô đã làm tổn thương anh.

Nét mặt anh hiện lên sự từ bỏ. "Được rồi. Nếu đó là những gì cô thích."

Cô nói nhẹ nhàng. "Tôi chỉ muốn mối quan hệ giữa chúng ta tuân theo thỏa thuận. Bắt anh tham gia vào dự án xây dựng quán cà phê không phải là một ý kiến hay. Anh có đồng ý không?"

"Chắc chắn rồi. Bất cứ điều gì cô muốn."

Sự im lặng phủ xuống và đẩy họ vào sự vào lúng túng. Cô hắng giọng. "Trở lại vấn đề Lễ Tạ Ơn. Anh bắt buộc phải đi, không có sự lựa chọn nào khác đâu."

"Hãy nói với họ tôi phải làm việc."

"Anh sẽ đi. Nó rất quan trọng với gia đình tôi. Họ sẽ nảy sinh nghi ngờ nếu chúng ta không đến."

"Tôi ghét Lễ Tạ Ơn."

"Tôi đã nghe anh nói rồi nhưng tôi vẫn không quan tâm."

"Những ngày lễ gia đình không có trong bản hợp đồng."

"Đôi lúc chúng ta không thể thực hiện theo từng chữ trong bản hợp đồng được."

Đầu anh giật bắn lên khỏi cái đĩa thức ăn như thể cô đột nhiên đã thu hút toàn bộ sự chú ý của anh. "Có lẽ cô đúng. Chúng ta phải cho phép một số sự linh hoạt và có thể là một vài sai lầm kéo theo."

Cô gật đầu và kéo cãi nĩa ra khỏi miệng lần cuối cùng. "Chính xác. Vậy là, anh sẽ đến?"

"Chắc chắn."

8.3

Sự thay đổi hoàn toàn của anh đã khiến cô ngập ngừng, nhưng cô bỏ qua nó. Giờ cái bát trống rỗng đang giễu cợt cô. Chết tiệt, cô đã làm cái gì vậy?

"Thật vui khi cô đã đề cập đến bản hợp đồng," anh nói. "Có một vấn đề nhỏ phát sinh nhưng bây giờ nó đã được giải quyết."

Có thể cô sẽ tập thêm một vài bài tập trên máy chạy bộ. Nâng thêm một ít trọng lực. Thậm chí có thể cô sẽ quay trở lại lớp học yoga.

"Tôi không định nói bất cứ điều gì nhưng tôi muốn được trung thực. Cô thậm chí có thể sẽ không quan tâm."

Cô muốn gọi cho Maggie vào ngay ngày mai và rủ cậu ấy đi tập quyền anh. Môn này sẽ đốt cháy nhiều calo hơn và rất tốt để tự vệ.

"Gabriella đã hôn tôi."

Đầu cô giật bắn lên. "Anh nói gì cơ?"

Anh nhún vai. "Cô ấy gọi và muốn gặp tôi. Cô ấy nói là cô ấy sẽ chuyển đến California. Tôi không phải là người bắt đầu, vì vậy tôi đoán đó là ý tưởng cho nụ hôn chào tạm biệt của cô ấy. Câu chuyện kết thúc."

Đôi mắt cô hẹp lại. Thái độ bề ngoài hững hờ của anh dường như đang che đậy một sự thật nằm sâu bên trong. Nhưng cô cũng biết cách để tìm hiểu nó và làm rõ chuyện toàn bộ chuyện này.

"Một nụ hôn tạm biệt, hử? Vậy là, nó có vẻ không quá đe dọa nhỉ." Cô nhìn anh gần như ngồi sụp vào ghế trong sự nhẹ nhõm. Cô giả vờ bận rộn với những mẩu còn sót lại trên đĩa xà lách của mình để làm giảm bớt áp lực. "Trên má hay là môi?"

"Trên môi. Nhưng rất nhanh chóng."

"Được rồi. Vậy là, không có lưỡi gì cả, phải không? "

Cái ghế kêu cót két bởi sự vặn vẹo rõ ràng của anh. Đồ khốn đó đã lừa dối. "Không hẳn."

"Anh chắc chứ?"

"Có thể là một chút. Nó xảy ra quá nhanh, tôi không nhớ."

Ngay cả khi họ còn là những đứa trẻ, anh cũng nói dối rất tệ. Anh luôn gặp rắc rối còn Maggie thì luôn thoát khỏi sự trừng phạt bởi vì cậu ấy đã làm rất tốt. Lỗ mũi của Nick gần như đã phồng lên và gào lên cho thế giới cái sự thật.

"Được rồi. Vấn đề chính là anh đã nói với tôi sự thật. Vậy chuyện đó đã xảy ra ở đâu?"

"Phía cuối con sông."

"Ngay sau khi cuộc họp của anh?"

"Ừm."

"Cô ấy đã gọi vào di động của anh."

"Tôi đã nói với cô ấy là không đến, nhưng cô ấy nói nó rất quan trọng vì vậy tôi đã chờ cô ấy. Tôi đã nói với cô ấy rằng tôi không muốn có thêm bất cứ điều gì với cô ấy nữa."

"Sau đó cô ấy hôn anh và anh đã đẩy cô ấy ra."

"Đúng thế."

"Hai cánh tay của cô ấy đã đặt ở đâu?"

Một mớ các biểu hiện lúng túng trên gương mặt anh. Anh dường như đã nghĩ thế là hết như thể lo sợ rằng đó là một câu hỏi gài anh. "Cô có ý gì?"

"Cánh tay của cô ấy. Vòng quanh cổ, thắt lưng, hay đặt ở đâu?"

"Vòng quanh cổ tôi."

"Còn cánh tay của anh đặt đâu?"

"Trước hay sau khi tôi đẩy cô ấy ra?"

Có thế chứ.

"Trước."

"Xung quanh eo cô ấy."

"Được rồi. Vậy là, nó có vẻ như đã kéo dài một lúc trước khi anh cuối cùng cũng đẩy cô ấy ra, và lưỡi đã được dính lấy nhau, thế cơ thể của cô ấy đã dính vào của anh trong bao lâu?"

Anh nhìn vào ly Scotch trống rỗng của cô với sự ham muốn rồi trả lời câu hỏi. "Không lâu lắm."

"Một phút? Hay một giây?"

"Một vài phút. Rồi sau đó tôi đẩy cô ấy ra."

"Vâng, anh đã nói thế rồi."

Cô đứng dậy khỏi bàn và bắt đầu dọn dẹp chén đĩa. Anh do dự như thể không chắc chắn phải làm những gì, nhưng vẫn tiếp tục ngồi. Một sự im lặng khó xử phủ xuống. Alexa hoàn thành nhiệm vụ mà không nói gì cả và để cho sự căng thẳng được đắp lên. Cô gần như đã nghe thấy tiếng gãy tanh tách khi anh sụp đổ.

"Cô không có lý do gì để mà buồn cả."

Cô xếp chồng những cái đĩa vào máy rửa chén, quay số, sau đó chuyển sự chú ý của mình trở lại vào cái tủ lạnh. Với những chuyển động gọn gàng, cô lấy ra kem lạnh, xi-rô sô-cô-la, kem đánh, và anh đào ra.

"Tại sao tôi phải buồn? Nụ hôn không có gì cả, ngay cả khi anh đã phá vỡ bản hợp đồng."

"Chúng ta vừa mới thảo luận rằng đôi khi không thể tuân thủ theo từng từ ngữ trong bản hợp đồng. Cô đang làm gì vậy?"

"Làm món tráng miệng. Vậy là, Gabriella đã làm gì khi anh đẩy cô ấy ra?"

Cô tiếp tục làm món kem nước quả hoàn hảo và để cho anh vặn vẹo trong sự khó chịu. "Cô ấy rất buồn bởi vì tôi đã từ chối cô ấy."

"Sao anh lại đẩy cô ấy ra, Nick?"

Anh trông rõ ràng không thoải mái. "Bởi vì chúng ta đã thực hiện một vài lời hứa. Ngay cả nếu chúng ta không ngủ với nhau, chúng ta cũng đã đồng ý rằng tôi sẽ không lừa dối."

"Rất hợp lý. Tôi ngạc nhiên khi anh lại có thể suy nghĩ một cách rõ ràng sau một nụ hôn như thế. Với tôi, thì tôi có thể hiểu được. Nhưng Gabriella dường như sẽ truyền nhiều đam mê đáp trả hơn."

Miệng anh trễ xuống. Cô đánh kem và rắc một vài anh đào lên trên, sau đó đứng lùi lại để thưởng thức tác phẩm của mình.

"Cô nghĩ tôi đáp lại nhiều sự đam mê hơn với Gabriella?"

Cô nâng một bên vai. "Một sự thật hiển nhiên là cái đêm tôi gặp cô ấy thì hai người đã từng xé nát tấm khăn trải giường cùng với nhau. Chúng ta không có vấn đề đó. Những lần duy nhất anh đã từng hôn tôi là khi anh đang tức giận hoặc buồn chán."

"Buồn chán?" Anh chà xát khuôn mặt với hai bàn tay của mình và cào ngón tay vào mái tóc. Một nụ cười giễu cợt thoát khỏi đôi môi của anh. "Tôi không thể tin điều này. Cô không biết được tôi cảm thấy như thế nào khi Gabriella hôn tôi đâu."

Một mảnh băng đâm xuyên qua trái tim của cô, chính xác như con dao mổ của bác sĩ phẫu thuật. Lúc này đã không còn máu chảy, chỉ là một sự chấp nhận đến tê tái cái người đàn ông cô đã kết hôn sẽ luôn luôn thèm khát một cô siêu mẫu, mà không phải là cô. Anh luôn đủ yếu đuối để nhận lấy một hương vị cuối cùng trước khi sự đạo đức chết tiệt của anh quay lại. Anh đã chung thủy trên phương diện luật pháp, nhưng tinh thần anh là đồ lừa đảo.

Cô là một người hay suy nghĩ và anh sẽ không bao giờ muốn cô một cách trọn vẹn như cô bạn gái cũ của anh. Ít nhất thì cũng không phải là về mặt thể xác.

Sự tức giận được kìm nén đã sôi sục và trào dâng, khi cô nhìn chằm chằm vào bát kem nước quả sô-cô-la hoàn hảo của mình. Nicholas Ryan là người tôn thờ chủ nghĩa logic và lý trí, anh đã suy nghĩ một cách cẩn thận từ đầu đến cuối các phản ứng của cô. Anh đã chọn sự trung thực bởi vì anh là một người ngay thẳng. Tất cả những sự tức giận của cô là vì sự bất lực của anh trong việc nhìn cô như một người phụ nữ, người có mọi quyền được tức giận khi cô ta phát hiện ra chồng mình hôn người yêu cũ. Anh đã mong đợi cô bình tĩnh, lễ độ, lịch sự tha thứ sự thiếu suy nghĩ của anh, và tiếp tục tiến lên ư.

Chết tiệt anh.

Với một chuyển động duyên dáng, cô nâng cái bát nặng đang nhỏ giọt lên, và đổ nó vào đầu anh.

Anh phát ra một tiếng kêu rồi nhảy dựng lên, xô cái ghế ra, nét mặt của anh giờ hoàn toàn hiện lên chữ không thể tin được trong khi kem sô cô la, xi-rô và kem đánh đang nhỏ giọt trên đầu anh, trượt dài xuống má, và chảy vào trong tai anh.

"Cái quái gì vậy?" Tiếng gầm của anh tràn đầy sự bối rối, tức giận và một cảm xúc chân thực mà đã khiến cho cô cảm thấy tốt lên ngay lập tức.

Với sự hài lòng, cô lau bàn tay dính nhớp nháp trên cái khăn lau đĩa rồi bước lùi lại. Cô thậm chí còn xoay xở một nụ cười đầy thỏa mãn. "Hãy giữ cho đầu óc sáng suốt và hợp lý như cái con người mà anh muốn trở thành ấy. Tôi đã mong đợi là anh đẩy Gabriella đi và tôn trọng bản hợp đồng, nhưng thay vào đó, anh đã cùng cô ta ở nơi công cộng, ngay tại bờ sông, với lưỡi của anh trong miệng của cô ta và tay anh thì lướt khắp cơ thể cô ta. Đây là sự đáp trả đầy sáng suốt và hợp lý của tôi vì sự phản bội của anh, đồ khốn ạ. Giờ hãy thưởng thức món tráng miệng của riêng anh đi."

Cô quay gót chân và đi lên cầu thang.

...

8.4

Một tuần sau đó, Nick nhìn vợ anh chỉ quanh quẩn ở trong phòng cô và thừa nhận rằng anh đã phạm sai lầm.

Khoảng thời gian chiết tiệt.

Nếu anh là loại đàn ông tầm thường, anh sẽ ước được quay trở lại lúc đó và hành động khác đi với Gabriella và nụ hôn kia. Anh sẽ đẩy cô ta ra, tự hào kể với vợ anh về hành động của mình, rồi tận hưởng một kết quả khác. Cũng bởi vì anh đã xem thường những khao khát yếu đuối đầy cám dỗ ấy, nên giờ chỉ còn một thứ đọng lại trong anh.

Sự đau khổ.

Alexa sải bước giữa các vị khách giống như một con công lấp lánh khoác trên mình bộ váy đỏ tươi, nổi bật giữa vẻ ngoài toàn màu đen sành điệu của đám đông ưu tú. Tóc của cô đã được quấn lên với một vài lọn tóc thả lỏng roi tự do trên cổ và vai cô. Mặc dù thời tiết đang chuyển dần về mùa đông và tràn vào thung lũng với những cơn gió băng giá, cô vẫn coi nhẹ Mẹ Thiên Nhiên bằng cách mặc trên mình một chất liệu mềm mại, trơn mượt, với đường viền cổ được cắt thấp và hai đai dây mỏng để giữ lấy toàn bộ cái chất liệu ấy. Ít nhất thì cái chiều dài của bộ váy cũng rũ xuống tới sàn nhà và dấu đi đôi chân của cô. Nhưng khi cô bước đi, một tia sáng bạc lấp lánh tỏa sáng xung quanh mắt cá chân cô và trưng ra đôi giày cao gót có viền quai màu đỏ, điều mà sẽ không thể xảy ra nếu cô bước đi trên các vỉa hè đã bị đóng băng.

Cô gần như đã thách anh dám nói lên điều gì khi cô xuất hiện ở chân cầu thang, nhưng lần này thì anh đã biết giữ im lặng, nhận xét một cách lịch sự về việc cô đã trông đẹp như thế nào, rồi hộ tống cô ra xe. Toàn bộ khung cảnh trên đều đi kèm với một sự im lặng lạnh giá đã âm ỉ tích tụ trong cả tuần vừa qua.

Một cơn tức giận dâng lên trong anh. Cô là người duy nhất đã dám đổ một bát kem vào đầu anh. Cô đã xin lỗi chưa? Chưa. Cô chỉ đối xử với anh một cách thân ái trung lập, khiến cho anh biến thành một kẻ lẩn thẩn. Cô đã cố tình lẩn tránh anh, giam mình trong căn phòng của cô và quyết không nói một lời nào trong suốt bữa ăn tối.

Nick không muốn biết lý do tại sao việc cô giữ khoảng cách lại khiến anh muốn tóm lấy cô và buộc cho cô phải thể hiện một ít cảm xúc của mình đến như vậy. Anh cũng không muốn tìm ra lý do tại sao sự cô đơn lại đang ăn mòn ở bên trong anh, hoặc tại sao anh lại thấy nhớ những trận cờ, những lần cãi vã, hay chỉ là được quanh quẩn xung quanh cô vào buổi tối. Anh nhớ từng lần cô quấy rầy anh lúc anh đang làm việc chỉ để nhắc nhở về Otto hay cầu xin anh nhận nuôi một con chó từ trại nhà tạm của cô.

Nhưng bù lại, giờ anh đã có những gì anh muốn lúc ban đầu.

Một người vợ chỉ trên danh nghĩa. Một đối tác kinh doanh độc lập và tách biệt cuộc sống của riêng mình.

Anh ghét nó.

Kí ức về nụ hôn sau cùng của họ hiện lên trước mặt anh. Nhưng những lời nói của cô lại làm anh không thể hiểu nổi. Cô đã không nhận ra anh khao khát cô nhiều đến thế nào hay sao?

Anh nghĩ rằng cái đêm mà người cảnh sát đến cắt ngang đã chứng minh được niềm say mê của anh đối với cô. Nhưng trái lại, cô đã tung Gabriella ra như là bằng chứng anh sẽ không bao giờ có thể mong muốn cô với cái cách như vậy. Chúa giúp anh, anh không bao giờ muốn Gabriella như cái cách anh muốn vợ của mình. Không bao giờ mơ về Gabriella hoặc ao ước được chạm vào cô ta hay cười với cô ta. Không bao giờ muốn cãi nhau, muốn chơi những trò ngu ngốc, hay là chung sống với Gabriella.

Chuyện gì xảy ra với anh vậy?

Nick uống cạn ly rồi sải bước qua căn phòng.

Có lẽ đây là lúc để tìm hiểu.

...

"Cảnh báo chồng cô."

Alexa nhìn lên và thấy Nick đang len lỏi qua đám đông. Cô lờ anh đi rồi tập trung sự chú ý của mình về Michael, và sự thích thú đang lấp lánh trong đôi mắt của anh. Cô lúc lắc ngón tay về phía người bạn mới của mình. "Coi hành động của anh kìa."

"Tôi đã lại làm thế sao, cô bạn thân mến (Cara)?"

"Đây là lần thứ hai trong tối nay anh đã giữ tôi tránh xa chồng mình đấy."

Gót chân của họ lách cách trên sàn gỗ bóng loáng khi anh hướng cô quay trở lại vào việc thăm thú căn nhà. Căn nhà của anh được trang hoàng lộng lẫy trong cùng một tông đỏ rượu vang, với những chi tiết như gương mạ vàng, thảm trang trí, và các tác phẩm điêu khắc bằng đá cẩm thạch trơn láng như một sự phá cách giữa cái tao nhã vốn có của các căn phòng. Nhạc Opera được chơi trên một hệ thống âm thanh stereo trong trẻo xuyên suốt khắp các tầng. Dường như Michael đã trang trí căn nhà với một sự hàm thụ rất cơ bản mà Alexa đánh giá rất cao.

"Vậy là, tôi đang làm tốt công việc của mình phải không, thưa cô. Anh ta đã làm cho cô buồn đêm nay, tôi có thể khẳng định như vậy đấy."

Cô dừng lại và nhìn lên anh. Lần đầu tiên, cô đã cho phép những cảm xúc đau đớn từ lời thú nhận của Nick được thoát ra ngoài. Rất khó khăn để giả vờ như không có gì xảy ra tuần vừa rồi. "Chúng tôi đã cãi nhau."

"Cô có muốn kể với tôi về nó không?"

"Đàn ông thật tệ."

Anh gật đầu tán thành. "Đôi lúc, đúng là như vậy. Những lúc mà chúng tôi sống hết mình, chúng tôi luôn rất tuyệt vời. Nhưng hầu hết thì chúng tôi lại sợ mở lòng với người khác."

"Một vài người đàn ông không bao giờ mở lòng."

"Đúng vậy. Một số khác lại không bao giờ. Cô phải tiếp tục cố gắng."

Cô mỉm cười với anh. "Tôi sẽ đưa cho anh số điện thoại một người bạn thân của tôi là Maggie. Hứa với tôi là anh sẽ gọi cho cô ấy nhé."

Anh thở dài. "Nếu điều này làm cô cảm thấy tốt hơn, tôi sẽ gọi cho cô ấy và mời cô ấy đi ăn tối."

"Cảm ơn nhé (Grazie). Tôi không thể thôi cái ý nghĩ kỳ lạ mà tôi có về hai người được."

"**, giờ cô lại là người mai mối theo linh cảm nữa cơ đấy hả, cô bạn thân mến (Cara)."

Bữa tiệc càng về khuya, cô càng uống nhiều sâm banh hơn, nói chuyện mạnh dạn hơn cũng như khiêu vũ với nhiều đối tác hơn, nhưng cô luôn luôn cẩn thận giữ mình trên cái ranh giới giữa việc tận hưởng một khoảng thời gian vui vẻ với những quy tắc của bữa tiệc. Không lâu sau, Nick đã từ bỏ cố gắng để kéo cô vào một cuộc trò chuyện riêng tư. Anh chỉ đứng ở quầy bar, uống rượu Scotch, và nhìn cô chằm chằm. Cái nhìn của anh thiêu đốt cô từ phía bên kia căn phòng, ngay cả khi cô đã ẩn đằng sau những hàng rào người. Như thể anh đang tuyên bố rằng cô là của anh mà không cần nói một lời hoặc một sự động chạm nào cả. Ý nghĩ đó đã làm cô run rẩy đề phòng. Rồi sau đó, cô nhận ra mình đã thực sự tưởng tượng rằng Nick đã tiến đến kéo cô ra để mà quyến rũ cô. Giống như một cảnh trong cuốn tiểu thuyết lãng mạn của cô.

Chắc chắn là thế đấy. Bản thân anh là Quý ông Logic mà. Tốt hơn là cô nên đọc tiểu thuyết khoa học viễn tưởng và chờ đợi những người ngoài hành tinh

tràn vào thế giới thì hơn. Khả năng đó còn có vẻ dễ dàng hơn nhiều.

...

Anh đã có đủ rồi.

Nick cảm thấy phát ốm và mệt mỏi phải xem những trò phô trương của cô xung quanh những gã đàn ông kia. Chắc chắn, cô chỉ có khiêu vũ với họ. Nhưng cô lại hiếm khi rời Conte ra, dễ dàng cười đùa và thoải mái với gã ta, tất cả điều đó đã làm cho Nick tức giận.

Cuộc hôn nhân của họ được cho là trông bền chặt đối với những người ngoài. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu các tin đồn được lan ra nói về cái gã bá tước người Ý và Alexa? Hợp đồng dự án bờ sông sẽ thậm chí còn khó khăn hơn, bởi vì một khi anh đạt được thỏa thuận, anh sẽ ước muốn được đấm vỡ khuôn mặt xinh trai của Quý ông Dịu dàng kia.

Ồ, vâng, anh chỉ đang trở nên hợp lý hơn thôi, chắc chắn là thế.

Khi Nick nốc cạn cái ly cuối cùng của mình và đặt xuống quầy bar, anh đã lưu ý thấy rượu đang đốt nóng máu của anh với một quyết tâm chưa từng có và gạt bỏ đi hết các rào cản sự thật.

Anh muốn làm tình với vợ của mình.

Anh muốn cô thực sự, chỉ trong một lúc thôi.

Và chết tiệt các hậu quả.

Anh gặt phăng cái con người lý lẽ ra, người mà đang gào lên bắt anh lùi lại, đợi cho đến sáng mai, và kết thúc những tháng ngày tiếp theo trong chừng mực.

Anh băng ngang qua căn phòng và đập nhẹ vào vai cô.

Cô quay người lại. Nick liền cố tình nắm chặt lấy tay cô. Sự ngạc nhiên thoáng hiện trên gương mặt của cô, rồi sau đó nhẹ nhàng rời đi.

"Anh đã sẵn sàng chưa?" Cô hỏi một cách lịch sự.

"Rồi. Tôi cho là tôi đã sẵn sàng cho rất nhiều thứ."

Cô cắn môi dưới của mình, và tự hỏi có thể rằng anh đã say. Anh lợi dụng ngay cái vấn đề nằm trong quyền kiểm soát của mình để tách Michael ra khỏi cô càng nhanh càng tốt.

"Michael, tôi tự hỏi anh có thể tử tế gọi giúp chúng tôi một chiếc taxi được không? Tôi không muốn gặp phải tại nạn xe cộ. Tôi sẽ cử một ai đó đến để lấy chiếc xe vào ngày mai."

Người bá tước gật đầu với vẻ lịch sự. "Tất nhiên. Tôi sẽ quay trở lại ngay."

Nick giữ bàn tay anh khóa chặt vào tay Alexa và dẫn cô đến phòng để áo khoác, quyết tâm không để cô ra khỏi tầm mắt của mình. Trong một vài giờ tới, cô sẽ ở một nơi duy nhất mà cô không thể gây ra được bất kỳ rắc rối nào.

Và nơi đó cũng sẽ không có bất kì rắc rối nào được xảy ra.

Đó là trong giường của anh.

Cô dường như đã không nhận thấy bất cứ điều gì thay đổi giữa họ. Nick nhìn trong lúc cô mặc vào cái áo khoác của mình và nói lời tạm biệt với những người bạn mới. Anh thật sự ngạc nhiên khi cô đã không nghi ngờ đêm nay là đêm tân hôn chính thức của cô. Cái bí mật đó đã khiến anh thậm chí còn nóng vội hơn để được ra khỏi nhà của Conte, nơi cuối cùng mà anh muốn quyến rũ cô. Anh điên cuồng chờ đợi. Anh nên phải biết rằng quan hệ tình dục là cách nhanh nhất để đảm bảo một mối quan hệ được lắng dịu.

Chiếc taxi đến và họ nhanh chóng trở về nhà. Cô tiếp tục im lặng bên cạnh anh, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe, và lờ anh đi.

Anh trả tiền taxi và theo cô vào bên trong. Cô treo cái áo khoác của mình gọn gàng trong tủ quần áo rồi đi thẳng lên cầu thang. "Chúc ngủ ngon."

Anh biết rằng sự tức giận là cách nhanh nhất để thu hút được sự quan tâm đầy đủ của cô lúc này. "Alexa?"

"Vâng?"

"Cô đã ngủ với anh ta chưa?"

Đầu cô quay phắt lại, nhắc anh nhớ về cô bé trong bộ phim The Exorcist. Miệng cô há hốc và một hơi thở hổn hển hắt ra trên đôi môi của cô. Một cảm giác hài lòng dữ dội chảy xuyên qua người anh với những phản ứng của cô, và anh kết nối chúng lại với nhau để kích lên và tạo lửa.

"Anh nói cái gì vậy?"

Anh cởi áo khoác của mình ra và ném nó lên cái lưng ghế. Anh lại đứng lại ngay trước mặt cô, tay đặt lên hông, và tập trung hết tất cả khả năng của mình để làm cho cô điên tiết lên. Bởi vì anh biết rằng thông qua sự giận dữ của cô, anh sẽ tìm thấy được sự thành thực– một người phụ nữ đầy đam mê mà cô đã giấu khỏi anh trong cái niềm tin vô lý rằng anh không hề muốn cô.

"Cô đã nghe tôi nói rồi đấy. Tôi tự hỏi liệu cô có thời gian để đi vào phòng ngủ hay là Conte chỉ chiếm lấy cô trên bức tường ngay trước khi món tráng miệng?"

Cô thở dốc và cuộn chặt tay thành nắm đấm. "Tôi không có quan hệ bất chính với người đàn ông khác, hay là hôn họ ở nơi công cộng bởi vì tôi thật sự tôn trọng cuộc hôn nhân này hơn là những gì anh đã làm. Và Michael cũng vậy."

Lời bảo vệ ngay tức thì của cô cho Conte đã khiến một cơn thịnh nộ cuộn chặn lại trong đáy dạ dày anh giống như một con rắn độc. "Cô đã để cho hắn sờ soạng mình ngay trước mặt những đối tác kinh doanh của tôi."

"Anh là đồ dở hơi! Anh ấy là một quý ông hoàn hảo. Hơn nữa, anh đã làm tất cả những thứ đó với cô ả Gabriella trong một bãi đậu xe công cộng đấy thôi!"

"Nó khác nhau. Tôi đã đẩy cô ta ra."

"Chắc chắn là thế, nhưng sau khi anh đã dính lưỡi mình vào trong miệng của cô ta. Tôi đã nói xong rồi."

Anh hẹp mắt lại. "Chưa được."

Cô chớp mắt và bước lùi trở lại. Sau đó, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh và tuyên bố thẳng thừng. "Tôi đi ngủ đây. Anh có thể có quyền kiểm soát những ai tôi không được ngủ cùng, nhưng anh không có bất kỳ khả năng nào khống chế những tưởng tượng của tôi."

Giọng điệu lạnh lùng của cô mâu thuẫn với cảm xúc rộn ràng chứa trong những từ ngữ châm chọc đang dâng lên trong bầu không khí giữa họ.

Anh bùng nổ.

Nick đi thẳng về phía cô trong một sự vững chãi chậm chạp khiến cho lưng cô lùi lại với từng bước di chuyển tiến lên của anh. Lưng cô đâm sầm vào tường khi anh bắt được cô. Một cách chậm chạm, anh đặt cả hai lòng bàn tay chống lên bức tường ở hai bên đầu cô, chân anh giang ra kìm kẹp đôi chân cô, và dùng toàn bộ cơ thể của anh để khóa cô lại.

Anh cúi xuống và nói ngay trên đôi môi của cô. "Nếu em muốn tình dục nhiều đến như vậy, thì tất cả những gì em cần làm là yêu cầu."

Toàn bộ cơ thể cô cứng lại. "Tôi không thích thú với anh." Những nhịp đập hoang dã rộn ràng ở cổ cô hoàn toàn mâu thuẫn với những lời nói ra của cô.

"Nói lại xem."

"Hãy đi mà tưởng tượng điều đó với Gabriella ấy."

"Em muốn tôi. Tại sao em lại không chỉ thừa nhận điều đó?"

Cơn giận dữ dâng lên trong cô theo từng đợt sóng. "Tôi không muốn anh. Tôi chỉ muốn tiền của anh mà thôi."

Anh nhận ra mưu đồ của cô đã từng hiệu quả trước đây, nhưng với tối nay thì anh đã không còn quan tâm.

Anh thu hẹp khoảng cách gần lại thêm một inch nữa. Ngực cô ấn vào ngực anh, và núm vú của cô săn lại thành một núm nhỏ đâm ra trên cái chất liệu đỏ tươi, đang cầu xin để được giải thoát. Hơi thở của cô đứt quãng, mùi nước hoa cô dùng đang tràn ngập khắp các giác quan của anh. Anh trở nên cương cứng, và đôi mắt cô mở to khi cái chiều dài đầy đủ của anh rộn ràng ép vào chân cô trong nhu cầu.

"Tôi cho là em đang tự dối mình đấy, cưng à."

8.5

Một cơn sốc hiện lên trên khuôn mặt cô khi anh nhấc một tay ra khỏi tường, cẩu thả gỡ từng nút áo sơ mi của anh, rút cái cà vạt ra, rồi sau đó giữ lấy cằm của cô một cách chắc chắn.

"Chứng minh đi."

Anh đóng miệng mình lên cô, không cho cô một cơ hội để suy nghĩ hay lùi lại hay là đẩy anh đi. Anh xâm chiếm miệng cô, đẩy sâu lưỡi vào bên trong cái hang động mềm mại, trơn mượt, rồi sau đó khép đôi môi anh xung quanh làn da thịt ẩm ướt và mút vào chúng.

Cô nắm lấy vai của anh, và phát ra một tiếng rên nho nhỏ sâu trong cổ họng cô.

Rồi cô nổ tung.

...

Alexa nâng tay lên và lùa những ngón tay mình vào trong mái tóc anh để giữ lấy anh khi cô hôn trả lại, đáp ứng nhu cầu với nhu cầu. Hông cô nâng lên để tựa sát vào anh. Mùi vị và hương thơm của anh xâm chiếm cô giống như một loại thuốc phiện.

Làn da của cô bừng cháy khi tất cả các khao khát bị dồn nén được cô chôn sâu vỡ tung ra khỏi cơ thể của cô trong một dòng thác nóng bức. Cô đói khát thèm muốn hương vị anh, bàn tay anh, cởi phăng quần áo của cô ra và chiếm lấy cô ngay trên bức tường này, để cô được say sưa với những đáp trả hoang dại của anh, thứ mà quá đối nghịch với bản tính cứng nhắc đầy kiểm soát của anh.

Kiểm soát.

Một hồi chuông báo động vang lên trong đầu cô xé tan màn sương mù nhục dục. Anh đang bị say rượu. Và nếu họ bị gián đoạn giữa chừng, có lẽ anh sẽ lùi lại một cách bình tĩnh với lời giải thích hợp lý tại sao quan hệ tình dục không phải là một ý tưởng hay.

Cái sự thật rằng anh đã làm điều đó hai lần trước đây đang chạy dọc theo các sợi dây thần kinh của cô, cho đến khi cô kéo miệng mình khỏi miệng anh và giật mạnh tóc gáy của anh.

Đầu anh giật bắn lên. Anh chớp mắt như thể tỉnh dậy từ một giấc ngủ dài, và cô bắt được cái câu hỏi đang hiện diện trong đôi mắt của anh. Alexa buộc mình phải nói ra cái điều mà cô không hề muốn nói.

"Tôi không nghĩ rằng đây là một ý tưởng hay."

Rồi cô nín thở và chờ đợi cho anh bước lùi lại, chờ đợi cho màn sương mù tan đi trong tâm trí anh, chờ cho anh nói đồng ý. Nhưng cô đã nhận được cú sốc thứ hai trong đêm nay khi anh mỉm cười với cô– một nụ cười nguy hiểm đầy nam tính hứa hẹn những khoái lạc không thốt ra lời của tình dục nguyên sơ và đói khát.

"Anh không quan tâm."

Anh dễ dàng ném cô qua vai của mình như thể cô là một con con búp bê Trung Quốc thay vì một nữ chiến binh hung hăn. Với vẻ uyển chuyển nhẹ nhàng, anh leo lên cầu thang và tiến thẳng về hướng phong ngủ của cô. Ngực cô nảy lên tựa vào lưng anh và bụng của cô bị nghiền nát tỳ vào cạnh xương cứng cáp của bờ vai anh, nhưng cô không thể đào ra được bất kỳ một từ ngữ nào để nói với anh rằng đây là một hành vi vũ phu và đã không còn được chấp nhận.

Bởi vì Alexa yêu từng phút giây đó.

Anh ném cô lên giường và hoàn thành nốt phần thoát y đầy triêu ngươi của anh. Cởi khuy áo sơ mi của mình rồi ném nó lên trên sàn nhà. Trượt cái khóa thắt lưng ra khỏi móc gài và kéo cái khóa quần xuống. Đá văng cái quần của anh ra trong một chuyển động nhanh chóng. Tất cả những việc trên đều được thực hiện khi cô đang nằm dài ở trung tâm cái giường và nhìn chằm chằm vào anh như thể anh là vũ công thoát y (Chippendale) riêng của cô.

Không, anh thậm chí còn tuyệt hơn thế.

Tất cả các cơ bắp vạm vỡ săn chắc của anh được tô điểm bởi một lớp lông màu vàng. Hông gọn gàng, hai bắp đùi cứng cáp và cái vật khuấy động đang đứng dựng lên một cách đầy tự hào giữa hai chân của anh, được che giấu trong cái quần lót màu đen. Các ngón tay cô cuộn tròn vào trong lòng bàn tay khi những tưởng tượng tham gia cùng cô trên chiếc giường và chống lại cô.

"Tới lượt em." Giọng anh thô ráp giống như tờ giấy nhám lướt qua đôi tai cô, một bên thô ráp, bên còn lại thì êm ái. Anh đưa tay ra phía sau cô và trượt cái dây kéo xuống. Những cơ bắp của cô run lên khi bàn tay anh chạm vào hai cái đai vai mảnh trên bộ váy của cô rồi dừng lại đó. Hơi thở ngừng lại với từng giây gõ nhịp trôi qua, rồi toàn bộ trọng lượng nặng nề của lòng bàn tay anh ấn vào nụ hoa của cô. Trái tim cô đập quá lớn đến nỗi cô chắc rằng anh đã nghe thấy nó. Sự đề phòng đang vụn vỡ dần giữa họ cho đến khi cô chiến đấu chống lại một tiếng thét, rồi sau đó anh móc ngón tay trỏ của mình bên dưới cái dây quai và kéo nó xuống.

Ôi, Chúa tôi.

Không khí mát lạnh tràn lên làn da của cô, nhưng cái nhìn của anh cháy bỏng khi anh say sưa ngắm nhìn phần da thịt lộ ra đó. Núm vú của cô săn lại thành những đỉnh nhọn khi cái chất liệu lụa mềm mại lướt qua, rồi sau đó tiếp tục trượt xuống con đường của nó. Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô thoát khỏi cái dây áo, sau đó kéo miếng vải di chuyển xuống thấp hơn nữa, làm lộ ra vùng bụng và hông của cô. Anh dừng lại và nghiên cứu mỗi inch sự trần truồng của cô với sự im lặng ngột ngạt đã khiến cô mất bình tĩnh, cho đến khi cô khao khát được thốt lên một điều gì đó, nhưng các từ ngữ đều đã chết trong cổ họng cô.

Hai tay anh dừng lại trên hông của cô, nắm lấy mảnh vải mềm mại ở cả hai bên và bắt đầu kéo nó xuống qua khỏi bắp đùi cô, qua bắp chân, rồi sau đó giật nó ra khỏi đôi giầy của cô và ném nó lên sàn nhà.

Hơi thở của cả hai đều đã tăng lên và hạ xuống cùng nhau trong một nhịp điệu đứt quãng, nặng nhọc. Một chất lỏng ấm nóng rộn ràng trào ra giữa hai đùi cô, được che đậy bởi một mảnh nhỏ của chiếc quần lót màu đỏ, cái mà cô đã mặc với chủ định không dành cho bất cứ ai, trừ cô ra. Nhưng bây giờ Nick đang tập trung toàn bộ sự chú ý của mình theo hướng đó, vẫn không nói gì, nghiên cứu cái vòm nhô lên ở bắp đùi cô, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng lướt dọc theo cái đường viền quần lót trong khi cô hút vào trong hơi thở của mình và chờ đợi. Như thể anh đang có tất cả thời gian trên thế giới, anh bắt đầu chơi đùa với cái chun đàn hồi cứ như là đang thử nghiệm độ bền của nó. Toàn bộ sự chú ý của Alexa giờ chỉ còn vào năm ngón tay anh và

sự tra tấn chậm chạp mà chúng đang ban phát. Anh thăm dò các nếp gấp ở đùi cô, rồi sau đó lần theo một đường vô hình chạy xuống trung tâm cơ thể của cô.

Anh nhìn tất cả mỗi phản ứng của cô trong im lặng, như thể cô là nô lệ tình yêu của anh và anh là một vị vua đã quen với những sự vâng lời.

Cô bùng nổ với một sự thất vọng tuyệt đối.

"Chiết tiệt thật, anh tiếp tục ngồi đó và nhìn em cả đêm hay là anh sẽ làm điều gì đó hả?"

Anh phát ra một tiếng cười thầm. Và vành môi dưới căn mọng của cô xoắn lại. Rồi anh kẹp một chân ôm xung quanh đôi chân cô và di chuyển lên trên cô trong một chuyển động nhanh chóng. Hông ép vào hông, đùi tựa vào đùi.

Mỗi cơ bắp của anh đều ép chặt vào cô. Mỗi inch bị kích thích của vật khuấy động của anh đều đã nằm gọn gàng giữa hai chân cô. Anh tháo cái ghim kẹp ra khỏi mái tóc cô và chải xuyên qua các sợi tóc để tạo thành các gợn sóng phủ khắp vai cô. Sau đó, anh hạ miệng mình xuống và cắn nhẹ ở dái tai, dùng đầu lưỡi của mình trêu chọc các đường nét tinh tế của tai cô, rồi sau đó thổi ra một luồng hơi thở ấm áp vào trong.

Cô giật nẩy mình.

Anh cười và thì thầm trên thái dương cô. "Anh đã có dự định làm một điều gì đó rồi. Anh đã nghĩ về việc ngắm nhìn em cho thật lâu, anh cho là anh muốn được thưởng thức em thật kĩ lưỡng. Nhưng có vẻ như em cũng khá nóng tính trên giường, vì vậy anh sẽ phải tiếp tục tiến lên thôi."

"Nick–"

"Không phải bây giờ, Alexa. Anh đang bận."

Anh bảo phủ lấy miệng cô và đẩy lưỡi mình vào sâu bên trong. Cô cong người lại như một cây cung khi một tiếng sét năng lượng bùng nổ xé toạc xuyên qua người. Các ngón tay cô níu vào giữ lấy anh và hôn anh trở lại, chìm đắm trong hương vị của rượu Scotch và nhiệt lượng của nam tính của anh. Anh tách đôi chân của cô ra và tra tấn cô với những hứa hẹn về bàn tay và vật khuấy động của anh, cho đến khi cô trở nên điên cuồng với nhu cầu, cho đến khi không còn có sự tự trọng hay là logic nào cả, mà chỉ còn lại khao khát đến đau đớn phải có anh trong cô.

Miệng anh di chuyển xuống ngực của cô, mút vào núm vú cô, và cắn nhẹ nó với răng anh. Những ngón tay của anh vuốt ve bụng và hông cô, rồi móc vào phía dưới đường ren để chơi đùa, một ngón tay dài của anh di chuyển xuống bên dưới để kiểm tra nhiệt lượng và độ ẩm ướt của thứ nước rịn ra khi cô gào thét muốn nhiều hơn, luôn luôn nhiều hơn.

Anh trượt cái quần lót của cô ra và đẩy một ngón tay vào sâu bên trong, rồi sau đó thêm một ngón tay khác, chà xát nhẹ nhàng lên nụ hoa nhỏ đang giấu mình giữa những lọn tóc xoăn, chỉ để trao cho cô một hương vị của nó cho đến khi ...

Cô thét lên và uốn cong hông khi cơn cực khoái chiếm lấy cô hoàn toàn. Cơ thể cô run lên với với niềm khoái lạc khi anh lột cái quần lót của mình và bao phủ anh với chiếc bao cao su. Anh trượt trở lại lên trên chiều dài mềm mại của cô, bện toàn bộ mười đầu ngón tay vào tay cô, và ấn chúng lún sâu vào những chiếc gối.

Alexa chớp mắt, choáng váng bởi độ sâu vô tận trong mắt anh, một khoảng sâu, màu nâu sẫm đang ẩn chứa hàng nghìn các điều sâu kín cũng như một ánh nhìn dịu dàng mà cô chưa bao giờ được thấy trước đây.

Anh ép vào cô, tìm kiếm lối vào. Cái chất lỏng ấm áp rịn ra để chào đón anh được dễ dàng, và cô nâng hông mình lên nhận lấy anh. Anh đẩy vào một inch, rồi sau đó thêm một inch khác. Cơ thể cô siết chặt xung quanh anh và cô hoảng sợ, khi biết rằng cô cuối cùng cũng đã thuộc về anh, biết rằng anh sẽ không bao giờ muốn cô với cái cách mà cô cần.

Anh dừng lại, hoàn toàn như thể anh đã cảm nhận được cảm xúc của cô. "Quá nhanh ư? Hãy nói với anh."

Cô rùng mình với nhu cầu thuần túy khi cô cảm thấy anh rút lui lại một inch quý giá. "Không, em, em cần–"

"Nói anh nghe đi."

Một dòng nước mắt lấp lánh trực trào ra, cảm xúc của cô rất non nớt và dễ dàng cho anh có thể đọc được. "Em cần anh muốn em. Chỉ có em thôi. Không phải–"

"Ôi, Chúa Giêsu". Anh nhắm mắt mình lại. Alexa nhìn sự đau đớn cực độ hiện lên trên gương mặt anh. Anh dừng lại ở lối vào của cô và uốn cong người xuống để hôn cô.

Anh dịu dàng cuốn lưỡi mình vào với cô, vuốt ve, lần theo làn da thịt sưng phồng của đôi môi cô trong một hành động xin lỗi thuần khiết. Và khi anh mở mắt ra nhìn thẳng vào đôi mắt cô, cô hút vào trong hơi thở của mình khi cuối cùng anh đã để cô vào, để cô được nhìn thấy tất cả những điều đó, và trao cho cô những gì cô cần.

Sự thật.

"Đó luôn luôn là em. Anh không muốn bất kỳ ai khác, anh không mơ ước về bất kỳ ai khác. Chỉ duy nhất có em."

Cô thét lên khi anh chôn sâu toàn bộ chiều dài bản thân anh vào trong cô. Cơ thể cô mở rộng và chấp nhận chiều dài căng cứng của anh, ôm anh thật chặt và đòi hỏi anh nhiều hơn. Những ngón tay của anh nắm chặt lấy cô và ấn chúng vào sâu hơn trong gối khi anh bắt đầu di chuyển, chậm rãi lúc đầu, rồi lôi kéo cô vào nhịp điệu chung. Cô leo lên cao một lần nữa với anh, và con đường xoắn ốc cứ tăng liên tục đó đã làm toàn bộ cơ bắp của cô căng cứng, cướp lấy hơi thở cô, và trêu chọc cô với mỗi inch cô di chuyển gần hơn đến sự giải thoát.

Đó là một kết hợp mộc mạc giữa nhu cầu, sự hoang sơ và nguyên thủy. Và cô đã say sưa với sự thành thực trong cuộc ái ân của họ khi mồ hôi trượt xuống trán anh và móng tay cô cắm vào sâu lưng anh cho đến khi cô bùng nổ.

Cơn cực khoái vỡ tan thành các đợt sóng, cô nghe thấy anh thét lên khi anh tham gia cùng cô, và ngay trong giây phút đó họ đã trở thành một.

Anh đổ sụp xuống và lăn mình lại để cô được nằm trên anh, má cô tựa vào các cơ bắp bóng nhẫy của ngực anh, tóc của cô tràn ra che phủ khắp khuôn mặt mình và cánh tay cô quấn quanh eo của anh. Không có suy nghĩ nào làm phiền cô thời điểm này, và cô trân trọng sự bình yên sâu sắc khi cô để cho bản thân mình đi và an toàn trong vòng tay của anh. Cô tiến vào giấc ngủ khi anh ôm lấy cô thật chặt.

...

8.6

Nick nhích ra khỏi giường, cẩn thận để không đánh thức vợ của mình, và trần truồng bước nhẹ ra khỏi phòng cô để tìm ít quần áo. Anh ném ra một cái áo phông Yankees, rồi nhớ lại thỏa thuận giữa họ, và quyết định đổi lại nó bằng một cái áo ba lỗ màu đen đơn giản với chiếc quần vải. Đôi môi của anh cong lên khi anh nhớ lại niềm vui sướng của cô khi đội Yanks thất bại trong trận playoff. Anh đi xuống cầu thang và bắt đầu pha cà phê, rồi chợt dừng lại một lát để ngắm mặt trời đang nỗ lực vươn lên khỏi những ngọn núi vào buổi sáng sớm.

Anh coi như là đã trải qua một đêm hôn nhân chính thức với cuộc hôn nhân này.

Nick xoa xoa một bàn tay sau gáy của mình và cố gắng để suy nghĩ một cách hợp lý. Anh chắc chắn là đã không suy nghĩ gì đêm qua. Không phải là vì anh có bất kì hối tiếc nào. Một điều bất ngờ chợt lóe lên xuyên qua nhận thức của anh. Anh đã muốn Alexa trong một khoảng thời gian dài, và đêm qua đã chứng minh lý do tại sao. Tất cả mọi thứ đều khác đối với cô. Cái cách mà cơ thể của cô vừa vặn với anh, cái cách khi sự vui sướng của cô làm hài lòng anh. Anh yêu cái cách cô nhìn vào mắt anh và cào móng tay vào lưng anh khi đạt được cực khoái. Anh cũng yêu cái cách cô hét lên tên của anh sau đó. Họ đã tìm nhau nhiều lần trong đêm, đói khát một cách vô độ. Nhưng nó không phải chỉ là về mặt thể xác đã khiến cho cả hai cùng mê mẩn. Mà nó còn mang những kết nối khác, kết nối để đến tâm trí và tâm hồn của cô. Cái cách mà cô để cho anh thấy sự dễ bị tổn thương của mình, cái cách mà cô để cho anh vào trong khi không có lời hứa nào được thốt lên, không cả một lời nói.

Cô sợ hãi đến chết tiệt khi không có anh.

Anh chế đầy nước sôi nghi nghút khói vào và tranh thủ khoảng thời gian trong bếp để tập hợp lại những suy nghĩ của mình. Họ cần phải nói chuyện. Mối quan hệ của họ đã tìm đến ngã ba đường, và sau những giờ vừa rồi trải qua cùng cô, anh không biết anh còn có thể quay trở lại được không. Ý định ban đầu tránh né quan hệ tình dục của anh giờ đã biến thành tránh né cảm xúc.

Nó cũng đã không còn có thể nữa. Anh đã có tình cảm với Alexa: một ít khao khát, một ít tình bạn. Thêm vào là các yếu tố khác mà anh không thể nêu tên.

Nhưng vào cuối năm, anh vẫn có ý định ra đi. Thực sự anh không có sự lựa chọn nào khác. Một cuộc hôn nhân thật sự cùng với những đứa trẻ không nằm trong tương lai của anh. Nhưng bây giờ, họ có thể tận hưởng lẫn nhau thay vì chiến đấu chống lại sự cuốn hút. Anh lạc quan rằng Alexa có thể xử lý được nó. Cô rất hiểu anh, biết anh không có khả năng thực hiện một cam kết tương lai thực sự, nhưng sẽ nhận ra rằng cảm xúc của anh sâu sắc hơn là một tối quan hệ tình dục hờ hững.

Anh gật đầu với chính mình và hài lòng với kết quả. Vâng, họ muốn khám phá sự cuốn hút mãnh liệt này trong những tháng sắp tới. Có điên họ mới không nắm lấy cái cơ hội này.

Hài lòng với sự logic của mình, anh liền rót cho vợ anh một tách cà phê và bắt đầu đi lên cầu thang.

...

Alexa giấu mặt mình vào sâu trong gối khi cái thực tế của tình hình tông thẳng vào cô như một chiếc tàu hàng.

Cô đã ngủ với chồng mình.

Không phải một lần. Không phải hai lần. Ít nhất là ba lần. Quá nhiều để gọi nó là một sai lầm điên rồ. Và quá dữ dội để ghi nó vào chuyện tình một đêm.

Ôi Chúa tôi, cô sẽ không bao giờ có thể giữ hai bàn tay mình tránh xa khỏi anh một lần nữa.

Cô rên rỉ và buộc mình phải nhìn thẳng vào tình hình với một ít thái độ trung lập. Nhưng thật khó để làm điều đó khi hai bắp đùi của cô đau nhức và hương vị tình dục vẫn còn bám vào các tấm khăn trải giường. Cô vẫn còn nếm được mùi vị của anh trên lưỡi của mình, vẫn còn cảm thấy dấu ấn của những ngón tay anh trên cơ thể cô. Làm sao cô có thể mong đợi mình sẽ tiến lên và giả vờ rằng đêm qua không là vấn đề?

Cô không thể. Vì vậy, cô cần một kế hoạch mới.

Tại sao không giữ cho mọi thứ theo cái cách của chúng?

Cô thở dài thật sâu và cố gắng để phân tích cảm xúc của mình với sự lạnh lùng như một vị bác sĩ phẫu thuật thực hiện nhát cắt đầu tiên. Đúng thế, thỏa thuận nêu rõ ràng là không có quan hệ tình dục, nhưng nó được cho là để bảo vệ cả hai người bọn họ khỏi việc chuyển sang một đối tác khác. Điều gì sẽ xảy ra nếu họ tiếp tục như thế này? Cô có thể xử lý được chuyện đó hay không?

Họ muốn lẫn nhau. Bây giờ thì cô đã tin vào sự khao khát của anh dành cho cô; cơ thể của anh đã nói cho cô một cách rõ những gì mà tâm trí cô đã chối bỏ. Đêm qua đã có nhiều thứ hơn chỉ là tình dục, nó còn hòa lẫn thêm một cách kì lạ một tình bạn, một sự tôn trọng và nhu cầu. Và ...

Cô đóng sầm hàng rào chắn với cái tư tưởng đáng sợ đó và tiếp tục.

Được rồi, sẽ ra sao nếu cô đề nghị họ tiếp tục ngủ với nhau cho đến khi kết thúc năm? Họ vẫn muốn duy trì tình bạn và chấm dứt sự căng thẳng tình dục khủng khiếp giữa họ, trong khi đó thưởng thức nhau trong một vài tháng tới. Đúng thế, những cảm xúc sâu sắc của cô sẽ làm anh khiếp sợ. Và cũng đúng thế, cô có thể nhận được một trái tim tan vỡ khi anh bỏ đi. Nhưng cô rất hiểu anh, biết anh đang bị bao trùm bởi những quá khứ giáo dục thối nát của mình, sẽ không người phụ nữ nào có thể chiếm được sự tin tưởng của anh.

Cô không được phép mang những kỳ vọng sai lầm.

Alexa đau đớn nhận lấy rủi ro. Cô muốn anh trên giường cô, muốn nhận lấy những gì cô có thể trong khoảng thời gian ngắn ngủi này hay ít nhất cũng là những kỷ niệm. Cô sẽ được an toàn bởi vì cô không có những ảo tưởng viễn vông.

Dạ dày cô chao đảo với cái suy nghĩ cuối cùng của mình, nhưng cô đã từ chối tất cả các lời cảnh báo đó.

Rồi cánh cửa bật mở ra.

Nick ngập ngừng, cốc cà phê đang trong tay anh. Một nét ngượng ngùng e thẹn nhuộm màu hai má cô với cái nhìn dữ dội từ phía anh, rồi cô vô tình trượt một bên chân trần xuống dưới cái hàng rào bảo vệ và thu lại về gần cô.

"Hey."

"Hey," cô lặp lại. Một sự im lặng ngượng ngùng tràn xuống xung quanh họ vào cái buổi sáng điển hình sau toàn bộ những chuyện đó. Alexa hướng về phía cốc cà phê. "Dành cho em à?"

"Oh, vâng." Anh di chuyển về phía cô và ngồi trên mép giường. Cái nệm lún xuống dưới trọng lượng của anh, rồi anh đưa cái cốc cho cô, ngắm nhìn khi cô hít vào thưởng thức làn hương Columbia đậm đà ấm áp. Cô thở dài với niềm vui sướng sau khi nếm vào một chút hương vị cà phê.

"Ngon chứ hả?"

"Hoàn hảo. Em ghét thứ cà phê nhạt nhẽo."

Môi dưới của anh bĩu ra. "Anh cho là thế." Anh không nói bất cứ điều gì trong lúc cô uống. Anh dường như đang chờ đợi một cơ hội, nhưng Alexa cho là anh không thể hỏi cô rằng cô có ngủ ngon hay không bởi vì họ hầu như không chợp mắt một chút nào.

Mùi hương nam tính của anh xộc vào hai lỗ mũi cô giống như anh là một người bạn đời được dành riêng cho cô vậy. Anh đã chưa tắm rửa. Cái áo ba lỗ mỏng màu đen đã để lộ ra đôi cánh tay anh và phô bày phần ngực trên của anh. Chiếc quần của anh được mặc thấp trên phần thắt lưng, cho cô một cái lướt qua làn da mạ vàng và vùng bụng rắn chắc của anh. Một nhiệt lượng nguyên thủy râm ran giữa hai đùi cô và cô dịch chuyển một chút trên chiếc giường. Thật chết tiệt nếu cô không trở thành một mụ đàn bà cuồng dâm với người đàn ông này. Thêm một lần nữa thì cô sẽ cần một cây gậy ba-toong để đến được cửa hàng sách của mình mất, nhưng cơ thể của cô lại dường như không mấy quan tâm đến điều đó.

"Em cảm thấy thế nào?" anh hỏi.

Cô chớp mắt và nghiêng đầu hướng lên. Một lọn tóc vàng đã trượt xuống trán anh, và quai hàm của anh đã trở nên sẫm hơn với râu mọc lởm chởm. Cô nhận thấy anh đang giữ sự chú ý vào gương mặt của cô chứ không phải là tấm chăn đang rơi xuống và để lộ bộ ngực trần. Ngượng ngùng, một sự bứt rứt nghịch ngợm nhảy qua tâm trí cô với sự cần thiết phải kiểm tra vẻ kiểm soát của anh. Cô vươn ra ngay trước mặt anh để đặt cái cốc lên trên mặt bàn bên cạnh. Tấm chăn bị kéo căng, rồi được nhượng bộ khi cô nới lỏng sự kìm kẹp của mình. Không khí vội vàng tràn khắp bộ ngực trần của cô và khiêu khích núm vú cô săn lại thành các đỉnh nhọn. Cô giả vờ không để ý đến và trả lời câu hỏi của anh.

"Tốt. Mặc dù các cơ bắp của em vẫn còn đau một chút. Em cần một bồn nước nóng."

"Đúng thế, đi tắm."

"Anh có muốn ăn gì cho bữa ăn sáng không?"

"Bữa sáng?"

"Em sẽ nấu một cái gì đó sau khi mặc xong quần áo. Mà anh không cần phải đi làm vào hôm nay phải không?"

"Anh cho là thế."

"Được rồi. Vậy anh muốn cái gì nào?"

"Muốn gì?"

"Vâng. Cho bữa ăn sáng ấy."

Cô nâng đầu mình tựa trên một tay và nghiên cứu anh. Anh nuốt xuống khó khăn và siết thắt quai hàm của mình, như thể đang cố gắng một cách tuyệt vọng để chú ý vào những lời nói của cô thay vì cái cơ thể đang bán khỏa thân của cô.

Alexa nén lại một tiếng cười và tăng thêm tình tiết. Chân cô trườn ra từ bên dưới tấm chăn rồi cô duỗi thẳng. Cô uốn cong và ngọ nguậy ngón chân của mình trong không khí. Rồi sau đó gập đầu gối của mình trên tấm chăn và uốn cong nó thành một góc nhọn.

Nick hắng giọng. "Anh không đói. Phải đi làm."

"Anh đã nói anh không làm việc."

"Phải rồi." Da cô thực tế đã ngứa ran dưới cái nhìn đầy nhục dục của anh. Sự kích động bơm qua tĩnh mạch cô với cái suy nghĩ anh sẽ bò lại vào giường để làm tình với cô một lần nữa, nhưng lại không có lấy một manh mối để làm điều đó như làm thế nào.

Cô tập hợp lại sức mạnh của mình và tấn công thẳng vào yếu điểm của anh. "Vậy là, chúng ta sẽ nói về đêm qua chứ?"

Anh nao núng, rồi gật đầu. Khi cô vẫn tiếp tục giữ im lặng, anh dường như bị bắt buộc phải đáp lại một lời gì đó. "Đêm qua rất vui."

Cô thẳng người lên. Tấm chăn liền rơi xuống và dừng lại ngang eo của cô. Với ngực trần, cô dựa trên một khuỷu tay và hất tung mái tóc của mình qua vai và ra khỏi tầm mắt cô. Cô bỏ qua những âm thanh kỳ lạ anh phát ra và tiếp tục cuộc trò chuyện. "Chỉ vui vẻ thôi sao?"

"Không, không, nó rất tuyệt vời." Anh dừng lại. "Thực sự rất tuyệt vời."

Người đàn ông này chắc chắn là đang vụn vỡ. Cô thúc ép. "Em rất vui với điều đó. Em đã suy nghĩ về chúng ta và nơi mà chúng ta sẽ hướng đến kể từ đây. Chúng ta có thể tiếp tục tiến lên và quyết định sẽ không ngủ với nhau một lần nào nữa. Sẽ giữ cho mọi thứ ít phức tạp hơn, phải không?"

Đầu của anh nhấp nhô lên xuống khi anh liếc nhìn vào ngực của cô. "Đúng thế."

"Hay là chúng ta có thể tiếp tục."

"Tiếp tục?"

"Quan hệ tình dục ấy."

"Mmmm."

"Anh nghĩ sao?"

"Về cái gì?"

Alexa tự hỏi có phải tâm trí của anh đã đi lạc hay có thể là tất cả số máu hiện có đã thực sự rời khỏi đầu của một người đàn ông và dồn đến một nơi nào khác. Một cái liếc nhanh qua sẽ xác nhận được những nghi ngờ của cô. Và cái kế hoạch của cô giờ đang hiệu quả chắc chắn. Cô chỉ cần anh thừa nhận rằng anh muốn ngủ với cô và phần còn lại sẽ tự nó diễn ra.

"Nick?"

"Vâng?"

"Anh sẽ trả lời câu hỏi đó chứ?"

"Câu hỏi nào?"

"Chúng ta sẽ tiếp tục quan hệ tình dục cho đến khi cuộc hôn nhân này kết thúc hay là chúng ta sẽ trở lại chỉ là bạn bè?"

"Alexa?"

"Vâng?"

"Anh ủng hộ tình dục."

Một giây trước cô đang thưởng thức sự tra tấn chậm chạp này, thì giây tiếp theo anh đã ghim cô xuống, leo lên trên cơ thể trần truồng của cô, và kéo cô lên để đáp ứng miệng anh.

Nụ hôn đó chào đón cho một buổi sáng nóng bỏng. Đôi môi anh ngấu nghiến môi cô, lưỡi anh trượt vào bên trong để trêu chọc và chơi đùa, rồi sau đó uống vào thèm khát. Anh chà xát miệng tới lui và đường quai hàm của anh cọ xát vào làn da thịt mềm của cô với râu của mình. Bàn tay anh kéo tấm chăn ra khỏi cơ thể cô để anh có thể vuốt ve và kích thích, khơi dậy lên sức nóng với những chuyển động nhanh chóng, hiệu quả cho đến khi một tiếng rên rỉ thoát ra khỏi cô và cô tách đùi của mình ra.

Anh vươn tay đến cạnh bàn, rồi sau đó khựng lại khi cô ngăn anh.

"Em đang dùng thuốc tránh thai," cô thì thầm. "Để điều hòa chu kỳ của em."

Đó là tất cả những gì anh cần. Nick giật phắt cái quần thể thao của mình xuống, ấn lòng bàn tay anh vào bên trong hai đùi cô, và tiến vào theo nhịp điệu.

Cô thở hổn hển. Cắm móng tay của mình vào hai vai anh. Và bám chặt.

Anh đã trừng phạt cô vì đã trêu chọc anh, đưa cô đến bờ vực sâu, rồi sau đó kéo lùi trở lại khi cô bấp bênh ở rìa của cơn cực khoái. Anh nghiêng đầu xuống và thưởng thức ngực cô, liếm vào núm vú, rồi sau đó bắt đầu đẩy lên cao một lần nữa, nhưng chỉ để kéo cô xuống lại ngay lập tức. Cô hất đầu mình quằn quại trên gối, vươn tay lên, và khum lấy má anh, buộc anh phải nhìn vào cô. Chòm râu lởm chởm buổi sáng của anh cọ sát vào da cô.

"Ngay bây giờ".

Anh giữ yên với một sự kiềm soát sắt đá mà cô đồng thời ngưỡng mộ lẫn căm ghét. Một nụ cười toe toét gợi cảm được kéo căng trên đôi môi của anh. "Nói làm ơn đi."

Cô nghiến chặt một lời nguyền rủa khi cô lại tiến gần đến bờ vực một lần nữa. Sự điên cuồng chạy xuyên qua cô và Alexa đã thề rằng sẽ không bao giờ chơi trò quyền lực với chồng mình một lần nữa, sự trừng phạt của anh là quá tàn bạo. Cô uốn cong hông của mình lên với nhu cầu dữ dội. "Làm ơn."

Anh đâm vào và cô lao thẳng đến cơn cực khoái của mình. Cơ thể của cô siết chặt với những cơn co giật, và cô giữ lấy anh bên trên thật chặt khi anh đến theo cô. Anh đổ sụp xuống khi vẫn còn ở bên trong cô và tựa đầu mình trên gối ngay bên cạnh cô. Hơi thở đứt quãng của họ lấp đầy trong không khí.

Cô nhắm mắt lại một lúc. Hương vị của tình dục và cà phê đang hòa trộn với nhau và xộc vào lỗ mũi cô. Một đốm lửa sợ hãi nho nhỏ đang được còi lên khi cô nằm trong vòng tay của anh. Sau một đêm, cơ thể cô đã chào đón anh như là nửa kia của mình. Alexa không phải là một người dễ dàng nhảy vào một cuộc gặp gỡ tình dục, cô thuộc túyp người rơi vào tình yêu, yêu say đắm, và mơ ước đến hạnh phúc mãi mãi về sau.

Nhưng không có một kết thúc cổ tích nào với Nick Ryan. Anh đã làm rõ điều đó ngay từ đầu. Cô cần phải nhắc nhở mình những giới hạn của anh mỗi ngày, đặc biệt là sau khi quan hệ tình dục. Phải tách biệt rõ ràng chuyện thể xác ra khỏi cảm xúc. Giữ cho trái tim cô được bảo vệ trong một tòa tháp cao và chắc chắn, ngay cả Rapunzel cũng sẽ không bao giờ thoát ra được. Tận hưởng những khoái cảm của cô, một chút tình bạn, rồi sau đó ra đi.

Chắc chắn thế. Không có vấn đề gì cả.

Trái tim cô đã hét lên rằng ĐỒ NÓI DỐI, nhưng cô lờ nó đi.

"Em đoán chuyện này sẽ gắn liền với bản thỏa thuận," cô nói.

Anh cười khúc khích và vòng cánh tay của mình ôm cơ thể cô. Cô nhích lại gần hơn. "Anh nghĩ là chúng ta đã làm một lựa chọn hợp lý. Bây giờ chúng ta sẽ có một thứ thú vị hơn để làm so với cờ vua hay là bài xì tố."

Cô cắn tinh nghịch vào vai anh. "Anh không chạy thoát khỏi cuộc thi đấu của chúng ta được đâu, đồ thua cuộc ạ. Chúng ta sẽ chỉ có thêm một chút gia vị hấp dẫn thôi."

"Chẳng hạn như là?"

"Anh đã bao giờ chơi bài xì tố lột quần áo chưa?"

"Em là một người phụ nữ tuyệt vời đấy, Alexa."

"Em biết."

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

9.1

"Anh không muốn đi."

"Em nghe rồi, cả lần thứ nhất, thứ hai, và đây là lần thứ ba. Bây giờ anh hãy yên lặng và lái xe vào chậm thôi. Chai rượu có thể đổ nhào đấy."

"Anh ghét trách nhiệm gia đình."

Alexa cầu nguyện để có thể kiên nhẫn với anh. Nick đã nhắc cô nhớ về một đứa trẻ, người mà đã quanh co từ chối và chỉ muốn ở nhà với đống đồ chơi của cậu ta thay vì đến gặp những người họ hàng.

Hai tuần vừa rồi đã trôi qua tương đối dễ chịu, ngoại trừ việc anh cứ liên tục kêu ca về những ngày lễ. Maggie đã nhắc cô rằng Lễ tạ ơn đối với nhà Ryan còn hơn cả ác mộng đêm Hallowen, vì vậy Alexa đã thông cảm cho chồng cô, nhưng cô cũng từ chối để anh tạo thành thói quen. "Chúng ta không có sự lựa chọn. Với tư cách là một cặp vợ chồng mới cưới, chúng ta được mong đợi là sẽ có mặt trong buổi ăn tối. Nhưng dù sao cũng sẽ không có nhiều người ở đó đâu."

Nick khịt mũi. "Anh sẽ buồn chết."

"Thế thì anh cứ uống say đi."

Anh cau có và rẽ vào nhà. Giỏ bánh ngọt và bánh nướng va loảng xoảng với rượu ở hàng ghế sau nhưng chúng vẫn được nằm yên trên ghế. Cô chạm vào cái tay nắm cửa và thò chân mình ra ngoài. Cái lạnh của cơn gió tháng Mười một thấm qua chiếc váy của cô và xuyên qua cả chiếc quần tất dầy cộm cô mặc bên dưới. Cô rùng mình và nhìn vào một dãy xe ô tô đã được đậu ổn định đâu vào đó. "Em biết là chúng ta sẽ đến trễ mà."

Nét mặt anh liền thay đổi, dịu dàng và thân mật hơn. Đôi mắt nâu sâu thẳm đó đang ánh lên những kí ức của buổi sáng hôm nay, về tấm ra trải giường ấm áp, nhàu bét và những nụ hôn dài ướt át. Cơ thể cô phản ứng ngay lập tức. Hai núm vú cô dựng lên chống lại cái áo len màu tím, và một nhiệt lượng nhức nhối rịn ra giữa hai đùi.

Anh vươn tay ra và chạy một ngón tay xuống trên má cô, sau đó nhẹ nhàng lần theo làn môi dưới của cô. "Anh rõ ràng đã hỏi em có muốn tiếp tục không, nhớ chứ?"

Nhiệt lượng đổ dồn lên hai má cô. "Anh đã không nên khởi xướng ngay từ lúc đầu. Anh biết rõ rằng chúng ta sẽ bị trễ."

"Chúng ta có thể bỏ qua tất cả chuyện này và trải qua Lễ tạ ơn trên giường cùng nhau." Dạ dày cô nặng trĩu với những lời thì thầm của anh. "Em nghĩ sao?"

"Em nghĩ anh đang cố gắng mua chuộc em đấy."

"Vậy nó có hiệu quả không?"

"Không. Thôi đi nào." Cô nghe thấy giọng cười khàn của anh đằng sau cô. Anh đã biết là cô nói dối. Anh luôn luôn cám dỗ cô. Sau cả hai tuần tận hưởng quan hệ tình dục đều đặn cùng anh, cô vẫn không thể nhận đủ từ chồng mình, và một ngày ở trên giường cùng anh nghe như là cả một thiên đường.

Cô mang giỏ bánh và anh ôm lấy chai rượu. Cánh cửa mở ra và họ ngay lập tức bị bao bọc trong một đám đông gia đình, với những tiếng chào hỏi ỉnh ỏi và những cái bắt tay, chai rượu được giúi vào một đôi tay giang ra, và hàng ngàn cuộc trò chuyện cứ chồng chéo lên nhau.

"Chào Mẹ." Cô hôn Maria rồi khịt mũi khen ngợi về phía con gà Tây được nhồi tròn trĩnh. Một mùi thơm phức bốc lên trong không khí và bao bọc lấy cô trong sự ấm áp. "Mùi vị thật tuyệt và Mẹ trông rất đẹp."

"Cảm ơn con. Thật tuyệt vời làm sao khi khoản cầm cố không còn là gánh nặng căng thẳng nữa."

Nỗi sợ hãi bắn qua cô. Cô nghiêng người tới trước. "Mẹ à, mẹ làm ơn đừng đề cập đến nó- mẹ nhớ thỏa thuận giữa chúng ta chứ?"

Maria thở dài. "Được rồi, con yêu. Mẹ chỉ là quá vui mừng và cảm thấy thật kì quặc khi không nói một điều gì đó."

"Mẹ!"

"Rồi, Mẹ sẽ dán chặt môi." Mẹ cô trao cho cô một nụ hôn nhanh và chuẩn bị sẵn sàng cho món khai vị antipasto.

Alexa nhấc lấy một quả oliu xanh từ cái khay rượu khai vị. "Con sẽ bưng nó ra."

"Đừng có ăn vụng nó chứ. Nick đâu rồi?"

"Đang nói chuyện với Bố ở phòng khách."

"Chúa giúp chúng ta."

Alexa cười vui vẻ và tham gia cùng chồng cô. Anh nhấc lấy một quả oliu đen và cho tọt vào mồm. Đúng là đàn ông, cô nghĩ. Anh thích oliu đen còn cô thích xanh. Quá nhiều điểm họ hoàn toàn đối lập. Nhưng trong những khía cạnh khác, họ tuyệt đối hợp nhau.

Đứa cháu gái của cô chạy vào từ hành lang. Mái tóc vàng mật ong của con bé đổ tràn xuống xung quanh vai, và đôi chân trần của con bé lộ ra từ dưới cái váy màu xanh lá cây, một chiếc váy nhung bồng bềnh khiến cô bé giống như một nàng công chúa cổ tích. Taylor liền phóng mình vào đôi tay cô và Alexa bắt lấy cô cháu gái một cách nhẹ nhàng. Cô trượt Taylor lên nghỉ trên một bên hông mình. "Này, kẻ rắc rối."

"Cô Al, cháu muốn ăn kem."

"Cháu có thể ăn một ít lát nữa."

"Vâng. Cháu muốn một quả oliu."

"Xanh hay đen nào."

Cô bé làm một khuôn mặt ghê tởm mà chỉ có những đứa trẻ mới có thể làm được. "Màu xanh thật kinh tởm."

Alexa tròn mắt với vẻ chiến thắng của chồng cô. Nick nhấc một quả oliu đen to và kẹp nó ở đầu ngón tay anh. "Cô bé có khẩu vị tốt đấy. Của cháu này." Anh đút cho cô bé và nhìn nó nhai một cách hài lòng. "Ngon chứ hả?"

"Hmmm. Bây giờ cháu có thể ăn kem được không?"

Alexa cười. "Sau bữa tối, được không? Giờ hãy chạy đến nói với Mẹ mặc nốt quần áo cho cháu đi."

"Vâng ạ." Taylor chạy hối hả đi và để những người lớn ngồi ăn uống, tán gẫu và cười phá lên cùng nhau.

Alexa để ý thấy chồng cô đã chấp nhận tuân theo gợi ý của cô và bắt đầu uống ngay từ lúc ngồi vào. Anh gật đầu tán thành trong các cuộc trò chuyện, nhưng vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định làm cho tim cô đau đớn. Sau đó ánh mắt anh rời đám đông ra và nâng lên để gặp mắt cô.

Rực lửa.

Bầu không khí sáng rực và thay đổi xung quanh họ. Anh nâng một bên lông mày trong một điệu bộ tinh quái ướm chỉ thẳng về phía một căn phòng ngủ.

Cô lắc đầu mình và cười nắc nẻ. Rồi sau đó quay gót chân đi tìm những người họ hàng của cô.

...

Nick nhìn vợ mình vui vẻ thân mật với gia đình của cô. Anh nhớ lại những ngày lễ ở gia đình của mình. Mẹ anh thì uống rượu trong khi bố anh tán tỉnh lần lượt hết tất cả những vị khách nữ quyến rũ của họ. Anh nhớ rằng mình đã có thể ăn trộm một vài chai rượu và cả những điếu thuốc lá bởi vì chẳng ai trong bọn họ thèm quan tâm. Anh nhớ đến con gà tây nhồi căng phồng được nấu bởi người phục vụ chỉ để phô trương, và những món quà Giáng sinh mà bố mẹ anh chẳng thèm ở lại để xem họ mở chúng.

Gia đình Mckenzie thì dường như rất khác. Sự chân thành ấm áp hiện lên trong tất cả những sự hỗn loạn thường lệ này. Thậm chí Jim dường như cũng hòa nhập ngay lại vào nó, nhưng phải mất đến nhiều năm để những chị em của Maria cuối cùng cũng tha thứ cho ông. Gia đình của Alexa có thể đã bị tan vỡ, nhưng họ đã cùng nhau vượt qua giông bão và giờ đây trông họ thậm chí còn hạnh phúc hơn.

Nick nỗ lực để đóng vai chàng rể mới và cố gắng không bị cuốn vào trò lừa dối đó. Một ít cảm giác âm ấm dễ chịu thuộc về nơi này đã cháy lên thành một ngọn lửa mạnh mẽ, nhưng anh đã ra tay dập tắt nó một cách dứt khoát.

Đây không phải là gia đình của anh và anh chỉ được chấp nhận bởi vì anh đã kết hôn với Alexa. Anh cần phải ghi nhớ điều đó. Một cơn đau âm ĩ ép vào ngực anh nhưng anh chối bỏ nó. Đúng thế, họ dường như chấp nhận anh, nhưng chỉ bởi vì họ tin rằng cuộc hôn nhân giữa anh và cô là thật. Như tất cả mọi thứ khác, sự chấp nhận này rồi cũng sẽ kết thúc.

Anh tốt hơn hết nên quen với cái ý tưởng này sớm đi.

Jim thụi vào lưng anh và gọi với qua em trai ông. "Charlie, cậu có biết Nick đang triển khai cái gì dưới bờ sông không?"

Chú Charlie lắc đầu mình.

"Nó là một trong các công ty ít ỏi dành được quyền tái thiết lại hoàn toàn tất cả các tòa nhà đó. Chúng ta đang nói đến người giỏi nhất ở đây." Jim ưỡn ngực tự hào. "Bây giờ tôi có một bác sĩ và một kiến trúc sư để mà khoe khoang đấy. Không tệ chứ hả?

Chú Charlie gật đầu đồng ý rồi họ cùng thấy một đống những câu hỏi liên quan đến công việc của Nick. Bên trong anh, một điều gì đó đã thay đổi. Anh trả lời hết các câu hỏi nhưng cái bức tường vững chãi bao bọc cảm xúc của anh đang hét lên trong cảnh báo. Jim nói chuyện như thể anh không phải là một chàng con rể mà là một đứa con trai thật sự của ông, tương tự như là Lance vậy. Maria đã lưu ý đến loại đồ ăn mà anh thích và ghi chú chúng, bà cười tươi hài lòng khi anh hoàn toàn bối rối vì sự ân cần của bà. Chú Eddie đã mời anh đến thăm nhà chú ấy để cùng xem trận đấu của đội Giant trên cái ti vi màn hình phẳng mới kít của chú ấy và ông dường như hoàn toàn hài lòng khi có thêm một nam giới khác trong gia đình.

Cần một khoảng không để có thể giũ sạch đầu óc mình, anh xin thứ lỗi và đi xuống hành lanh để tìm một căn phòng tắm trống. Trên đường anh liếc vào đám phụ nữ đang cười khúc khích túm tụm trong một căn phòng nhỏ. Alexa đang bồng một đứa bé trên tay cô, anh đoán đó là một trong những người họ hàng của cô, và đu đưa đứa bé qua lại với một vẻ uyển chuyển đầy bản năng. Những người phụ nữ nói chuyện thì thầm khe khẽ và anh chỉ bắt được câu cuối cùng "tình dục tuyệt vời" khi anh đứng lại ở ngay cửa.

Đám phụ nữ dừng lại và nhìn chằm chằm vào anh trong im lặng.

Nick chuyển chân, đột ngột cảm thấy không thoải mái với những cái nhìn trừng trừng của tất cả những người họ hàng của Alexa. "Chào, Um, tôi chỉ đang tìm một căn phòng tắm trống mà thôi."

Họ gật đầu nhưng vẫn giữ cái vẻ đánh giá của mình. Cuối cùng, Alexa lên tiếng. "Hãy sử dụng cái đằng sau phòng ngủ nhé, anh yêu. Và đóng cánh cửa lại dùm em được không?"

"Chắc chắn." Anh đóng cánh cửa lại trong những tràn cười khúc khích khác, rồi toàn bộ cả nhóm bọn họ phá ra kích động. Nick lắc đầu mình và tiến về phía sau.

Anh bị chặn lại bởi đứa trẻ 3 tuổi.

"Chào chú."

"Chào cháu." Anh đáp trả. Đôi mắt của con bé mở rộng hệ trọng, và anh nuốt xuống khó nhọc, tự hỏi anh phải nói chuyện với con bé hay có thể được cho phép bước vòng qua và đi tiếp. "Uh, Chú chỉ đang tìm căn phòng tắm."

"Cháu cũng cần đi bô nữa." cô bé thông báo.

"Oh, Được rồi, sao cháu không đi tìm mẹ nhỉ?"

"Mẹ không có đây. Cháu mắc lắm rồi. Nhanh lên nào."

Con bé vươn bàn tay nhỏ nhắn ra và anh hoảng sợ. Không đời nào anh sẽ dẫn một đứa trẻ đi bô cả. Anh không biết phải làm những việc gì. Sẽ ra sao nếu có rắc rối xảy ra? Anh lùi lại một vài bước và lắc đầu mình. "Uh, không được, Taylor, tại sao cháu không đi gọi cô Alexa giúp cháu đi?"

Nét mặt cô bé nhăn nhó hơn. "Cần ngay bây giờ. Rất gấp rồi."

"Đợi đây nhé."

Anh xoay lại và gõ vào cánh cửa nơi có những người phụ nữ kia. Một lần nữa, sự im lặng phủ xuống bên kia cái rào chăn bằng gỗ. "Ai đấy?"

"Là Nick. Uh, Alexa, cháu gái em cần dẫn đi bô kìa."

Một khoảng lặng. "Em đang bận rồi, anh yêu à. Anh đi với con bé đi, được không? Chỉ mất có một phút thôi." Anh nghe thấy một tiếng thì thầm nhỏ, rồi sau đó là tiếng cười khúc khích. Nick liền rút lui, lo sợ phải thừa nhận rằng anh không thể xử lý nổi nó trước mặt một đám phụ nữ, những người mà dò xét mọi cử chỉ của anh. Anh quay lại với con bé.

"Uh, cháu có thể đợi một phút được không? Có thể Bà nội sẽ dẫn cháu đi?" (_ _!)

Taylor lắc mái tóc xoăn vàng của mình và nhảy dựng lên. "Cần ngay bây giờ, đi, đi mà."

"Một phút thôi." Anh chạy xuống hành lang và vào trong bếp nơi Maria đang mải mê với con gà tây nhồi. "Bác Maria."

"Sao, Nicholas?"

"Uh, Taylor cần đi vệ sinh và muốn bác dẫn con bé đi."

Bà quẹt trán mình với khủy tay và tiếp tục phết mỡ lên con gà. "Bây giờ không thể được, sao con không dẫn con bé đi? Chỉ mất có một phút thôi."

Nick tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh bật khóc. Nỗi khiếp sợ của tình hình đá mạnh vào anh, và anh nhận ra mình không còn lựa chọn nào khác hoặc là Taylor sẽ đái ra trong quần con bé và nói với anh và rồi anh sẽ mắc vào rắc rối thực sự.

Anh chạy lại và tìm thấy con bé đang lò cò trên một chân. "Được rồi, đi nào. Giữ yên, giữ yên nhé." Anh niệm đi niệm lại cùng một câu trên rồi đóng cửa và nhấc cái nắp lên. Cô bé trượt cái váy xuống và đợi, vì vậy anh cho rằng cô bé cần giúp với chiếc quần lót của mình. Anh nhắm chặt mắt và kéo chúng xuống (^^), rồi nâng cô bé lên trên bệ toilet. Anh nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm và tiếng dòng nước chảy xuống đều đều chậm rãi, tất cả nói lên với anh rằng mọi việc đều tiến triển tốt đẹp. Sự tự tin của anh quay trở lại. Anh có thể xử lý được một đứa nhóc. Không có gì đáng phải sợ cả.

"Cháu muốn ăn kem."

Chết tiệt thật

Nick lập lại cùng một câu mà Alexa đã sử dụng rất hiệu quả trước đó. "Cháu có thể ăn sau bữa tối."

"Không được, bây giờ cơ."

Anh hít một hơi đầy và thử lại lần nữa. "Cháu chắc chắn sẽ được ăn kem, nhưng phải đợi lát nữa, được không?"

Môi dưới con bé run lên. "Cháu muốn ăn kem ngay bây giờ. Cháu cứ phải đợi, và đợi mãi, cháu hứa sẽ ăn hết bữa tối của mình nếu chú lấy kem cho cháu bây giờ. Đi mà?"

Miệng anh rơi xuống với lời cầu khuẩn chân thành của cô bé. Anh nên làm cái gì đây? Nick nhắc mình nhớ rằng anh là một doanh nhân thành đạt, vậy một cô bé nhỏ có thể gây rắc rối đến mức nào?

9.2

Anh vẫn giữ giọng chắc chắn. "Đầu tiên phải ăn bữa tối của cháu trước, rồi sau đó cháu có thể ăn kem. Cháu cần phải lắng nghe Mẹ và Cô nói chứ."

Môi dưới của cô bé thậm chí còn run rẩy hơn. Nước mắt lấp đầy đôi mắt xanh trong sáng kia. "Nhưng Mẹ và Cô Al và cả Bà nội nữa không bao giờ nghe cháu hết. Cháu hứa, hứa đấy, hứa là sẽ ăn mọi thứ trên đĩa, nhưng cháu muốn kem ngay bây giờ. Chú có thể lấy trộm một ít từ tủ lạnh, cháu sẽ ăn ngay tại đây và cháu sẽ không kể với ai cả. Và chú sẽ trở thành người bạn tốt nhất của cháu mãi mãi và mãi mãi! Đi mà!"

Anh quằn quại trong nỗi khiếp sợ hoàn toàn nhưng không muốn thay đổi dự định của anh tẹo nào. "Chú không thể."

Taylor bắt đầu khóc.

Lúc đầu anh nghĩ anh có thể làm được điều đó. Một vài giọt nước mắt rơi xuống, anh phải làm dịu con bé, dẫn con bé lại với mẹ nó, và vẫn sẽ là một người lớn trong toàn bộ chuyện này. Nhưng rồi con bé mở miệng và khóc thét trong khi nước mắt cứ chảy xuống đôi má hồng hào, mịn màng của nó. Đôi môi con bé run rẩy và nó trông cực kì đáng thương khiến Nick không thể chịu đựng thêm được nữa. Sau khi nài ni con bé đừng khóc nhưng con bé vẫn tiếp tục, anh đành làm một việc duy nhất có thể.

"Được rồi, chú sẽ lấy kem cho cháu." (_ _!)

Con bé khụt khịt một cách duyên dáng. Những giọt nước bám vào nơi lông mi và bị mắc lại ở má con bé. " Cháu sẽ đợi ở đây."

Anh để con bé ở bô cầu và quay trở lại lối hành lang. Anh nghĩ anh sẽ gặp bố mẹ con bé hay ông bà hay là cô nó trên đường đi để chặn anh lại, nhưng anh chỉ có đi vào bên trong nhà bếp với lòng đây hỗn loạn, mở tủ lạnh ra và tìm thấy một que kem. Anh vẫn chần chừ, chờ đợi bị phát hiện ra.

Không có gì cả.

Vì vậy, anh mở gói que kem, chộp lấy một cái khăn ăn, và đi trở lại phòng tắm.

Taylor vẫn còn ngồi trên toilet.

Anh giơ cây kem và con bé vươn đôi tay mũm mĩm của con bé ra và nở ra một nụ cười ngọt ngào nhất mà anh từng biết trong đời mình. Trái tim anh đã tan chay ngay lập tức, rồi con bé nhìn thẳng vào mắt anh và cho anh lời hứa.

"Cảm ơn chú. Chú sẽ là người bạn mới tốt nhất của cháu!"

Niềm kiêu hãnh chạy xuyên qua anh khi con bé hưởng thụ cây kem của mình. Dù sao thì những đứa trẻ luôn luôn đói, vì vậy anh tin rằng con bé sẽ ăn bữa tối của mình, nhưng quyết định rằng tốt hơn anh nên nói với con bé toàn bộ chuyện này sẽ được giữ bí mật.

"Uh, Taylor?"

"Gì ạ?"

"Đừng quên cây kem là một bí mật nhé, nhớ không? Chỉ giữa chú và cháu biết."

Con bé gật đầu nghiêm túc. "Emily và cháu có rất nhiều bí mật cùng nhau. Nhưng chúng cháu không được nói với bất cứ ai."

Anh gật đầu hài lòng. "Chính xác. Những bí mật thì không được kể cho bất cứ ai."

Ai đó gõ bên ngoài cánh cửa. "Nick, anh ở trong đó à?"

"Đi đi, Alexa, chúng tôi ổn cả. Sẽ ra ngoài trong một phút nữa."

"Cô Al, đoán thử xem?" Taylor hét lên. "Cháu có một que kem!" (^^ hic!)

Nick nhắm mắt mình lại. Để mặc cho những người phụ nữ làm đau lòng lòng anh.

Cánh cửa mở tung. Nick đã hình dung ra khung cảnh trước mắt cô. Taylor ngồi trên bô cầu, đang ăn một que kem, trong khi anh ngồi nép mình trên cái ghế đẩu liễu gai nhỏ nhắn ngay trước mặt con bé, tay cầm một cuộn giấy toilet.

"Ah, chết tiệt thật."

"Chết tiệt. chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt," Taylor lập lại trong hạnh phúc. "Thấy que kem của cháu chứ, cô Al? Cháu lấy từ chú ấy đấy! Bạn thân mới nhất của cháu đấy."

Nick đợi cô bùng nổ. Cười nhạo. Tất cả mọi thứ trừ sự im lặng chết chóc đến từ lối cửa phòng tắm. Khi cuối cùng anh đủ dũng cảm để ngước lên nhìn, Alexa nhìn chằm chằm vào anh với vẻ sửng sốt tuyệt đối, sốc, và một vài cảm xúc khác mà anh không thể hiểu được. Gần như rất dịu dàng.

Cô hắng giọng và bắt tay vào việc. "Cháu thực sự đã làm được lần này rồi đấy, kẻ rắc rối ạ. Cắn một miếng cuối cùng đi rồi đưa que kem cho Cô nào."

"Vâng ạ."

Nick tự hỏi tại sao con bé lại không tranh cãi với Alexa. Rồi nhận ra rằng anh tốt hơn nên tỏ ra biết ơn. Vợ anh khéo léo bọc phần que kem còn lại trong giấy vệ sinh rồi vứt nó vào sọt rác phòng tắm. Cô huých nhẹ Nick sang bên, nhấc Taylor ra khỏi toilet, và lấy cuộn giấy vệ sinh từ tay anh để lau sạch cho con bé. Alexa kéo cái quần lót của con bé lên, vuốt thẳng chiếc váy, rửa sạch tay cho cả hai và chùi sạch miệng con bé để xóa đi bất kì chứng cứ nào.

Rồi sau đó Alexa đi ra khỏi phòng tắm với đứa trẻ 3 tuổi cực kì hạnh phúc và một anh người lớn hoàn toàn ngượng ngùng. Cô ngồi xuống và nói vào bên tai của Taylor. Cô gái nhỏ gật đầu rồi chạy đến gia nhập vào đám khách.

"Em đã nói gì với con bé vậy?" anh hỏi.

Cô mỉm cười với vẻ đầy kinh nghiệm. "Nói con bé rằng nếu nó thốt ra một từ nào về que kem, nó sẽ không bao giờ nhận được một cái nào nữa từ chúng ta. Tin em đi, bọn trẻ hiểu ngôn ngữ của chúng ta đấy."

"Em không điên đấy chứ?"

Cô quay lại đối mặt anh. "Anh đùa à? Anh biết rằng đã bao nhiêu lần em bị lừa bởi thiên thần nhỏ đó không. Con bé đã khóc, phải không?"

Miệng anh há to. "Yeah, làm sao em biết?"

"Xảy ra với em hoài. Anh đã không có lấy một cơ hội. Oh, một điều quan trọng nữa."

"Là gì?"

"Em đang cảm thấy hứng tình đến khó tin đây và sẽ cho anh thấy chính xác nó thế nào khi chúng ta về nhà."

Sự ngạc nhiên chiếm lấy anh. "Em đang chơi anh hả."

Cô liền trao cho anh một nụ hôn bất ngờ, nóng bỏng, mở miệng, lưỡi đến lưỡi. Rồi lùi trở lại với nụ cười láu cá. "Không. Nhưng em chắn chắn sẽ chơi với anh sau."

Rồi cô hiên ngang bước ra khỏi căn phòng tắm, bỏ lại anh không thương xót với sự bối rối hiện trên gương mặt.

Phụ nữ.

...

Hai tuần sau đó, Nick tự hỏi có phải tất cả mọi sức mạnh của đàn ông sẽ mất đi một khi có quan hệ tình dục với một phụ nữ.

Lần gặp mặt sau cùng của anh với Conte đã đảm bảo với anh rằng quyết định sẽ được đưa ra dứt khoát vào ngày đầu tiên của năm. Anh khó chịu trong toàn bộ thời gian anh nói chuyện với gã đàn ông đó, người mà ngay lập tức hỏi về tình trạng của Alexa, nhưng dẫu sao thì anh cũng đã xử lý tốt tình hình. Các nhà đầu tư đã giảm nó xuống còn có Nick và StarPrises– một công ty lớn đặt ở Manhattan. Giờ anh có một buổi hội nghị quan trọng để công bố mẫu thiết kế và mô hình cuối cùng của mình trước Giáng sinh. Cảm ơn Chúa là Drysell ủng hộ anh hết mình, bởi vì họ đã tiến gần đến trận chiến cuối cùng rồi. Nhưng thật không may, Nick không có manh mối nào với cái cách ảnh hưởng của gã Bá tước và nó khiến anh lo lắng đến chết tiệt.

Anh nóng lòng trở về nhà, nấn ná với bữa ăn tối ấm cúng thân mật, xem trận đấu của đội Giant, và bò vào giường với vợ anh. Với ý tưởng chủ đạo là không đi ngủ. Khi anh đẩy mở cảnh cửa, anh dậm mạnh để thoát khỏi lớp tuyết dính trên đôi giầy anh, và bước vào nhà, anh tự hỏi làm thế nào có thể ăn thật nhanh, biết được tỷ số, và rồi tiến đến phần quan trọng nhất ngay khi anh bước thẳng vào một đống phân chó.

Anh gầm gừ giận giữ và nhấc một bên giầy lên. Đôi giầy da của Ý may bằng tay giờ đây đã tối sẫm hơn mong đợi. Mặt sàn gỗ xinh đẹp của anh giờ đã đốm bẩn. Cái mùi hôi thối bốc lên át hết hương thơm từ thức ăn. Anh sẽ giết cô.

"Alexa!"

Cô chạy ào ra từ nhà bếp, đỏ bừng mặt vì cảm thấy tội lỗi và xấu hổ, rồi dừng lại đột ngột. Một hình dài gầy gio xương ẩn nấp phía sau cô. Đôi mắt Nick hẹp lại khi anh chiếu vào con chó săn (hound) ghẻ lở đã ám ảnh những giấc mơ của anh. Và quyết định, tình dục hay không tình dục, người phụ này đã không còn có thể kiểm soát được nữa.

"Nó phải ra đi. Ngay bây giờ."

"Nhưng–"

"Anh nghiêm túc đấy Alexa. Vì Chúa, anh muốn con chó kia ra khỏi nhà anh. Hãy nhìn nó đã vừa làm cái gì xem."

Cô chạy đi, rồi bắt đầu dọn dẹp đống phân với túi rác và một cuộn giấy lau. Anh cẩn thận tuột chiếc giầy ra và bước tránh đống phân trong khi anh nhìn cô mải mê với nhiệm vụ dọn dẹp và giải thích với sự sôi nổi tương tự.

"Chỉ nghe em một lát đi. Em biết là chúng ta không thể giữ lại nó, em thậm chí đã không thuyết phục anh, nhưng trại nhà tạm gọi và nói với em rằng thời gian cho nó đã hết và nó sẽ bị cho vào phòng ngạt ngày hôm nay. Em không hiểu tại sao mọi người lại không muốn nó– nó là một chú chó đáng yêu – và nếu chúng ta giữ lại nó trong một hoặc hai ngày em hứa là em sẽ tìm cho nó một căn nhà."

Cái bóng lượn lờ ở nhà bếp, đôi mắt vàng không cảm xúc khi con chó chờ đợi lời phán xét. Nick làu bàu cay đắng. "Không ai muốn nó bởi vì nó là con chó xấu nhất mà anh từng biết. Nó có thể gây nguy hiểm."

Cô há hốc miệng. "Nó rất ngọt ngào, thậm chí nó còn không biết làm thế nào để gầm gừ . Trại nhà tạm đã nói với em họ tìm thấy nó ở một con đường vắng với một chân bị gãy. Nó chắc hẳn là đã bị ném ra từ một chiếc xe đang chạy."

Chết tiệt.

"Em biết nó bừa bãi nhưng em nghĩ là nó thông minh và đã không ai huấn luyện nó. Em sẽ giữ nó ở phòng sau và dọn dẹp sạch sẽ, em hứa nó sẽ đi trong một vài ngày. Đi mà, Nick? Chỉ cần cho em hai ngày thôi."

Cáu tiết với sự cầu khẩn của cô và phản ứng của con chó, anh tuột nốt chiếc giầy còn lại và bước đến chỗ con chó. Như thể để thử thách, anh đứng trước nó và chờ đợi bất kì biểu hiện hung dữ hay điên rồ nào để lấy cớ ném nó ra ngoài.

Nhưng anh đã không nhận được gì. Không cả vẫy đuôi, không hạ đầu, không gầm gè. Chỉ là... không gì cả... từ cặp mắt vàng trống rỗng.

Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh và anh quay khỏi con chó, kiên quyết rằng không được phép xúc động. "Chỉ một vài ngày. Anh nghiêm túc đấy."

Cô trông có vẻ nhẹ nhõm và biết ơn khi anh bắt đầu tự hỏi có phải mình thực sự đã giành được một chút quyền lực. Rồi sau đó quyết định tăng thêm chút lợi thế. "Em đã nấu bữa tối chưa?"

"Gần như đã xong. Cá hồi rán với rau tươi và cơm thập cẩm. Rượu đã được ướp lạnh. Salad đã xong. Anh sẽ có rất nhiều thời gian để xem trận đấu của đội Giant."

Anh nghểnh cổ lên, ấn tượng với những hiểu biết của cô về ý tưởng một người đàn ông sẽ thích đền đáp lại những gì khi họ nhượng bộ. Anh tiếp tục bài kiểm tra của mình. "Anh nghĩ là sẽ đi tắm trước khi dùng bữa tối."

"Em sẽ mang ly rượu lên cho anh. Anh có thể ăn trước cái tivi."

"Có lẽ là thế."

Cô vội vàng nhận lấy áo khoác của anh và tháp tùng anh lên cầu thang. Nick quyết định rằng một vài ngày với con chó xứng đáng với lòng biết ơn của cô. Với ý tưởng lý thú đó, anh bước vào phòng ngủ của mình và cởi quần áo ra.

...

Alexa dẫn chú chó tạm thời của cô vào phòng sau, cái mà đã được bọc lại với tấm khăn cũ mòn vẹt cô tìm thấy trong căn hộ của mình. Cô để cho con chó ít thức ăn, nước uống và đặt lên đầu nó một nụ hôn. Trái tim cô hụt hững khi cô nhận ra rằng nó không bao giờ vẫy đuôi. Không một lần. Cái gì đó về con chó săn này đã tác động mạnh vào cô, nhưng cô tạm hài lòng khi có thêm thời gian để tìm cho nó một căn nhà yêu thương.

Còn giờ là lúc phục vụ chồng cô.

Cô rót một ly rượu và đi lên lầu. Âm thanh của vòi tắm vang ra từ hành lang, và dạ dày cô nặng trĩu với những hoạt động đầy kích thích. Ngay tức thì, sự ẩm ướt ấm áp rịn ra giữa hai đùi cô khi cô nghĩ đến việc làm tình với anh. Núm vú cô cương lên khi cô mở cửa căn phòng tắm để vào nơi bốc đầy hơi nước và đặt cái ly rượu trên bệ rửa. Rồi sau đó bắt đầu cởi quần áo của mình ra.

"Rượu của anh trên bục rửa đấy, anh yêu."

Giọng của anh bị bóp nghẹn. "Cảm ơn."

Cô trượt cái rèm sang bên, bước vào trong cái bồn tắm cẩm thạnh to bự chảng, và mỉm cười. "Không có chi."

Anh chàng nhìn như thể vừa bị đánh vào đầu với cái búa tạ.

Cô nhân cơ hội đó để trượt cánh tay mình ôm quanh cổ anh. Các múi cơ trơn mượt, ẩm ướt ép vào những đường cong của cô, hình ảnh cái đỉnh nhọn và làn da xù xì lông của anh khiến cô điên lên. Cô không thể nhận lấy đủ từ cơ thể anh. Cô nhận ra họ đã chưa từng tắm cùng với nhau trước đây, chưa một lần thân mật đến mức này, nhưng anh dường như có khả năng đối phó với tình huống này một cách hoàn hảo.

Theo đúng nghĩa đen.

Trong vòng hai giây, anh cương hẳn lên và rộn ràng với nhu cầu, anh rên rỉ sâu trong cổ họng và tìm kiếm cô, miệng anh phủ xuống miệng cô để thưởng thức, đòi hỏi và khao khát.

Lưỡi anh đẩy vào và kéo ra với một chút khéo léo, đói khát, và cô cắm móng tay mình vào làn da ẩm ướt của anh, nép gần nhất có thể đến cơ thể đầy xà phòng của anh. Vòi hoa sen phun nước lên trên cơ thể của họ giống như một thác nước, và tóc cô ướt sũng ôm quanh gương mặt khi cô điên cuồng vuốt ve cơ thể anh. Cô hôn lại anh đói khát, lưỡi cô xoắn vào lưỡi anh, rồi sau đó cô giật lùi và quỳ xuống ngay trước anh.

"Alexa."

9.3

"Yên nào." Cô mở miệng ngậm lấy anh thật sâu. Làn nước rơi phủ xuống lưng và đầu cô, và cô xoắn lưỡi mình vuốt ve đường lằn xung quanh đỉnh nhọn vật khuấy động của anh, yêu thích mùi vị của anh, sự mềm mại của anh. Một tiếng rủa trầm khàn thoát ra khỏi đôi môi anh khi cơn cực khoái của anh được giải thoát.

Anh kéo cô lên với những cảm xúc điên cuồng, di chuyển vào đôi chân giang rộng của cô và nâng cô lên ngang ngực anh. Anh dừng lại để nhìn sâu vào đôi mắt cô. Rồi hạ cô xuống trên cái chiều dài cứng rắn khuấy động của anh.

Cô thở hắt ra. Anh nhịp nhàng bên trong cô và các múi cơ của cô ghì chặt anh chào đón. Khao khát mãnh liệt đâm xuyên vào cô khi anh ôm chặt lấy hông và di chuyển cô lên rồi xuống. Cô thét lên và cắn vào vai anh khi những cảm xúc của cô cuộn trào mãnh liệt, và cô hất đầu mình ra sau, giũ tung mái tóc ẩm ướt rồi hét lên khi cô đạt cực khoái với anh bên trong.

Anh theo sau cô cho đến khi cô đổ sụp dựa vào anh, hai chân và đầu gối cô run rẩy, và để bản thân cô dựa vào ngực anh, ấn lên anh một nụ hôn khi cô rên lên thỏa mãn. Anh giữ cô một lúc lâu, đứng dưới làn nước châm chích, và khi cuối cùng cô cũng nâng được đầu mình lên, anh liền vuốt tóc cô ra sau.

"Con chó có thể ở lại hết tuần."

Cô cười và chạy ngón tay dọc theo gương mặt anh, yêu cái cánh anh trông như thế nào khi anh thư giãn và trêu trọc cô, yêu từng phần cứng đầu trong người đàn ông này, người là đối tác của cô, là chồng cô và còn nhiều hơn thế nữa.

"Em không làm vì con chó. Điều này hoàn toàn là mang ý do cá nhân ích kỷ."

"Loại phụ nữ của anh đấy."

"Em đã mang rượu cho anh. Bữa tối cũng đã sẵn sàng."

Anh không nói bất cứ điều gì cả, chỉ tiếp tục nhìn vào cô. Không thể tin được, nhịp tim cô lại tăng nhanh và hai núm vú cô cương lên. Hoàn toàn xấu hổ, cô quay đi ra nhưng anh đã ngăn cô lại, nụ cười của anh thêm phần khiêu khích khi anh trượt một tay xuống phía trước và nhẹ nhàng ấn một ngón tay vào trong cô.

Hơi thở cô nghẹn lại khi cô bị kích thích, anh dỗ dành cái nụ hoa nhỏ rộn ràng nở ra khi cô nắm lấy chặt vai anh, lắc đầu phủ nhận cái quyền lực anh có trên cô.

"Em không thể–"

"Được, em có thể. Lại lần nữa đi, Alexa."

Anh đẩy ngón tay vào sâu, di chuyển nhịp nhàng ép vào hia cánh hoa sưng phồng của cô, và hông cô uốn cong lên để đón nhận anh. Anh cương cứng lên, và tách đôi chân cô ra, đâm vào một lần nữa. Cô "cưỡi" lên anh một cách hoang dã phóng túng mà cô chưa bao giờ thể hiện trước bất kì một người tình nào khác và một lúc sau khi cơ thể cô rùng mình với dư chấn, anh liền ôm lấy cô, tắt nước rồi nhẹ nhàng lau khô cho cô. Sự chăm sóc của anh rất đỗi dịu dàng, đôi mắt anh nhắm lại như muốn từ chối những cảm xúc không chối cãi đến từ cô. Cô cho phép anh giữ những điều thầm kín của mình và nhận lấy những gì anh trao một cách tham lam khiến cho cô kinh ngạc với mức độ dữ dỗi của nó. Nhưng anh không bao giờ cần phải biết. Anh không bao giờ cần phải ý niệm được rằng tình cảm của cô đối với anh sâu sắc như thế nào, hay khám ra cái bí mật cô đã luôn nghi ngờ và cuối cùng cũng phải thừa nhận nó với chính bản thân mình.

Cô đã yêu anh.

Yêu anh hoàn toàn. Mọi phần của anh, tốt hay là xấu, dù anh là bạn cô, người yêu, đối tác hay là đối thủ. Cô muốn trải qua phần đời còn lại với anh, trao cho anh tất cả mọi thứ, thậm chí khi cô đã biết anh không muốn cô. Cô giấu những điều đó ở nơi bí mật sâu bên trong cô. Rồi sau đó nhận ra cô muốn

nhận bất kì điều gì anh trao, mặc cho nó không bao giờ là đủ cả.

Cô hôn anh một lần nữa, mỉm cười, và giấu đi nỗi buồn khỏi gương mặt mình. "Sẵn sàng cho bữa tối chưa?"

Sự bối rối hiện lên trên gương mặt anh, như thể anh biết được cô vẫn đang giấu một điều gì đó quan trọng khỏi anh, nhưng rồi anh cũng mỉm cười lại với cô. "Rồi."

Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô ra ngoài.

...

"Đi đi."

Con chó chỉ nhìn anh không cảm xúc. Nick chăm chú quan sát tuyết đang rơi bên ngoài cửa rồi liếc vào chiếc đồng hồ của anh. BookCrazy đã đóng cửa cánh đây vài tiếng rồi và Alexa thì vẫn chưa về nhà. Các con đường đều bị đóng băng, và cơ quan dự báo đã nói rằng họ đang ở giữa trận bão tuyết ngay trước kì nghỉ lễ. Mọi người dường như hết sức vui mừng rằng đây sẽ là lễ Giáng sinh trắng. Nhưng với cá nhân anh, Nick không quan tâm chừng nào họ dọn sạch những con đường và quyền lực của anh vẫn còn duy trì.

Anh nhăn nhó khi nghĩ đến việc Alexa gọi anh là người Scrooge (Ebenezer Scrooge là nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết A Christmas Carol của Charles Dickens, ông ta là kẻ lạnh lùng, biển lận và tham lam, là người căm ghét Giáng sinh và tất cả mọi thứ khiến người khác hạnh phúc). Cô đã khiến anh điên lên với việc cô yêu thích các lễ hội, trang hoàng lại căn nhà, khăng khăng đòi một cái cây thật, thậm chí là nướng cả những chiếc bánh Giáng sinh, cái mà dường như trông ngon hơn là mùi vị thực sự của chúng. Khi anh nói với cô sự thật, cô đã ném những chiếc bánh vào anh. Ít nhất thì con chó săn cũng đã dọn sạch những mẩu bánh vụn.

Nick liếc nhìn về lối cửa một lần nữa. Con chó gầy giơ xương trốn sau góc tường và nhìn săm soi vào anh với đôi mắt vàng. Tuần gia hạn cho nó gần như đã hết, và con chó cuối cũng sẽ ra đi. Anh không thích cái cách con chó theo sau anh và quan sát mọi chuyển động của anh. Nó cũng không thích hành động như là một con chó bình thường, sủa, vẫy vẫy đuôi nó và nhóp nhép dãi. Con chó này khiến anh liên tưởng tới một bóng ma. Alexa đã cho nó ăn, uống và dạy nó cách đi dạo. Con chó đã làm hết tất thảy mọi thứ nhưng đôi mắt nó vẫn xa xăm trống rỗng, như thể chờ đợi cái sự thật sẽ hiện ra. Như thể chờ đợi bị vứt lại nơi con đường cao tốc. Đơn độc.

Nick lắc đầu mình, cơn rùng mình khó chịu chạy dọc sống lưng anh. Những giấc mơ gần đây anh có về Jed đã khiến anh vùng dậy, những giấc mơ đã ám ảnh anh cho đến khi anh tìm kiếm vợ mình giữa đêm để xua đuổi đi những hình ảnh kéo dài đó. Anh thấy chính bản thân mình gần đây đã làm như vậy rất nhiều. Đánh mất chính mình trong cơ thể cô, trong nơi ấm áp và nóng hổi của cô, cho đến khi sự giá lạnh ở trong anh dịu lại và những ghê tởm buốt nhói trong anh mờ đi.

Chiếc Volkswagon vàng tiến vào đường rẽ và sự nhẹ nhõm lướt qua anh. Cô đẩy tung cửa trước, dậm mạnh giũ tuyết khỏi đôi bốt và cười thích thú khi cô phủi các bông tuyết khỏi tóc cô.

"Không tuyệt hay sao? Chúng ta sắp có một trận bão tuyết khác vào tuần tới, vậy là chúng ta có thể sẽ có một Giáng sinh trắng."

"Sao em trễ vậy?"

"Anh đã lo lắng sao?" cô bắn cho anh một cách nhìn trêu trọc và cởi áo khoác ra.

"Không. Nhưng tuần trước anh đã nói với em là em cần thay bộ lốp mới cho chiếc xe mà. Em đã làm nó chưa vậy?"

"Chưa."

"Em không thể lái xe trong tuyết với bộ lốp tồi tàn như vậy được. Anh đã nói em lấy chiếc BMW mà đi và hãy bỏ chiếc xe của em."

Cô khịt mũi. "Em ghét chiếc BMW, nó khiến em căng thẳng. Bên cạnh đó, Em đã lái xe trong thời tiết còn xấu hơn thế này với những loại xe còn tệ hơn. Ooh, ngọn lửa tuyệt thật." Cô sưởi ấm hai bàn tay mình và hắt hơi. "Lạnh thật, nó chỉ là không đi xa được thôi. Anh có bất kì chai rượu ra trò nào cho tối nay không đấy? Em nghĩ bộ phim It's a Wonderful Life sẽ được chiếu lúc chín giờ."

Anh cau có với hành động đánh trống lảng của cô để lờ đi lời khuyên của anh. "Bộ phim đó thật ủy mị. Em đã ốm vài ngày rồi đấy. Em cần đi khám ngay."

"Em không có thời gian. Những ngày lễ là mùa bận nhất của cửa hàng."

"Ngày mai anh sẽ đưa em đi. Sau đó, anh sẽ thả em xuống ở hiệu sách và lấy xe em đi thay lốp. Dù sao thì em cũng nên bỏ nó đi, và mua lấy một chiếc mới."

Cô phát ra một âm thanh thô lỗ. "Được rồi, Quý ngài Giàu có ạ. Em không thể chi trả cho một chiếc xe mới ngay bây giờ và em tình cờ lại thích con Bọ đó của mình."

"Anh sẽ mua nó."

"Không, cảm ơn."

Sự thất vọng cắt vào các đầu dây thần kinh của anh. Cô đã tuyên bố dõng dạc rằng động lực cưới anh của cô là vì tiền, vậy tại sao cô lại không thể nhận tiền của anh? Anh đã đề nghị giúp cô miễn phí về chuyên môn với quán cà phê. Một chiếc xe. Một tủ quần áo mới chết dẫm, dẫu cho với anh cô trông thật hoàn hảo trong một chiếc áo thụng. Tất cả mọi người khác đều vồ lấy tiền của anh, đó là thứ dễ nhất anh cho đi. Nhưng không, không phải cô, cô từ chối nhận bất kì đồng xu nào khác nằm ngoài khuôn khổ hợp đồng và vẫn có thể làm cho anh cảm thấy có lỗi. Cô khiến anh mất trí. "Em là vợ anh và anh được phép mua cho em một chiếc xe."

"Một chiếc xe không có trong hợp đồng."

"Cả quan hệ tình dục cũng vậy đấy."

Anh chờ cho cô từ bỏ nỗ lực nhưng cô chỉ cười tươi. Rồi sau đó hắt hơi một lần nữa. "Yeah, Em cho là anh nói đúng. Nhưng em sẽ tiếp tục quan hệ tình dục và nói không với chiếc xe."

Anh dậm chân bước về phía cô và con chó co rúm lại. "Hãy nghĩ nó như là món quà vậy."

"Anh có thể mua hoa cho em nếu anh muốn, nhưng em sẽ không chấp nhận chiếc xe. Này chàng trai, hôm nay anh trông khó chịu đấy."

"Anh không khó chịu." Khi anh thốt ra những lời đó, anh thậm chí còn khó chịu hơn. Sự phủ nhận của anh đã làm cho lời buộc tội dường như còn đáng tin hơn. "Tại sao em không để cho anh làm điều gì đó chu đáo với em?"

Cô ngồi phịch xuống sàn nhà ngay trước lò sưởi, đá văng đôi giầy của cô ra, và nhìn lên anh. "Hãy để nó ở lại."

Anh giả vờ ngớ ngẩn. "Ai cơ?"

"Con chó."

"Anh đã cho em thời gian, Alexa. Em đã hứa là nó sẽ đi vào thứ Sáu. Anh không muốn một con chó. Anh không muốn nó." Anh chờ đợi cuộc tấn công mở màn và bản thân anh đã lường trước để dành chiến thắng với những lý do hết sức hợp lý.

Nhưng thay vào đó, đôi mắt cô bình lặng và nhuốm một chút buồn. "Được rồi. Nó sẽ đi vào ngày mai."

Tội lỗi gặm nhấm trong dạ dày anh. Anh muốn túm lấy con chó và tống nó vào cũi tối nay. Nhưng thay vào đó, anh nhìn vợ anh giang tay ra và bắt đầu ngân nga gọi con chó. Con chó săn màu vàng xấu xí nhích từng inch về phía cô cho đến khi nó dừng lại ngay trước mặt cô. Với những chuyển động từ từ, cô vươn tới và đặt một tay dưới cằm con vật, vuốt ve ngay dưới cổ nó khi cô thì thầm những lời vô nghĩa. Sau một lúc, các cơ bắp của nó thư giãn và đôi tai nó hạ xuống. Chỉ trong vòng một ít phút, cô dỗ dành con chó nằm xuống trong lòng cô và tiếp tục vuốt ve bộ lông của nó, bây giờ đã mượt mà hơn sau khi cô đã tắm cho nó, một mức đầy đủ hơn thì cô đã nuôi sống nó.

Nick nhìn toàn bộ cảnh tượng trên diễn ra trước mắt anh, một pha trộn giữa quá khứ và hiện tại, một cuộc chiến giữa nỗi đau của cô độc hoặc nguy hiểm. Và lần đầu tiên trong nhiều tuần, con chó săn dường như đã đầu hàng chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi, để bản thân nó được sưởi ấm trong sự chăm sóc dịu dàng của một ai đó, người mà đã cho thấy là yêu nó.

Và Nick đã nhìn thấy đuôi nó bắt đầu ve vẩy.

Một cử động nhỏ bị che đi bởi vợ của anh, người đang sưởi ấm mình ngay trước lò sưởi với hai tâm hồn lạc lõng, đầy tổn thương bên cạnh. Cô cho đi mà không vụ lợi, không tìm kiếm một mục đích nào cả. Tình yêu không để trao đổi nhưng có một điều gì đó bên trong cô và cô chia sẻ một cách hào phóng. Hàng đêm anh vẫn chìm sâu trong cơ thể cô và không giữ lại gì cả. Người phụ nữ là vợ anh, một người hết sức khó chịu, tự đắc, người mà đồng thời vừa làm đảo lộn cuộc sống của anh vừa hạ gục anh, và anh nhận ra ngay trong ánh lửa bập bùng, rằng anh đã yêu cô.

9.4

Anh đã rơi vào tình yêu với vợ mình.

Nhận thức đó dâng lên như một cơn sóng thủy triều tràn qua anh và cuộn anh sụp xuống rồi lại trồi lên, khiến anh sặc nước và bầm dập, anh lắc đầu mình khi tự hỏi chuyện quái gì đang diễn ra với anh vậy. Anh đứng ngay ra đó, ở giữa căn phòng, khi cô đang lờ anh, và quan sát cuộc đời anh rẽ ra khỏi con đường cao tốc để vào một con đường đầy đá, ổ gà và bụi rậm. Lảo đảo với những cảm xúc, anh bước lùi lại như thể để rút lui khỏi toàn bộ cái đống lôn xộn đó.

Đồ khốn khiếp.

Anh đã yêu vợ mình.

"Nick?"

Anh mở miệng để trả lời, nuốt khan, và thử lại lần nữa. "Yeah?"

"Nếu anh không muốn xem bộ phim, thì cho em một đề nghị khác đi. Em nghĩ là chúng ta nên uống rượu ngay trước đống lửa và ngắm trận bão tuyết, nhưng nếu anh thấy kì quặc thì em vẫn để mở các lựa chọn."

Cô đang nói chuyện về bộ phim và anh thì vừa trải qua cơn trấn động lớn nhất trong cuộc đời mình. Nick nhắm mắt lại và đẩy lùi những cảm xúc đang thiêu rụi bức tường đổ nát và để lại anh với một đống hoang tàn. Như thể con chó đã nhận ra được đồng nạn nhân, nó liền nâng đầu mình lên và quan sát.

Rồi Nick biết anh cần phải làm những gì.

Quá mới mẻ để thể hiện những cảm xúc bằng lời nói, quá bối rối để biết cử xử ra sao với điều chưa từng có này, những cảm xúc quay cuồng, hỗn loạn đó bùng nổ trong anh cho đến khi anh chỉ có thể giải thoát chúng bằng một cách duy nhất.

Anh băng qua căn phòng và quỳ xuống trước cô. Con chó phát ra một tiếng rên rỉ nho nhỏ và di chuyển khỏi lòng cô để biến mất vào trong bếp. Alexa nhìn vào Nick với câu hỏi hiển hiện trong đôi mắt khi anh đặt lòng bàn tay mình khum lấy má cô và chăm chú nhìn vào gương mặt cô. Như thể đang nhìn vào cô lần đầu tiên, anh thu lấy từng nét đặc điểm và để bản thân mình rơi vào vực sâu.

"Anh muốn làm tình với em."

...

Alexa lắng nghe những lời chồng cô thốt ra và tim cô ngừng đập, rồi sau đó nện trong một nhịp điệu không đồng đều. Cô không biết sự khác biệt của lần này, nhưng có cảm tưởng rằng họ đã tìm thấy nhau trên con đường, và anh đã chọn con đường khó để đi.

Họ đã làm tình mỗi đêm kể từ bữa tiệc của Micheal, đôi lúc chậm rãi, đôi lúc lại nóng bỏng và điên cuồng. Anh đã thì thầm những lời khiêu khích và cả khen ngợi nữa, nói với cô rằng cô trông đẹp như thế nào và anh muốn cô ra sao.

Nhưng anh chưa từng nhìn vào sâu trong mắt cô như anh biết rõ cô là ai như thế này. Như thể cái phần vỏ bên ngoài được bóc ra và để lộ phần ruột chín bên trong, Alexa cảm thấy bị vạch trần trước anh. Cô nín thở và đợi anh thoát khỏi cơn mê.

Nhưng thay vào đó, anh ôm lấy hai má cô trong long bàn tay và nói ngay trên đôi môi cô. "Em là vợ anh và anh muốn làm tình với em."

Rồi anh hôn cô, chậm rãi và ấm áp khiến cho máu cô sôi sục, như si rô được đổ lên một chiếc bánh nóng, cho đến khi cơ thể cô mềm nhũn và đôi môi cô tách ra cho anh, lưỡi họ xoắn vào nhau trong một nhịp điệu cổ xưa giữa đàn ông và đàn bà mà đã tồn tại qua hàng thế kỉ.

Anh nhẹ nhàng ấn lưng cô xuống tấm thảm và cởi quần áo cô ra, dừng lại để đụng chạm và nếm từng inch làn da lộ ra cho anh với sự tôn thờ mà đã khiến cô kích động, hạ gục cô và làm cô muốn thậm chí còn nhiều hơn.

Với sự thành thạo, anh tách đôi chân cô ra và quỳ gối lên, rẽ cái nếp gấp che dấu khoái cảm của cô với những ngón tay dịu dàng. Và sau đó anh hôn cô, sử dụng lưỡi và đôi môi anh đẩy cô đến bờ vực, lờ đi những cảm xúc quay cuồng của cô để anh kéo mình lùi lại cho đến khi cô đạt được khoái cảm và quằn quại uốn công hông bên dưới anh. Anh giữ lấy hông cô và tiếp tục hôn cô cho đến khi cô thút thít trong cô họng và bắt đầu cầu xin anh, cầu xin anh...

Anh đẩy tới phía trước và dừng lại trước lối vào của cô.

"Hãy nhìn anh, Alexa."

Nửa mê mụ, cô mở mắt mình ra và nhìn chằm chằm vào người đàn ông cô yêu đến từng phần, chờ đợi anh yêu cầu cô, chờ để nhận lấy bất cứ thứ gì anh có thể trao.

"Đó luôn luôn là em." Anh dừng lại như thể để chắc chắn cô nghe và hiểu được từng từ ngữ anh nói. Những cảm xúc mãnh liệt hiện sâu trong đôi mắt màu hổ phách. Anh ghì chặt những ngón tay cô, như thể đang cố gắng dùng nó nói thay lời.

"Và sẽ luôn luôn là em." Anh đẩy vào và cô thét lên. Không rời mắt khỏi đôi mắt cô, giữ những ngón tay cô đan trong tay anh, anh chôn vùi sâu bản hết mình và bắt đầu di chuyển. Mỗi lần đẩy vào anh lại đòi hỏi nhiều hơn cơ thể cô. Anh đã thay đổi sự mạo hiểm và đang tiến thẳng vào trái tim cô, khi anh tiếp tục trao tất cả bản thân mình, đẩy cô một cách từ từ, vuốt ve cô chậm rãi cho đến khi cô lơ lửng trên rìa của vách đá. Lần này khi cô rơi xuống anh rơi cùng cô, nắm lấy đôi tay cô trong toàn bộ chuyến hành trình anh chia sẻ với cô. Và khi họ quay trở lại, anh ôm lấy cô trong vòng tay mình ngay trước ngọn lửa, ấn một nụ hôn lên thái dương cô, và nằm yên với cô trong sự tĩnh lặng ngọt ngào đang phủ lên trên họ như những bông tuyết lười biếng đang rơi xuống nền đất. Cô nhận ra một điều gì đó đã thay đổi giữa họ, một điều gì đó mà anh chưa sẵn sàng để nói ra, rồi cô giữ chặt lấy tia hi vọng đó, ngay cùng lúc cô nguyền rủa chính bản thân mình vì chưa bao giờ nghĩ rằng anh có thể thuộc về cô.

Một lúc sau, khi đang ngủ lơ mơ trong vòng tay ấm áp tuyệt vời của cơ thể anh, anh thì thầm với cô. "Con chó có thể ở lại."

Cô đánh thức bản thân mình trong một lúc và tự hỏi liệu cô đã nghe đúng không. "Gì cơ?"

"Đó là món quà cho em. Con chó có thể ở lại."

Tắc nghẹn, cô tìm kiếm những từ ngữ để nói cho anh biết anh đã trao cho cô những gì, và cũng giống như anh, cô không thể. Vì vậy, cô tìm kiếm anh một lần nữa, kéo đầu anh xuống cô và thể hiện với anh bằng một cách khác.

...

Hôm sau, Nick nhìn người vợ đang bị ốm của mình và lắc đầu. "Anh đã nói em thế nào."

Cô rên rỉ và quay sấp ấn mặt mình vào gối, rồi ho nặng. "Anh không phải nói những từ đó. Em cần nhiều Nyquil hơn." (Nyquil là một loại thuốc thông dụng dùng để điều trị cảm lạnh)

Anh đặt cái khay toàn bộ chất lỏng bao gồm súp gà, nước lọc, và nước trái cây bên cạnh cô. "Chiết tiệt, không được, không khi đang dùng thuốc kháng sinh và si ro ho. Bác sĩ đã cảnh báo anh. Không cả nước xịt mũi. Anh đã đọc nó trong một bài báo."

"Em muốn Mẹ mình."

Anh cười và ấn một nụ hôn lên mái tóc rối của cô. "Em có chiếc ti vi và một cái remote. Một hộp khăn giấy. Một cuốn tiểu thuyết tình yêu và một cái điện thoại. Nghỉ ngơi sớm đi và anh sẽ quay lại sau."

"Em phải đến tiệm sách. Maggie rất tệ với khoản chăm sóc khách hàng."

"Con bé có thể xử lý nó trong hôm nay. Hãy nghĩ về tất cả những gã mà con bé sẽ quyến rũ để mua nhiều sách hơn xem. Ăn súp của em đi đấy."

Cô càu nhàu một điều gì đó và anh nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng mình.

Nick nhảy vào trong chiếc Volkswagon, hoàn toàn cảm thấy hài lòng. Với việc cô ốm liệt giường, anh cuối cùng cũng có cơ hội để đổi bộ lốp mới và thay dầu trong cái pittông của cô. Anh đã đích thân đưa cô đến bác sĩ, nhận lấy đơn thuốc, dừng lại ở quầy thuốc để mua, rồi đặt cô bên dưới những sự bảo bọc.

Một phần trong anh nhìn toàn bộ cảnh tượng trên và nói với anh rằng anh đang hành động như một người chồng. Người chồng thực sự chứ không phải là một kẻ giả mạo. Còn phần tệ hại nhất trong anh lại cảm thấy thực sự hài lòng với cái vai trò này.

Anh ra khỏi chiếc xe, cầm lấy toàn bộ đống giấy tờ trong hộp đựng găng tay của cô và rồi anh dừng lại. Anh hi vọng cô giữ bản thông tin chiếc xe trong cái đống lộn xộn này, và bắt đầu lục tìm trong những cái hóa đơn đó.

Một lá thư chính thức từ ngân hàng đã làm anh sợ hãi.

Anh đọc hết lá thứ và chú ý đến ngày tháng. Đã cách đây đúng một tháng. Ngay sau đám cưới của họ. Và sau khi cô đã nhận số tiền. Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Chiếc điện thoại BlackBerry của anh reo lên. Bị phân tâm, anh nhấc máy. "Xin chào?"

"Lâu rồi con không nhận cuộc gọi của ta đấy nhỉ."

Những kí ức về tuổi thơ kéo anh trở lại. Với sự luyện tập đã được tích lũy, trái tim anh lạnh lùng, đi cùng với tông giọng của anh. "Jed. Ông muốn gì?"

Cha anh cười lớn. "Đây có phải là cách chào đón ta đáng được nhận từ con trai mình? Con thế nào rồi?"

Nick thả lá thư vào lòng mình và xem xét tình huống. "Tốt. Sao về từ Mexico sớm vậy?"

"Yeah, ta đã kết hôn."

Người vợ thứ tư. Mẹ anh chắc sẽ nhảy xổ ra từ chỗ của ba tà và gây rắc rối– mọi chuyện dường như đã trở thành thông lệ. Maggie và anh luôn chỉ là quân tốt để khiến trò chơi hấp dẫn hơn thôi. Sự kinh tởm cào xé trong dạ dày anh. "Xin chúc mừng. Nghe này, tôi phải đi và không có thời gian để tán gẫu đâu."

"Ta có chuyện cần bàn bạc với con, con trai. Ăn trưa với ta nhé."

"Thứ lỗi, tôi bận rồi."

"Ta chỉ cần một tiếng thôi, nhiều nhất đấy. Hãy sắp xếp thời gian đi nào."

Một sự cảnh báo dâng lên xuyên qua cái điện thoại. Nick nhắm chặt mắt khi anh đấu tranh chống lại bản năng. Anh tốt hơn nên gặp ông ta, chỉ để phòng Jed có những ý tưởng điên rồ nào đó với Dreamscape và muốn tuyên bố cái nguyện vọng đó. "Tốt thôi. Tôi sẽ gặp ông lúc 3 giờ. Quán Planet Diner."

Anh ngắt mắt và nhìn lại vào lá thứ.

Tại sao Alexa lại nói dối về việc cô sử dụng 1.500 đô la ra sao chứ? Hay cô liên quan đến một vấn đề gì đó mà anh chưa bao giờ tưởng tượng ra được? Nếu cô hỏi một khoản vay từ ngân hàng cho quán cà phê và đã bị từ chối, vậy thì tiền của anh đã đi đâu?

Câu hỏi đó quay cuồng trong đầu óc anh nhưng chẳng mang lại ý nghĩa nào cả. Vì một vài lý do nào đó, cô đã không muốn anh khám phá ra sự thật. Nếu cô thực sự muốn nhiều tiền hơn, cô có thể đề nghị anh cùng kí vào giấy vay tiền và nó chắc chắn sẽ được chấp nhận. Vậy cái quái gì đang diễn ra thế này?

9.5

Anh đợi cho xong chiếc xe và đi đến văn phòng để trì hoãn thời gian. Anh đã gọi nhanh về nhà để kiểm tra xem cô có ổn không cho đến khi anh kết thúc bữa ăn trưa của mình với Jed. Một thôi thúc mãnh mẽ muốn anh hỏi cô một vài câu hỏi quan trọng, nhưng phần khác trong anh lại tự hỏi liệu anh có muốn biết sự thật không. Anh có thể đã yêu cô, nhưng cái giới hạn cuối cùng vẫn sẽ không thay đổi. Anh không thể cho cô một sự ổn định và những đứa trẻ. Chung quy thì nếu cô ở lại, cô sẽ kết thúc bằng việc căm ghét anh. Một nỗi kinh hoàng quét qua anh với những suy nghĩ đó.

Jed đang đợi ở góc quán. Anh nhìm chăm chú vào người đàn ông đang chia sẻ dòng máu với mình. Tiền bạc và sự lười biếng có vẻ hợp với ông ta. Mái tóc ông đã bị cháy nắng dưới ánh mặt trời Mexico, và những đường rán nắng rõ rệt hiện trên gương mặt ông đã tạo cho ông ta một nét tính cách mà ông không thực sự có. Ông là một người cao ráo, và biết cách ăn mặc. Hôm nay ông mặc một chiếc áo len Ralph Lauren đỏ, quần đen, và đôi giầy lười bằng da.

Đôi mắt đen của ông ngời sáng nhẹ do chất cồn gây ra. Có lẽ là một ly cocktail trước khi ông đến gặp đứa con trai thất lạc lâu ngày của ông ta. Khi Nick đi vào trong quán, anh đã để ý thấy những nét giống nhau trên gương mặt và cấu trúc cơ thể của họ. Anh rùng mình. Điều khiếp sợ nhất trong cuộc đời anh là ngồi đối diện trước người đàn ông này. Với cái khả năng trở thành cha của anh.

"Nick, thật vui được gặp con." Jed giơ tay ra và bắt tay anh, rồi dành ra một ít phút tán tỉnh cô phục vụ.

Nick gọi một tách cà phê. "Vậy là, điều gì đã mang ông đến New York này, Jed?"

"Đây là quê nhà của Amber. Trở về để thăm hỏi thôi. Ta đang nghĩ đến việc ở lại thành phố một khoảng thời gian. Xây một căn nhà. Có lẽ chúng ta có thể dành nhiều thời gian cùng nhau hơn?"

Nick đã thử nghiệm xem có sự rung động nào trong chiếc lồng chặt kín cho bất kì cảm xúc gì không nhưng nó vẫn giữ yên. Thật may mắn, anh không cảm thấy gì cả. "Tại sao?"

Jed nhún vai. "Ta nghĩ là cần ra ngoài với đứa con trai duy nhất của mình. Chỉ một khoảng thời gian thôi, con biết đấy. Công việc con thế nào rồi?"

"Tốt." Nick nhấm nháp cà phê của anh. "Ông muốn tôi đến để nói cái gì?"

"Ta nghe rằng con đã kết hôn. Chúc mừng. Tình yêu, tiền bạc hay là tình dục vậy?"

Nick chớp mắt. "Cái gì cơ?"

Cha anh cười lớn. "Tại sao con lại kết hôn với cô ta đấy? Ta cưới mẹ con vì tình yêu và nó đã kết thúc trong một thảm hỏa chết tiệt. Người vợ thứ hai và thứ ba là vì tinh dục, và nó đã bay vèo. Nhưng Amber thì tất cả chỉ là tiền.

Tiền bạc và một ít tôn trọng. Ta có cảm giác là cuộc hôn nhân này sẽ được lâu dài."

"Giả thuyết thú vị đấy."

"Thế con là cái nào?"

Quai hàm anh nghiến chặt. "Tình yêu."

Jed huýt sáo và cắt vào chiếc bánh ngọt. "Con thật thảm hại. Nhưng ít nhất con cũng thừa hưởng được mặt tốt của Bác Earl. Ta đã nghe tất cả mọi chuyện về nó."

"Tôi thậm chí còn không suy nghĩ đến việc tranh luận cái nguyện vọng đó. Nó đã được thực hiện."

"Thật quá thể, không phải sao? Con biết đấy, ta nghĩ ta và con giống nhau nhiều hơn con tưởng. Chúng ta đều thích tiền, và chúng ta đều thích phụ nữ. Không có gì là sai trái với nó cả." Jed chĩa cái nĩa vào anh. "Ta không ở đây để gây rắc rối – ta có tiền của mình và không cần cái của con. Nhưng Amber phiền đến chết tiệt về việc ta phải gần gũi với những đứa con của mình. Ta nghĩ chúng ta có thể cùng ăn trưa với nhau. Con biết đây, Maggie và con, cùng những đứa con của Amber."

Sự lố lăng của tình huống đó đã gây ra một khoảnh khắc không nói lên lời. Nick nghĩ về tất cả những lần anh đã cầu xin Jed để có được một buổi nói chuyện vớ vẩn cùng ông ta, với một bữa ăn. Và bây giờ chỉ bởi vì người vợ mới của ông đã ép ông, nên Jed cho rằng ông sẽ nhảy vào để thử nghiệm với mối quan hệ cha con. Một sự cay đắng đau nhói rò rỉ ra khỏi lớp băng lạnh. Quá tầm thường. Quá muộn màng. Thậm chí còn tệ hơn nữa, Jed lại còn chả thèm bận tâm đến nó.

Nick uống cạn tách cà phê. "Jed, tuy đánh giá cao lời đề nghị đó, nhưng tôi sẽ bỏ qua. Tôi không cần ông trước đây. Bây giờ cũng chẳng cần."

Đôi mắt cha anh đã chuyển sang hèn hạ. "Luôn luôn nghĩ là mày tốt hơn tao sao hả? Chàng trai vàng. Nghe này, con trai, mau mủ là máu mủ, và mày sẽ nhận ra sớm thôi, rằng mày sẽ đi đến cái sai lầm như tao." Ông ta gần như gầm gừ trong những lời nói tiếp theo. "Muốn biết sự thật không? Tao cưới mẹ mày vì tình yêu, nhưng cô ta chỉ muốn tiền của tao. Rồi khi tao phát hiện ra sự thật, tao chuẩn bị kết thúc nó nhưng đã quá trễ. Bà ta đã mang thai. Và tao bị mắc kẹt lại. Với mày."

Nick nuốt khan khi cơn ác mộng hiện ra trước mắt anh. "Cái gì cơ?"

Jed trao cho anh một nụ cười kinh tởm. "Chính xác đấy, mày là nỗ lực tuyệt vọng của cô ta để giữ tao, và nó đã ra trò. Một đứa trẻ nghĩa là phải chu cấp cuộc sống cho nó và người vợ. Tao đã quyết định ở lại và làm điều đó, nhưng không bao giờ tha thứ cho cô ta."

Cái sự thật đó đã khiến mọi chuyện trở nên rõ ràng khi những mảnh ghép đã được xếp vào hoàn chỉnh. Jed chưa bao giờ muốn anh ngay từ đầu, cả Maggie cũng vậy. "Tại sao lại nói với tôi bây giờ?"

Cha anh mỉm cười nhẫn tâm. "Như một cảnh báo. Hãy cảnh giác người vợ mới của mày. Nếu cô ta lấy mày vì tiền và cảm thấy mày đang rời xa, cái sai lầm kia sẽ xảy ra. Hãy kiểm tra lời tao nói. Và sau đó mày sẽ bị mắc bẫy giống như tao mà thôi." Ông ta dừng lại. "Bởi vì mày giống tao, Nick à."

Nick nhìn vào cha anh một lúc lâu. Một sự sợ hãi nho nhỏ thoát ra khỏi cái lồng kín khi anh nhận ra người đàn ông, người là cha của anh đã không có được bất kì sự tôn trọng nào trong gia đình của ông. Sẽ ra sao nếu Jed đúng? Sẽ ra sao nếu tất cả những năm tháng đấu tranh chống lại gen di truyền của anh thành công cốc, và cái thời điểm của anh đang đến? Sẽ ra sao nếu anh đã được định trước giống cha mình, mặc cho anh có chọn con đường ngắn hay là dài?

Những tuần vừa qua đã lừa phỉnh anh nhảy vào những sự việc anh tin tưởng không tồn tại. Tình yêu. Chân lý. Gia đình. Alexa đã lừa dối anh về khoản tiền. Còn điều gì khác nữa mà cô đang lừa dối anh? Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh. Sẽ ra sao nếu cô đang thực hiện một kế hoạch lớn trong lúc anh yêu cô?

Sự nghi ngờ tấn công anh với một cú đấm dữ dội, nhưng anh lờ chúng đi và ngẩng đầu mình lên. "Chúng ta không có gì giống nhau cả. Chúc may mắn, Jed."

Anh ném một vài cái hóa đơn lên bàn và rời đi, nhưng những lời nói của ông ta đã nhạo báng anh trong từng bước đi.

Bởi vì sâu trong trái tim anh, anh đang tự hỏi liệu đó có phải là sự thật. Anh tự hỏi liệu anh có giống Jed Ryan nhiều như anh nghĩ không.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

10.1

Cô đã có thai.

Alexa nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín nơi căn phòng OB/GYN biến mất. (OB/GYN viết tắc của từ obstetrician/ gynecologist. Tức là phòng chăm sóc sức khỏe sinh sản phụ nữ). Vâng, cô đã cảm thấy một ít buồn nôn. Và đúng thế, cô đã quên mất chu kì của mình khi lẽ ra cô phải, nhưng thật dễ dàng đổ lỗi cho sự căng thẳng. Sự quay cuồng của những ngày nghỉ lễ vừa qua với gia đình cô cùng công việc và Nick. Và tại sao cô lại có khả năng khi cô đang dùng thuốc tránh thai chứ?

Những lời nói của bác sĩ vang lên trong tai cô.

"Cô có dùng bất cứ loại thuốc nào trong tháng qua không?" ông ta hỏi cô.

"Không. Tôi chỉ uống Tylenol khi tôi bị đau đầu... nhưng khoan đã, tôi có. Tôi vừa mới trải qua cơn viêm phổi và tôi phải..." Cô lần theo dấu viết những kiến thức đã bị quên lãng.

Người bác sĩ gật đầu. "Thuốc kháng sinh. Bác sĩ đã nên cảnh báo cô nó sẽ làm giảm tác dụng của thuốc tránh thai. Thực sự thì tôi đã thấy trường hợp này rất nhiều lần. Tôi hi vọng đó là một tin vui?"

Một khát khao dâng trào từ sâu bên trong cô và léo lên như một ngôi sao cảm xúc. Đúng thế. Nó là một tin vui.

Ít nhất là với cô.

Cô trèo vào trong chiếc Volkswagon của mình. Rồi ôm cả hai lòng bàn tay lên vòng eo bằng phẳng của cô.

Một đứa trẻ.

Cô đang mang đứa con của Nick.

Tâm trí cô quay trở lại thời điểm cách đây vài tuần. Họ ngày càng thân thiết hơn, cho đến khi cái nhịp điệu nguyên thủy giữa người chồng và người vợ trở nên rất đỗi quen thuộc. Kì lễ giáng sinh cùng với gia đình cô dường như còn ấm áp hơn, khi Nick đã thực sự nỗ lực để hòa nhập bản thân anh. Anh làm

tình cùng cô với một đam mê sâu sắc và thấu hiểu đến tận tâm hồn cô. Cô tin rằng cái bức tường đã từ từ bị phá vỡ giữa họ. Đôi lúc, cô bắt gặp anh nhìn chằm chằm vào cô với những cảm xúc nguyên sơ, trần trụi khiến cô lạc mất hơi thở. Song, mỗi lần cô mở miệng để nói cho anh biết cô yêu anh, toàn bộ cử chỉ của anh khép lại tức thì như một cái máy. Như thể anh cảm nhận rằng một khi cô đã nói ra những từ đó, thì sẽ không bao giờ quay lại được.

Cô phải đợi đến lúc thích hợp, nhưng thời gian của cô đã hết. Cô yêu anh. Cô khao khát một cuộc hôn nhân thực sự vượt lên trên cái bản hợp đồng. Và cô cần nói cho anh biết cô đã làm gì với số tiền.

Sự căng thẳng xốn xang trong dạ dày cô. Anh đã từ chối cưới Gabriella bởi vì cô ta muốn một đứa trẻ. Về mặt logic, thì Nick sợ anh sẽ lặp lại sai lầm giống như bố anh. Nhưng Alexa tin rằng một khi anh nhận ra đứa trẻ hiện hữu và là một phần của anh thì anh sẽ mở cửa trái tim và để bản thân mình yêu thương.

Cô lái xe về nhà trong tâm trạng phấn khích và mong đợi. Ý tưởng giữ cái sự thật ấy khỏi anh thậm chí còn không có trong suy nghĩ của cô. Cô mong chờ một phản ứng shock và một chút sợ hãi. Nhưng ruột gan cô lại nói với cô rằng Nick ruốt cuộc sẽ tức giận với điều đó. Sau tất cả, đây không phải là sự kiện đã được lên kế hoạch để Mẹ Số phận gửi đến cho họ đứa trẻ này với lý do tốt lành.

Bướng bỉnh, Alexa tin rằng cô sẽ làm chồng mình hạnh phúc. Cái tin tức này cuối cùng cũng sẽ buộc anh phải mở trái tim với cô và chấp nhận rủi ro. Cô đã biết là anh yêu cô.

Cô rẽ chiếc xe vào, rồi đi vào nhà. Old Yeller (chú chó xấu xí nhưng dũng cảm, trong bộ phim cùng tên Old Yeller sản xuất năm 1957 bởi Walt Disney. Old Yeller được cậu bé Travis và gia đình cậu tìm thấy và cưu mang. Một lần trong lúc cứu cả gia đình chủ nó khỏi bị một con sói dại tấn công, nó đã bị cắn và nhiễm bệnh dại. Gia đình Travis buộc phải giết chú chó, và cậu bé rất đau lòng khi phải chia tay người bạn thơ ấu.) chậm chạp lê bước ra phía cửa để chào đón cô, và cô dành ra một ít thời gian vuốt ve tai và hôn vào mặt nó cho đến khi cô thấy những dấu hiệu tốt với cái đuôi ve vẩy. Cô giấu đi một nụ cười. Giá như chồng cô có thể dễ dàng như thế này nhỉ. Một chút yêu thương và kiên nhẫn, và con chó của cô đã trở lại.

Cô đi thẳng vào bếp nơi anh đang chăm chú với bữa tối. Cái tạp dề được cột xung quanh thắt lưng công bố anh là ĐẦU BẾP CỦA NĂM, một món quà Giáng sinh đến từ mẹ cô. Cô lẻn đến sau lưng anh và nhón chân lên, ôm anh thật chặt rồi rúc mũi vào cổ anh.

Anh xoay người lại và trao cho cô một nụ hôn thực sự.

"Chào."

"Chào.'

Họ mỉm cười với nhau.

"Anh đang nấu cái gì thế?" cô hỏi.

"Cá hồi áp chảo, rau bina, khoai tây chiên. Và tất nhiên là cả salad nữa."

"Đương nhiên rồi."

"Anh có một tin mới," anh nói.

Alexa nghiên cứu khuôn mặt anh. Một tia sáng chiến thắng hiện lên trong ánh mắt anh rồi đôi môi được chạm khắc đó vẽ lên một chữ V. "Ôi Chúa ơi. Anh đã nhận được hợp đồng."

"Anh đã dành được bản hợp đồng."

Cô hò reo và nhảy vào vòng tay anh. Anh cười lớn và xoay tròn cô trong không khí, rồi hạ đầu anh xuống và hôn cô. Một hơi nóng quen thuộc chạy xuyên qua cô, và cô cắm móng tay mình vào vai anh để níu giữ. Khi anh đã trao xong nụ hôn sâu sắc và trọn vẹn, anh lùi lại từ từ và cười tươi rói xuống cô. Trái tim cô nện thình thịch và lấp đầy với quá nhiều cảm xúc đến nỗi Alexa lo sợ mình sẽ nổ tung.

"Chúng ta sẽ ăn mừng, cưng à. Chúng ta còn một chai champagne từ đêm giao thừa ướp trong tủ lạnh. Hãy uống mừng và điên cuồng thôi."

Cô khựng lại và tự hỏi khi nào mới có thể nói ra tin tức của cô. Một phụ nữ bình thường sẽ đợi cho đến khi bữa tối được dọn lên và họ cùng thưởng thức trong những tin vui của bản hợp đồng dự án bờ sông. Một người phụ nữ bình thường sẽ chờ đợi một cơ hội tốt và tiết lộ thông tin mới cho chồng cô ta.

Alexa thừa nhận cô chưa bao giờ là một phụ nữ bình thường cả. Cái tin tức về sự thành công của anh như là một điềm báo tốt để cô nói ra cái thông tin mới của chính cô.

"Em không thể uống được nữa."

Anh mỉm cười với cô và tiếp tục thêm gia vị vào chảo cá hồi. "Cố gắng để từ bỏ chất cồn hử? đúng là thứ ăn kiêng vớ vẩn, không phải sao? Rượu rất tốt cho máu đấy."

"Không, không phải vì ăn kiêng. Em đã đến gặp bác sĩ hôm nay và ông ấy nói em không được uống nữa."

Anh liếc nhìn cô và nhăn mặt. "Em không sao chứ? Em bị ốm lại hả? Anh đã nói em đi gặp bác sĩ của anh rồi mà. Gã bác sĩ của em trông cứ như là thầy lang, ông ta toàn thích kê đơn bằng thảo mộc. Anh gần như đã phải ngăn cản ông ta để ông ta kê cho em thứ thuốc đích thực khi em viêm phổi đấy." Anh ném những lát khoai tây vào chảo rán và dìm chúng vào dầu oliu.

"Không, em không ốm. Có một vài điều khác ông ấy nói với em."

"Oh." Anh đặt cái thìa xuống và quay lại chạm vào cô hoảng loạn. "Em yêu, em đang bắt đầu làm anh sợ rồi đấy. Có chuyện gì vậy?"

Sự quan tâm của anh đã chạm vào cô. Cô nắm lấy tay anh và siết chặt. Rồi tiết lộ cái thông tin đó cho anh.

"Nick, Em có thai."

Một cơn shock toàn diện hiện lên trong đôi mắt anh nhưng Alexa đã chuẩn bị cho tình huống đó. Cô chờ đợi một cách bình tĩnh để sự nhận biết thấm vào anh và họ có thể nói chuyện. Cô biết Nick sẽ không chịu nhượng bộ những cảm xúc của anh, nhưng vẫn sẽ hợp tình hợp lý.

10.2

Anh cẩn thận kéo bàn tay cô ra khỏi tay mình và bước một bước lùi lại về phía quầy bếp. "Em nói cái gì cơ?

Cô hít một hơi thật sâu. "Em đang mang thai. Chúng ta sắp có một đứa con."

Anh dường như đang tìm kiếm từ ngữ. "Nhưng không thể nào. Em đang dùng thuốc tránh thai cơ mà." Anh khựng lại. "Có phải thế không?"

"Đúng thế. Nhưng những chuyện này đôi lúc vẫn xảy đến. Thực ra bác sĩ đã nói–"

"Thật tiện làm sao."

Cô chớp mắt. Anh nhìn cô như thể cô đã biến thành con quái vật hai đầu. Sự lo lắng đang thấm dần vào cô. Cô lùi lại khỏi anh và ngồi xuống cái bàn ăn. "Em biết điều này rất shock. Kể cả đối với em. Nhưng một đứa trẻ chuẩn bị ra đời và chúng ta cần phải nói chuyện về nó."

Anh tiếp tục im lặng, và cô nói nhẹ nhàng. "Em chưa từng chuẩn bị cho việc này. Em không có dự định biến đây thành một cuộc hôn nhân thực sự. Nhưng em yêu anh, Nick. Em đang đợi đến đúng thời điểm để nói cho anh biết.

Và em xin lỗi đã nói với anh điều đó trong hoàn cảnh này, nhưng em không muốn đợi nữa. Xin anh hãy nói điều gì đó đi. Bất cứ điều gì cũng được."

Cô quan sát khi chồng cô thay đổi sắc mặt. Người đàn ông mà cô yêu và cùng cười đùa đang lùi xa dần. Một khoảng cách lạnh lẽo đang tăng lên giữa họ khiến một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Gương mặt anh cứng nhắc. Và khi cô chờ đợi những từ ngữ tiếp theo của anh, Alexa đột nhiên có một linh cảm khủng khiếp, rằng họ đã bị kéo quay ngược trở lại con đường.

...

Nick nhìn chằm chằm vào vợ anh. "Tôi không muốn đứa bé này."

Bức tường băng giá đang đổ nát bỗng nhiên dựng dậy và đống sầm vào anh. Oán giận và cay đắng là những cảm xúc duy nhất len lỏi được qua khe nứt. Ồ, cô thật sự rất giỏi đấy chứ. Anh đã gục ngã hoàn toàn trước diễn xuất của cô và bây giờ anh phải trả giá.

Cô chớp mắt. Lắc đầu mình. "Được rồi. Anh không muốn đứa bé này. Em hiểu anh đang sợ hãi, nhưng có lẽ đến một nào đó cảm giác của anh sẽ thay đổi."

Những lời Gabriella đã nói cách đây vài tháng đang chế nhạo anh. Nhưng lời khẳng định tương tự từ cha anh cũng đang vang vọng trong đầu anh. Anh đã được cảnh báo rằng Alexa sẽ sử dụng bất kì biện pháp hèn hạ có thể nào để bẫy anh, nhưng anh đã không tin vào nó. Anh đã gục ngã trước sự ngây thơ và kết thúc bằng việc rơi vào vòng tay cô ta.

Anh đã cảnh báo cô rõ ràng ngay từ lúc đầu, và tin tưởng một cách ngu ngốc rằng cô đủ tôn trọng anh để không cố gắng thử và bẫy anh.

Và bây giờ cô đã yêu anh.

Anh hoàn toàn tắc nghẹn trong nụ cười cay đắng. Kể từ lúc anh khám phá ra những tờ giấy vay tiền kia và gặp mặt với cha anh, sự nghi ngờ đã đấu tranh chống lại nhu cầu cần tin cô của anh. Nhưng, anh đã bỏ ra ngoài vấn đề đó và quyết định sẽ tin tưởng nơi cô. Tin tưởng cô sẽ nói với anh sự thật về việc cô đã sử dụng số tiền đó để làm gì cho bản thân.

Nhưng giờ cô đã tiết lộ cái trò lừa gạt của mình, với một khuôn mặt bừng sáng và đôi mắt lấp đầy chiến thắng.

Một đứa trẻ.

Cô đang mang đứa con của anh.

Cơn giận dữ cuộn lại và bao trùm lấy anh trong một đám mây mù đen, sấm chớp. "Vấn đề là gì hả Alexa? Có phải 1.500 đô la không đủ cho cô? Hay

giờ đây cô đã dấy lên tham tham?"

Anh nhìn sự đau đớn hiện lên gương mặt cô nhưng bây giờ anh đã biết được cái trò thủ đoạn đó và còn biết nó rất rõ. Giọng cô run rẩy khi cô nói. "Anh đang nói về cái gì vậy?"

"Trò chơi đã kết thúc. Cô là một cô gái thông minh. Sự kết thúc của bản hợp đồng đang hiển hiện. Chết tiệt, chúng ta đã xong được năm tháng cơ đấy. Cô không chắc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, vì vậy cô cho mình mắc một tai nạn nhỏ để đóng đinh cái thỏa thuận này. Nhưng vấn đề là, tôi không muốn đứa trẻ này. Vì thế, cô phải trở về tay không."

Cô nghiêng người về phía trước và vòng tay ôm lấy dạ dạy mình. "Đó có phải là những gì anh đang tin?" Cô hít vào rời rạc và cơ thể cô run lên. "Anh tin tôi làm điều này là có mục đích hả, để bẫy anh?

"Còn gì khác nữa khi cô nói với tôi cô đang dùng thuốc tránh thai để tôi khỏi phải mang bao cao su hả? Cô thừa nhận rằng mình muốn tiền ngay từ lúc đầu, rồi lừa phỉnh tôi bằng cách giả vờ cô muốn được tự chủ. Giữ cho tôi không đề phòng." Anh cười một cách không hài hước. "Từ chối một chiếc xe mới là rất khôn ngoan. Tôi đã đề nghị nó với một mục đích tốt. Nhưng cô đã thực sự giữ lại nó cho đến đúng thời điểm."

"Ôi, Chúa tôi." Cô gập người lại, như thể đang chịu một cơn đau thể chất, nhưng anh vẫn tiếp tục đứng yên và không cảm thấy gì hết. Rất chậm chạp, cô trèo ra khỏi ghế. Sự phấn khích đã ra đi. Gương mặt cô hiện lên một nỗi đau tê tái khiến anh ngập ngừng, nhưng chỉ trong giây lát. Rồi sau đó anh khóa chặt trái tim và buộc mình đối diện với sự thật về vợ anh.

Cô là một kẻ nói dối. Cô dã lợi dụng một đứa trẻ vô tội để đạt được những gì cô muốn, và người duy nhất sẽ bị tổn thương chính là đứa trẻ. Anh rùng mình khiếp sợ với cái cách cô vẫn đang diễn kịch, trông như là một nạn nhân.

Cô bấu chặt bức tường và nhìn chằm chằm một cách ghê tởm từ phía bên kia căn phòng. "Tôi đã không biết," giọng cô khản đặc. "Tôi đã không biết đó là những gì mà anh thực sự nghĩ về tôi. Tôi đã nghĩ–" Cô hít một hơi thật sâu và nâng cằm mình lên. "Tôi cho là tôi nghĩ gì cũng chẳng còn quan trọng nữa, không phải sao?"

Cô quay đi và anh ném ngay những lời cuối cùng của anh vào lưng cô. "Cô đang phạm một sai lầm lớn đấy, Alexa."

"Anh nói đúng," cô thì thầm. "Tôi đã."

Rồi cô rời đi.

Cánh cửa đóng lại. Anh đứng ngay ra trong nhà bếp một lúc lâu, cho đến khi anh nghe thấy những bước chân lạch cạnh. Old Yeller ngồi xuống bên cạnh anh, đôi mắt vàng của nó lấp đầy một hiểu biết rằng Alexa bỏ đi là điều tốt.

Nó phát ra một tiếng kêu thút thít nhỏ. Căn nhà giờ vang vọng với những âm thanh kì quái. Cả anh và con chó lại đơn độc một lần nữa, nhưng Nick đã không còn cảm xúc để mà khóc.

Anh vui vì con chó đang đau buồn cho cả hai bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

11.1

Đã hai tuần.

Nick nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ từ trong nhà bếp. Old Yeller đang nằm dưới chân anh. Một tách cà phê nghi ngút khói được đặt ngay cạnh khủy tay anh.

Anh vật vờ cả ngày như một bóng ma. Công việc giữ cho anh bận rộn, vì vậy anh dồn hết năng lượng mình vào các bản thiết kế, nhưng chỉ để vứt chúng đi và quay trở lại giường nằm cả đêm. Anh nghĩ về Alexa, và đứa con chưa được sinh ra của anh.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Anh lắc đầu mình và đi ra mở cửa. Jim và Maria McKenzie đang đứng ngay bên ngoài.

Nỗi đau buồn ngay lập tức ập vào anh với dáng vẻ giống nhau giữa họ, nhưng anh đẩy những cảm xúc đó đi và mở cửa. "Jim, Maria, hai người làm gì ở đây?"

Anh cho rằng họ đến đây chỉ vì một lý do duy nhất– đến để phá hủy anh hoàn toàn. Anh đã chuẩn bị cho những giọt nước mắt của Maria và những lời cầu xin cho đứa con chưa được sinh ra của anh. Anh dự kiến Jim sẽ đấm anh và nguyền rủa anh vì đã làm tổn thương đứa con gái yêu dấu của họ.

Nick thẳng lưng mình và sẵn sàng nhận lấy tất cả. Nhưng anh tự hỏi sao họ lại đợi lâu đến thế. Chết tiệt, có lẽ vì con thịnh nộ của bố mẹ cô cũng không thể giúp được điều gì. Anh cần phải cảm thấy gì đó– anh đã thậm chí còn chào đón nỗi đau. Ruốt cuộc lại thì anh cần liên lạc với cô về phần còn lại của bản hợp đồng và xem xem họ có thể làm những gì để thực hiện cho xong vì cái hình ảnh của họ. Anh tự hỏi cô đã kể những gì về anh cho bố mẹ cô.

"Chúng ta vào được không?" Maria hỏi.

"Vâng, tất nhiên." Anh dẫn họ vào nhà bếp. Old Yeller liền lẻn ra sau màn cửa, nó vẫn chưa quen với người lạ. Nick cho nó một cái vỗ nhẹ hờ hững vào đầu trước khi lôi ra hai cái cốc. "Cháu có cà phê và trà."

"Cà phê, vui lòng," Jim nói. Maria từ chối và họ cùng ngồi xuống. Nick làm mình bận rộn bằng việc lấy kem và đường ra, và cố gắng lờ đi cái cục nghẹn trong dạ dày anh.

"Cháu cho là hai bác đến đây để nói chuyện về Alexa," anh bắt đầu.

Jim và Maria trao nhau cái nhìn kì lạ. "Đúng thế. Con bé đã tránh mặt hai ta, Nicholas. Hai ta nghĩ là đã có chuyện gì đó không ổn. Con bé đã không nhận điện thoại. Nên hai ta đã ghé qua tiệm sách để chắc chắn mọi chuyện vẫn ổn, nhưng con bé viện lý do và lẩn tránh."

Jim gật đầu. "Con bé cũng không nói chuyện với anh nó, Izzy và cả Gen. Chúng ta quyết định tự mình đến đây để nói chuyện với con bé. Hãy nói cho chúng ta biết, Nick. Hai đứa đang có vấn đề gì hả? Con bé đâu?"

Cái cảm giác vụn vỡ lạ kì trước cảnh tượng này khiến đầu óc anh xoay mòng mòng. Nick nhìn vào cặp vợ chồng già đang ngồi trong nhà bếp của mình và tự hỏi anh phải nói cái chết tiệt gì đây. Alexa đã không nói với họ về đứa bé.

Và cả cuộc chia tay của họ nữa. Rõ ràng là cô cũng không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

Nick che giấu một tiếng rên rỉ đau khổ. Không đời nào anh sẽ thú nhận những gì đã xảy ra cả. Họ đã không còn là gia đình anh. Họ không còn là trách nhiệm của anh. "Um, cháu nghĩ có thể là có chuyện gì đó đang diễn ra ở BookCrazy. Đêm đọc thơ chẳng hạn."

Maria siết chặt những ngón bà xung quanh tay anh. Sức mạnh và sự dịu dàng trộn lẫn trong đó đã khiến anh muốn khóc. Đôi mắt bà tràn đầy quan tâm lo lắng. "Không thêm những lời nói dối nữa. Bây giờ con là một phần của gia đình. Hãy nói cho hai ta biết sự thật đi."

Những lời nói của bà đã làm rung chuyển cái khóa trên chiếc hộp kín sâu thẳm bên trong anh. Gia đình. Bà vẫn tin tưởng anh là một phần của gia đình. Giá như mà đó là sự thật và vợ anh đã không lừa dối anh. Nick cuối đầu mình xuống. Những từ ngữ bật ra khỏi miệng anh trước khi anh có thể kiểm soát. "Chúng con đã chia tay."

Maria hút vào trong hơi thở. Anh hình dung ra Jim đang nhìn trừng trừng vào anh căm ghét. Nick đầu hàng trước sự việc không thể tránh khỏi. Đây là lúc để thú nhận những tội lỗi của anh. Từng người cuối cùng trong số họ. Cái trò bịp bợm đã được lên kế hoạch một cánh cẩn thận đang vụn vỡ ngay trước mặt anh, và anh nhận ra anh cần đánh liều với bản thân mình. Đây là lúc gia đình cô được biết sự thật.

"Có chuyện gì đã xảy ra vậy?" Maria hỏi anh dịu dàng.

Nick giải thoát bàn tay mình và đứng dậy, đi qua đi lại khi anh đấu tranh với từng từ ngữ. "Alexa đã nói với con cô ấy đang mang thai." Anh nhắm mắt mình lại với niềm vui ngay tức thì lướt qua gương mặt họ. "Nhưng con đã bảo với cô ấy con không muốn nó."

Anh nâng cằm mình lên và từ chối quay đi. Sự lạnh lùng quen thuộc bao bọc lấy anh một cách bảo vệ. "Con đã cảnh báo cô ấy ngay từ lúc đầu rằng con không thể trở thành một người bố được."

Maria nhìn anh với tất cả những thấu hiểu trên thế giới này. "Nicky, tại sao con lại nói ra những điều tệ hại như vậy chứ? Con sẽ là một người cha tuyệt vời. Con có sự yêu thương, sự vững vàng, và còn nhiều thứ hơn nữa để trao đi."

Anh lắc đầu mình. "Không, con không có. Bác lầm rồi." Những lời nói về sự lừa dối của Alexa đang trực chờ trên môi anh nhưng anh kìm nén chúng lại. Anh không muốn phá vỡ trái tim bố mẹ cô bằng cách nói với họ về cuộc hôn nhân không tình yêu của anh và cô. "Có thêm vài lý do cá nhân khác nữa, bác Maria. Những việc con không thể nói ra. Những việc mà con không thể tha thứ được."

"Con lầm rồi, Nicholas," Jim nói nhẹ nhàng. "Luôn luôn có chỗ cho sự tha thứ. Nếu các con yêu nhau. Bác đã phản bội lòng tin của các con bác. Vợ bác. Bác đã bỏ chạy và quay lưng lại với những người mà bác hứa là yêu thương chăm sóc họ. Nhưng họ đã tha thứ cho bác, và chúng tôi đã trở lại bên nhau một lần nữa."

Maria gật đầu. "Hôn nhân rất phức tạp. Mọi người luôn phạm sai lầm. Đôi khi chúng ta lại làm những điều khủng khiếp. Nhưng lời hứa mà con đã thề bao gồm cả những lúc hạnh phúc hay những lúc khó khăn."

Nick tắc nghẹn trong cổ họng. "Con không có đủ sức mạnh. Con sẽ giống như bố của con. Ông ta đang ở với người vợ thứ tư, và ông ta chỉ quan tâm đến bản thân mình mà thôi. Con không thể chịu nổi việc làm tổn thương một đứa trẻ vô tội. Không còn gì tệ hơn là không được cần đến."

Anh đã chuẩn bị tinh thần mình cho sự khinh bỉ và căm phẫn. Nhưng thay vào đó, Maria cười lớn và băng ngang qua căn phòng để đưa anh vào vòng tay

siết chặt của bà. "Ôi, Nicholas, làm sao con có thể nói ra những lời đó chứ?

Con có nhớ bao nhiêu lần con đã lẻn vào trong nhà bác ăn trộm những chiếc bánh nướng và để trông chừng em gái con không? Con là một người biết yêu thương, biết quan tâm chia sẻ* (*nguyên gốc là whole man: nghĩa là người sống hết mình, biết mình là ai, biết quan tâm, chia sẻ và lắng nghe...) và chẳng có gì giống với bố con hết. Bác nhìn thấy điều đó mỗi lần con nhìn vào con gái bác, và tình yêu con dành cho nó tỏa sáng trong mắt con."

Jim hắng giọng. "Con là chính mình, Nick à. Con có những sai lầm và lựa chọn của riêng con. Đừng có đổ lỗi do gen di truyền hay ẩn nấp đằng sau những lời bào chữa. Con tốt hơn thế."

11.2

Maria ôm lấy khuôn mặt anh trong tay bà. Đôi mắt bà lung linh yêu thương, sự hài hước và cả thấu hiểu. "Một người như bố con sẽ không bao giờ trao cho chúng ta một món quà hào phóng đến như vậy. Số tiền mà con và Alexa đã đưa cho phép chúng ta chăm sóc những đứa con của mình và giữ lại ngôi nhà của chúng ta."

Nick cau mày. "Số tiền?"

Bà lắc đầu mình. "Bác biết Alexa đã nói có một điều kiện là bác không được đề cập đến nó, nhưng thực ra, con trai yêu dấu, con cần phải biết rằng chúng ta biết ơn con đến nhường nào."

Anh giả vờ tham gia câu chuyện, khi dạ dày anh hét lên rằng câu trả lời chính là mảnh ghép cuối cùng để giải đáp về vợ anh. "Vâng, tất nhiên, đó là vinh hạnh của chúng con. Và bác đã sử dụng nó cho..."

Maria nghiêng đầu. "Đương nhiên là để cứu lấy căn nhà của chúng ta. Bây giờ Jim và ta có thể thanh toán những hóa đơn, và khoản chi phí bảo dưỡng. Chúng ta cuối cùng cũng có được một cơ hội. Và tất cả đó là bởi vì con."

Lời giải đáp nằm ngay trước mặt anh trong một giai điệu chiến thắng. Trọn vẹn. Số tiền anh đã khinh bỉ với cô đã không được dùng cho công việc kinh doanh của cô. Cô đã nói dối anh và cứu lấy căn nhà của gia đình cô. Đó mới chính là lí do cô đã cưới anh.

Cô đã tự mình cố gắng để có được khoản vay cho quán cà phê của cô, nhưng nó đã bị khước từ. Và bây giờ anh đã biết được lý do tại sao cô chưa bao giờ nói với anh sự thật. Làm sao cô có thể chứ? Anh chưa bao giờ để cô cảm thấy an toàn để thú nhận với anh sự thật. Cô từ chối để anh thương hại cô hay là gia đình của cô, thậm chí cô còn giữ lại nó chỉ trong đầu của mình. Cô tự chăm lo cho chính mình, bởi vì bất cứ ai yêu quý Alexa đều biết cô sẽ chiến đấu cho đến khi chết thì thôi. Cô là người phụ nữ chung thủy, khoan dung, bướng bỉnh và đam mê nhất mà anh từng biết đến, và anh yêu cô điên cuồng.

Sự thật thấm vào từng múi cơ trên cơ thể anh. Cô đã không nói dối về đứa bé. Cô đã không cố để thụ thai. Bằng cách nào đó, nó đã xảy ra, nhưng cô quá dại khờ tin tưởng anh đủ để nói cho anh biết sự thật, và cố gắng giải thích nó cho anh. Cô thậm chí đã tin tưởng anh đủ để nghĩ rằng anh sẽ vui sướng về đứa bé.

Và anh đã phản bội cô. Lựa chọn tin vào những lời nói độc địa của Gabriella và cha anh phủ lên người phụ nữ mà anh yêu.

Lần đầu tiên kể từ sau Lễ Hiển linh (Epiphany), anh tự hỏi liệu cô có bao giờ tha thứ cho anh không.

Anh nhìn chằm chằm vào Maria. Người phụ nữ đã trao cho con gái bà không chỉ sức mạnh để chiến đấu cho những gì cô tin tưởng, mà còn một trái tim yêu thương không điều kiện. Một trái tim mà anh cầu nguyện sẽ cho anh cơ hội thứ hai.

Anh nghĩ về cha anh và vô số người phụ nữ đã đi qua đời anh. Anh nghĩ việc anh đã cố gắng như thế nào để lẩn tránh cảm xúc, để anh không bị tổn thương như cái cách cha mẹ anh đã làm tổn thương anh. Cái cách mà mối quan hệ giữa họ đã làm tổn thương nhiều người xung quanh.

Một tia chớp giật sáng xé toang căn phòng và bắn thẳng vào tâm can anh.

Anh nhận ra rằng nếu anh cứ tiếp tục theo đuổi cùng một con đường như vậy, anh sẽ trở thành chính xác như là cha anh.

Nick nghiền nát những ngón tay mình trong một nắm đấm. Bằng cách cố gắng duy trì khoảng cách trong những mối quan hệ của anh để né tránh nỗi đau, anh đã tạo ra một con người chỉ sống trong vỏ bọc. Nhưng những hành động đó đã gây ra nỗi đau đớn cho người phụ nữ anh yêu nhiều hơn bất cứ ai xứng đáng. Anh là thằng hèn, một kẻ luôn làm tổn thương người khác bởi vì hắn chỉ biết quan tâm đến bản thân mình.

Bên trong, nỗi sợ hãi vẫn bám lấy anh một cách đau đớn với những gì anh đã được dạy dỗ trong những năm qua. Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh muốn thử. Anh muốn trao cho cô những gì cô cần. Anh muốn trở thành một người cha, một người chồng, một người bạn. Anh muốn được bảo vệ cho cô, chăm sóc cô và sống những ngày còn lại của cuộc đời anh với cô. Cô lẽ nếu anh trao cho cô tất cả mọi thứ anh có, tất cả mọi thứ trong anh, anh sẽ đủ cho cô.

Bức tường cuối cùng bao bọc quanh trái tim anh đã lung lay. Nứt đổ. Và tan nát.

Bằng cách nào đó, Alexandria tin rằng anh sẽ đủ cho cô bởi vì cô yêu anh.

Bàn tay anh run lên khi anh siết chặt những ngón tay của Maria. "Con phải nói chuyện với cô ấy."

Maria gật đầu. "Đi đi, hãy làm nó cho đúng."

Anh thẳng lưng và đối diện với bố vợ của anh ở bên kia căn phòng. "Con cũng đã phá hỏng mọi thứ. Giờ con chỉ có thể hi vọng cô ấy tha thứ cho con. Nhưng con sẽ luôn cố gắng."

Jim mỉm cười. "Con sẽ, con trai ạ."

Nick liếc nhìn xuống con chó xấu xí anh đã bắt đầu yêu quý. "Tao nghĩ là tao đã có ý tưởng rồi."

Maggie đặt cái cốc trà thảo mộc nghi ngút khói xuống và lẩn nhanh cốc cappuchino đã khiêu khích Alexa một vài phút trước. "Không caffeine. Trà có nhiều chất chống oxy hóa đấy."

Cô cười yếu ớt. "Vâng, thưa Mẹ. Nhưng con không nghĩ một cốc cafe mocha khi đang mệt mỏi sẽ gây ra bất kì thiệt hại nào."

"Caffeine gây hại đến sự phát triển của đứa bé."

"Stress cũng vậy đấy và tớ không có đủ tiền để nuôi một đứa trẻ."

"Hmm, chắc hẳn là do hóc môn. Cậu đang thật sự cáu kỉnh đấy."

"Maggs!"

Bạn cô ném cho cô một nụ cười toe toét và mở nắp ly trà ra. "Tớ chỉ thích phá bĩnh cậu thôi. Để chắc chắn rằng cậu không trở thành một trong những nữ anh hùng bi thảm mà cậu rất thích đọc trong các cuốn sách."

"Chết tiệt cậu đi."

"Tốt hơn rồi đấy."

Alexa nhìn lên cô bạn với sự chân thành ấm áp. Cô sẽ ổn thôi. Sau hai tuần cách xa khỏi Nicholas, mỗi ngày đều là những thách thức của sự mạnh mẽ và ngoan cường mà cô quá cứng đầu để cam chịu. Cô đã giữ bí mật với gia đình cô, nhưng cô dự định sẽ tiết lộ nó vào cuối tuần này. Maggie sẽ giúp đỡ cô. Và thậm chí cô không được chấp nhận khoản vay cho hiệu sách, BookCrazy vẫn đang cho nhiều lợi nhuận điều đặn hơn. Cô sẽ sống sót thôi.

Alexa lập lại lời cầu khẩn đó mỗi giờ trong những ngày cô xa cách khỏi người đàn ông mà cô yêu trong khi đứa bé cứ lớn dần trong bụng cô. Anh đã đưa ra lựa chọn của mình và cô cần phải đối diện với sự thật đó.

"Gã bá tước đã mời tớ bữa tối đêm hôm trước."

Bị phân tâm bởi tin tốt lành đó, Alexa mỉm cười và nghiên cứu người bạn thân của cô. "Và cậu đã không thèm kể cho tớ nghe?"

Maggie nhún vai. "Chúng tôi cãi nhau chí chóe. Tất cả những gì anh ta làm là nói về cậu. Anh ta yêu cậu đấy, Al."

Alexa cười. "Tin tớ đi. Giữa tụi này không có đến một tia lửa và sẽ không bao giờ có cả." Cô tặc lưỡi với sự thích thú. "Cậu đã cãi nhau, hử? có lẽ cuối cùng cậu cũng gặp được một nửa của mình."

Maggie khịt mũi. "Điều đó thật lố bịch."

Cô bĩu môi với sự thích thú. "Anh ta có lẽ là người đàn ông duy nhất có thể xử lý được cậu đấy, Maggs."

"Bầu bì đã làm hư não cậu rồi."

11.3

Trong một khoảnh khắc, Alexa thoáng thấy cái nhìn hối tiếc trong ánh mắt của Maggie. Cô mở miệng định nói điều gì đó nhưng các nhà thơ đang di chuyển ổn định vào chỗ ngồi của mình. Âm nhạc ầm đạm được chơi trên những chiếc loa đã tạo nên không khí cho buổi đọc thơ. Ánh sáng được vặn lờ mờ, trong khi bóng tối đã bao phủ ở bên ngoài trời. Một cảm giác phấn chấn đầy năng lượng sáng tạo tràn ngập căn phòng khi những nhà thơ bắt đầu ngân nga những suy nghĩ và khao khát của họ vào trong chiếc mic. Cô giữ chặt cuốn sổ vào sát ngực mình khi cô nhìn vào hàng ghế khán giả, và cho phép bản thân mình chìm lại vào những hình ảnh tưởng tượng ấm áp. Cô nhắm mắt lại và để những cảm xúc của mình tiếp quản, buốt nhói, đầy chỉ trích, khi những hình ảnh chảy qua tâm trí cô giống như những lớp dầu thấm vào và hòa trộn trên khung vẽ.

Có một khoảng lặn ngắn khi các nhà thơ đổi nhau.

Rồi sau đó cô nghe thấy một tiếng nói.

Lúc đầu, tâm trí cô mở cửa cho những giai điệu sâu lắng và khàn đục của người đàn ông đang đọc trên chiếc mic. Khi trái tim cô đã kết nối lại được thì một nỗi sợ hãi không thốt thành lời dâng đầy trong cô. Hơi thở cô ngừng lại.

Một cách chậm chạp, cô buộc bản thân mình phải nhìn vào nhà thơ đang đứng trên bục.

Chồng cô.

Lúc đầu, cô đã nghĩ hình ảnh trước mắt đó đang chơi khăm cô. Một Nick Ryan mà cô biết sẽ không tồn tại trên cái bục đó. Thay vào đó là một người lạ đang đứng trước mặt cô.

Anh mặc toàn bộ trang phục của đội Met. Một chiếc mũ lưỡi chai xanh pha cam được đội ngược lại trên đầu anh, nơi một vài lọn tóc vàng bị khóa chặt đã thoát ra. Anh mặc áo đội Met, quần jean, và giầy thể thao. Anh giữ một sợi xích màu cam trên cánh tay mình, và rồi cô thấy con Old Yeller đang ngồi ngay bên cạnh anh với một vẻ khá nghiêm trang thể hiện rằng nó không phải loại chó lai ngu đần. Con chó quàng một cái khăn đầy màu sắc của đội Met quanh cổ nó. Một bên tai nó gập xuống nơi nó đã bị tổn thương. Đuôi của nó vẫn không ve vẩy. Nhưng đôi mắt của nó đã không còn chứa cái nhìn ám ảnh như cô vẫn thường thấy ở chú chó bị tổn thương của cô. Dựa phía trước hai chân của chú chó là một tấm bìa các tông hiện lên dòng chữ: HÃY TRỞ VỀ NHÀ.

Cô chớp mắt lần thứ nhất, lần thứ hai, rồi nhận ra khung cảnh trước mắt cô là thật.

Nick giữ một mảnh giấy được xé vội ra giữa những ngón tay anh. Anh hắng giọng. Cô nín thở khi giọng anh tràn vào chiếc mic và tìm đến tai cô.

"Tôi không phải là một nhà thơ. Nhưng vợ tôi thì phải. Cô ấy đã dạy cho tôi biết nhìn ra những điều đặc biệt từ những thứ tưởng chừng như đơn giản. Cô ấy còn dạy cho tôi biết về cảm xúc, về sự chân thành, và về cơ hội thứ hai.

Các bạn thấy đấy, tôi chưa bao giờ nhận ra một người có thể cho đi tất cả mọi thứ mà không suy nghĩ đến việc nhận lại. Alexa, em đã thay đổi cuộc đời anh, nhưng anh đã quá sợ hãi để bắt lấy nó. Anh đã tin rằng anh không đủ tốt. Nhưng bây giờ anh đã nhận ra sự thật."

Alexa nhắm mắt lại trong tuyệt vọng khi những giọt nước mắt rơi ra từ khóe mi cô. Bàn tay của Maggie đang giữ chặt lấy cô. Chồng cô muốn cô quay trở về. Nhưng, để lựa chọn con đường đó cũng giống như một bài thơ nổi tiếng đã đề cập, một phía trước mù mịt. Cô đã hiểu rõ hơn bóng tối chế ngự trong anh, biết rằng nếu cô quay trở lại với anh cô sẽ được an toàn. Cô phải tự mình đưa ra quyết định. Bóng tối đó vẫy tay chào cô như một người bạn cũ.

Ngay trong khoảnh khắc đó, cô đã có sự lựa chọn của mình. Và Chúa giúp cô, cô không biết chắc liệu mình có đủ sức mạnh để thử lại một lần nữa không.

Cô mở mắt ra.

Những âm thanh xì xào nho nhỏ cùng những ý kiến đánh giá bay vào tai cô. Cô nhìn chằm chằm vào người đàn ông cô yêu và chờ đợi anh lên tiếng.

"Anh yêu em, Alexa. Anh muốn em và anh muốn con chúng ta. Anh muốn con chó lố bịch đó bởi vì anh cũng đã dần yêu mến nó. Anh cũng đã tìm ra những thứ anh không muốn. Anh không muốn sống cuộc đời không có em. Anh không muốn một mình thêm một giây nào nữa. Và anh không muốn tin rằng anh không xứng đáng có em. Và anh thề với Chúa rằng, anh sẽ dành phần đời còn lại của mình để bù đắp cho em."

Môi dưới cô run rẩy.

Bàn tay của Maggie siết chặt hơn trên tay cô. "Cậu vẫn còn yêu anh ấy chứ?"

Cô nghẹn ngào trả lời. "Tớ sợ là không thể làm điều đó được nữa."

Đôi mắt Maggie rực cháy mãnh liệt. "Vâng, cậu có thể. Cậu có thể làm điều đó lần nữa, và lần nữa, và lần nữa. Nếu cậu yêu anh ấy đủ."

Chồng cô bước xuống khỏi chiếc mic và hướng thẳng về phía cô. Bức tường được xây lên một cách cẩn thận đã rung chuyển ngay nơi chân móng. "Đó luôn luôn là em. Em đã khiến anh trọn vẹn một lần nữa."

Rồi sau đó, anh quỳ gối xuống ngay trước cô và đặt tay anh lên nơi bụng cô.

"Con của bố," anh thì thầm. "Bố đã sợ rằng bố không có gì cho con cả. Nhưng bây giờ bố đã biết và bố muốn trao cho con tất cả mọi thứ."

Bức tường rung lên với một sức mạnh đến choáng váng và đổ sụp xuống xung quanh cô.

Alexa đã đưa ra quyết định của mình.

Cô kéo anh đứng lên và lao mình vào trong vòng tay anh. Anh ôm cô thật chặt, miệng anh trên tai cô, đôi tay anh vuốt ve lưng cô, khi anh thì thầm lời hứa sẽ không bao giờ làm tổn thương cô một lần nào nữa. Một tràng pháo tay xung quanh họ phá vỡ sự im lặng, cùng với những tiếng reo hò và đập tay.

Maggie cười toe toét. "Tới giờ anh mới chịu khôn ngoan ra đấy, anh trai."

Nicholas tóm lấy cô em gái của mình và kéo cô vào trong vòng tay anh. Gương mặt anh hiện lên vẻ dịu dàng và yên bình mà Alexa đã thoáng nhìn thấy trước đấy, nhưng cô chưa bao giờ thấy nó rực sáng như bây giờ cả.

"Em hi vọng anh biết em đang có ý định trở thành Mẹ đỡ đầu của đứa bé này đấy."

Alexa cười. "Chúa giúp tất cả chúng ta nếu đây là một bé gái. Cậu ấy sẽ mặc cho con bé toàn đồ da và để con bé mang những đồ lót đầy màu sắc mất."

"Và nếu nó là con trai, tớ sẽ dạy nó cách thế nào để làm một người phụ nữ hạnh phúc."

Nick đặt một nụ hôn lên đôi môi vợ mình. "Ồ, em sẽ có cả hai, Magg. Anh nghĩ là anh sẽ mang vợ mình về nhà và bắt đầu tập trung vào đứa thứ hai đây."

Alexa trợn tròn mắt. "Thứ hai ư? Đầu tiên thì em cần phải vượt qua được những cơn nghén buổi sáng và béo ra và cả những cơn co thắt dạ dày này đã."

"Dễ ấy mà. Anh sẽ ở đó từ đầu đến cuối mọi chuyện."

"Chỉ khi anh mặc bộ đồ của đội Met kia thôi."

Nick mỉm cười. "Thật ra, anh đã nghĩ về lập luận của em cho vấn đề đó. Có lẽ em đã đúng. Có lẽ đội Met xứng đáng có thêm một fan nữa trên khán đài của họ."

Cô nâng mắt nhìn lên trời.

"Cảm ơn người, Mẹ Trái đất," cô thì thầm.

Alexa đã viết những lưu ý có vẻ hơi điên khùng khi đưa cuốn sách ma thuật đó cho Maggie. Nhưng một cái gì đó đã nói với cô rằng cuộc sống Maggie sẽ biến đổi. Và cậu ấy cần tất cả những sự giúp đỡ mà cậu ấy có thể có.

Như thể anh đã biết những gì cô đang nghĩ đến. Nick hôn cô. "Mình về nhà thôi."

Cô vòng cánh tay mình ôm quanh anh và cho phép anh dẫn cô trở lại với những điều tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thương Vụ Hôn Nhân (The Marriage Bargain)* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.